

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

J. WILDER

Her şeyi planlamıştım...
Ta ki tüm kurallarımı yıkan
bir hokey oyuncusuyla
tanışana dek.

BES NUMARALI KURAL

ARTEMİS YAYINLARI

—

YAYIN NO: 2645

BEŞ NUMARALI KURAL

J. WILDER

Orijinal Adı : Rule Number Five

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan

İngilizceden Çeviren: Ezgi Uğur

Editör: Doğa Özırat

Son Okuma: Zikriye Elter

Kapak Tasarımı: Aslıhan Kopuz / ArtSLI

Sayfa Tasarım: Rumeysa Sarı

1. Basım: Temmuz 2025

ISBN: 978-625-5882-24-0

Sertifika No: 43949

Beş Numaralı Kural

© 2025, ALFA Basım Yayın Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

Rule Number Five

© 2023, J. Wilder

İlk kez RULE BREAKER SERIES #1: Rule Number Five by J. Wilder adıyla İngilizce dilinde yayımlandı.

Kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaTif Hakları Ajansı aracılığıyla JABberwocky Literary Agency, Inc. ile yapılan anlaşmayla ALFA Basım Yayın Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Çağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com – www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

J. WILDER

**BES
NUMARALI
KURAL**

İngilizceden Çeviren: Ezgi Uğur

ARTEMİS YAYINLARI

Yazar Notu

Artık Jessa Wilder ve J. Wilder olmak üzere iki ismim olduğunu fark etmişsinizdir.

Böyle bir düzenleme yaptım ki sadece çağdaş romantizmden hoşlananlar yanlışlıkla benim ateşli serime rastlamasın. İsim ne olursa olsun ikisi de benim!

Bir J. Wilder kitabından ne beklenmeli?

J. Wilder, tatlı bir müstehcenlikle harmanladığı eğlenceli, çağdaş romantizm romanları yazmaktadır. Eğer içinizde tatlı bir his bırakan, ateşli, mutluluk uyandıran, kaliteli, bel altı bir içerikle ilgileniyorsanız Wilder'ın kitapları tam size göre.

Beş Numaralı Kural'ın ardında benzersiz bir hikâyeye yatıyor. 2019 yılında Sidney ve Jax'e âşık olup kitaplarını yayımladım: *The Study Date*.

Altı kitabın ardından hikâyelerini genel hatlarıyla çizmiş olsam da onlara hak ettikleri değeri veremediğimi fark ettim.

Bu yüzden Haziran 2022’de *The Study Date*’i yayından kaldırıp yeniden yayımlamak üzere düzenlemeler yapmak gibi çılgınca bir fikre kapıldım.

O zamanlar bunun hiç zamanımı almayacağını, basit bir süreç olacağını sanmıştım. Fena yanılmışım.

Şimdiye kadar yaptığım en yoğun düzenleme süreçlerinden biriydi. Olmasını istediğim hâle gelene kadar bölümleri değiştirdim, kimisini sildim, kimisini de yeniden yazdım.

The Study Date’i okuyup sevenler lütfen endişelenmesin. Sid ve Jax’in birbirlerine olan aşkı devam ediyor, araya sadece biraz daha heyecan ve eğlence ekledim.

Umarım Sidney ve Jax’i siz de benim kadar seversiniz.

İyi okumalar!

NOT: *Beş Numaralı Kural* bağımsız bir hikâyedir.

Romantik asi çocukları seven tüm okurlara.

Bir JAX

“Benimle kafa buluyor olmalısın, dostum.”

Alex masanın karşısından gözlerimin içine baktı ve yanağına bulaşan ruj lekesini gösterip sırtıttı. Son on beş dakikadır masada kızıl saçlı bir kızla resmen düzüşüyordu ve kızın inlemeleri, pembe dizi oyunculuğunu aratmayacak kadar gülünçtü. Kızın onu yatağa atmak isteyip istememesini gerçekten umursamıyordum ama tribün kızları genellikle oyunculara bu şekilde asılmazdı. Onlar, seni sevip sevmediklerine bakmaksızın sadece kolay yoldan bir şeyler kapmanın derdindeydi. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Kendimi kullanılmış ve kirli hissediyordum. Kızı önümüzde diz çökmeye ikna etmeden önce buradan defolup gitmeliydim.

Zaten Alex’ten farklı bir şey yapmasını beklemiyordum, tribün sürtüklerine bayılırdı.

Bana “*Ne bekliyordun?*” dercesine omuz silkti. Biraz geri çekildi ve kızı kucağından indirip kışına bir tokat attı. “Tatlım, gidip bize bira getirmeye ne dersin?”

“Beraber gitmeye ne dersin?” Hepimiz kızın kendinden isteneni öyle veya böyle yapacağını bilsek de Alex ona boş bir bakış atınca suratını astı. Son bir defa daha ona baktı, sonra omuzları çöktü ve bara doğru yürümeye başladı.

Kulüp, içeriyi bölen dev, beton sütunları ve dans pistinin üzerinde titreşen, rengarenk flaş ışıkları olan bir depoda yer alıyordu. En uzak köşesinde akla gelebilecek her tür içkinin servis edildiği uzun bir cam bar vardı.

Gamzem görünecek kadar geniş bir gülümsemeyle, “Birana tükürecek,” dedim ve elimi dağınık kahverengi saçlarımın arasından geçirdim.

Alex güldü. “Belli olmaz, belki de hoşuma gider.”

“İyi, öyle olsun, pislik.” Ayağa kalkıp paltomu aldım. “Kız yanına arkadaşlarını da alıp gelmeden ben gidiyorum.”

“Ekürim olman gerekiyordu, dostum,” diyerek karşı çıktı Alex.

“Bir tribün kızı isteseydim paten sahasından ayrılmazdım.” İlk teklif ettiğinde hevesli davranmıştım çünkü hâlâ galibiyetin etkisindeydim ama bu kızların hiçbiri ilgimi çekmiyordu.

Alex, “Seni seçici pislik. Bir dur bakalım,” deyip homurdanmaya başladı ve tebessüm etmeden önce kalabalığı süzdü. Sonra çenesini kulübün diğer tarafına doğru uzattı. “Şunlara ne dersin?”

Bakışlarını takip ettim. Gözünü bar taburesinde oturan uzun boylu, sarışın ve bronz tenli bir kıza dikmişti. Yüzündeki ifadeye bakılırsa kız tam onun tipiydi ama yanında duran taş gibi, esmer kıza bakakaldığımdan bunu fark edemeyecek durumdaydım.

Esmer kızı süzerken, “Vay anasını,” diye mırıldandım. Kısa, pileli eteği, uzun çorapları ve kalın, siyah botlarıyla seksi bir kütüphaneciyi andırıyordu. Sarışın arkadaşına gülümseyip başını eğdi ve içkisini eline aldı.

Başparmağı ve işaret parmağının arasını yalayarak arkadaşının dökeceği tuz için elini hazır hâle getirdiğinde ağzım sulandı. Yüzünde sinsi bir sırıtış vardı, ben de onunla saydım. Bir. İki. Üç.

Sonra tuzu emdi, içkiyi kafasına dikti ve limonu ısırdı. Ürpermesi öyle çekici görünüyordu ki sertçe yutkundum, onu böyle titreten ben olmak istemiştim.

“Evde görüşürüz, dostum.”

Alex bir şeyler söylemişti ama kulak asmadım. Esmer kız parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek saçını yukarıda toplayınca saçlarının arkasındaki gri boya açığa çıktı. Kız sürprizlerle doluydu. O ateşli, inek öğrenci havasının hakkını sonuna kadar veriyordu, inleyerek bakışlarımı omurga hizası boyunca yukarı kaydırırdım. Kulağının arkasındaki nokta tam ısırma noktası duruyor-

Omzuma inen bir el beni daldığım hayallerden çıkardı. Alex sırtarak bana bakıyordu.

“Ne?” dedim çatallaşan sesimi duymazdan gelerek.

“Hiç, evde görüşürüz dedim.” Sesi âdeta, *Söylemiştim*, der gibi çıkmıştı.

Esmer kız dirseklerini masaya dayamıştı, sırtı dikti ve poposunu arkaya doğru çıkarmıştı. Kalbim daha hızlı atmaya, kanım vücudumda daha hızlı dolaşmaya başlamıştı. Tanrım.

“Esmer olan benim,” dedim homurdanarak. Alex gülerek omzuma vurmakla yetindi.

“Tabii, dostum. Bu gece iyi vakit geçireceğiz.”

Kız öne eğilir eğilmez dikkatim, parmaklarının uzandığı çorabının üstüyle eteği arasında kalan pürüzsüz tenine kaydı. Kız ayağa kalkmadan ben çoktan ona doğru ilerlemeye başlamıştım. Kim olduğunu bilmiyordum ama bu gece benim olacaktı.

Alex sarışına doğru yürüyüp ona ukala bir şekilde gülümsedi. “Seksi olmak dışında ne işle meşgulsün?”

Bu cümle yüzünden tutuklansa yeriye ama şimdiye dek işe yaramadığı olmamıştı. Sarışının gülümsemesine bakılırsa bu defa da onu hayal kırıklığına uğratmamıştı.

İçki, seksi kütüphanecinin boğazına takılınca başını iki yana sallamaya başladı. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama arkadaşı araya girdi.

“Bu numaranın işe yaradığı oldu mu?”

Alex kıza iyice yaklaştı ve fısıldayarak “Bilmem, sen söyle,” dedi.

Sarışının cevabını duymadım çünkü esmer kız artık bana bakıyordu. Bakışlarını yavaşça göğsüme doğru indirirken dişlerini alt dudağında gezdirdi. *Aynen öyle, bebeğim. Gözünü benden ayırmayacaksın.*

Zihnimi okumuş gibi bakışlarını gözlerime kaydırды ve onu izlediğimi görünce irkildi. Başparmağımı alt dudağımın üzerinde, tam da kendininkini ısırdığı yerde gezdirdim. Yanakları iyice kızardı. Çok sevimli görünüyordu.

“Ben Alex, bu denyo da Jax. Seninle konuşmak için can atıyordu, ben de hâline acıyıp buraya getirdim.”

Göt herif. Ona ters bir bakış attım ama kız kendini tanıtınca dikkatim dağıldı. “Sidney.”

Adı güzeldi, kafamın içinde yankılanmaya başladı ama bir şey söylememe fırsat kalmadan adamın biri aramıza girdi ve kolunu kızın beline dolayıp ona bir içki uzattı. “Al bakalım. Curtis dans etmek istiyor.”

Boyu uzundu ama benimki kadar değildi, sıskaydı ve saçlarını kusursuzca şekillendirmişti. Kız ona gülümseyince kalbim sıkıştı ve çene kaslarım gerildi. Hayal kırıklığı, çok daha tehlikeli

bir duyguya karışıp bütün vücudumu ele geçirmişti. Topukları-
mın üzerinde geriye doğru sallandım, kendime hâkim olmalıy-
dım. Bu kız tam bir belaydı.

Adam kızın daha da yakınına sokuldu, kulağına eğildi ama
duyabileceğim kadar yüksek sesle, “Bak sen, hem ateşli hem de
kıskanç,” dedi.

Bu da neyin nesi ulan? Kızın belini tutup bir kez daha sıktı,
sonra onu bırakıp burnunu arkasında duran adamın boynuna
gömdü. Ben neler olduğunu anlayana kadar geçen birkaç sani-
yede kısa boylu adam kollarını ona doladı. Sidney onlara sami-
mi bir şekilde gülümsedi, adamın başkasıyla olduğunu görünce
rahatladım.

Elini uzatıp, “Selam, dostum. Ben Anthony,” dedi ve bana
sırıtan erkek arkadaşını işaret edip, “Bu da Curtis,” diye ekledi.

“Jax.” Biramdan uzun bir yudum aldım, Sidney hariç herkes
bana gülümseyerek bakmaya devam ediyordu. Onun gülümse-
mesi solmuştu. Tabii ya, kıskanmam hoşuna gitmişti. Burada
kalmaya devam ederse istediğini alabileceğini düşünüyordum.

Adının Mia olduğunu belli belirsiz hatırladığım arkadaş
Alex’in elini tutup onu dans pistine doğru çekiştirmeye başladı.
“Hadi dans edelim.”

Alex’in teşvike ihtiyacı yoktu, çoktan piste yönelmişti.
Anthony ile Curtis de arkalarından gitti.

“Bir dakikaya geliyoruz.” Sidney’e doğru ilerlemeye başla-
dım, beni durdurmadığı için memnundum. Durdurmayacaktı,
yüzündeki tebessümle bakışlarını vücudumda gezdiriyordu. Ba-
şında dikildim, ufak tefek vücudu iri gövdem karşısında küçü-
cük kalmıştı.

Grup bize bilmiş bilmiş baktıktan sonra kalabalığın içinde
kayboldu.

Masanın üzerinde süzülen dev bir balon dikkatimi çekmişti. Üzerinde bir bebeğin bulunduğu mavi balona bakarken kalbim duracak gibi oldu. Yüzüm bembeyaz oldu, hızla Sidney'ye döndüm.

Sertçe yutkunup, "Bu kutlama senin için mi?" diye sordum.

Bir kahkaha patlatmadan önce yana doğru çekildi. "Şu an yüzünü görmem lazım."

Sesini alçalttı ancak keyifli hâli ses tonunu daha da seksi hâle getirmişti. Yüzündeki gülümseme genişledi, neredeyse gururdan kör olacaktı. "Parlamento stajına bugün kabul aldım. Sanırım tek tebrik balonu buydu." Güldü. "Anthony bunun çok komik olduğunu düşündü."

Hamile değildi. Kaslarım gevşedi ve sözlerini yavaşça anlamaya çalışırken yüzüme tekrardan renk geldi. "Yok artık, ciddi misin?"

"Hemen büyülenme. Bir referans mektubuna daha ihtiyacım var. Bu ikisi biraz erken kutlama yaptı." Başını salladı, beni fazla temkinli bir şekilde süzüyordu. Kendine olan güvenini kaybetmesinden rahatsız olmuştum.

Daha yakınına sokulup "Bu işi aldın say," dedim.

"Nereden biliyorsun?"

Yüzündeki tereddütlü ifadeyi ortadan kaldırmak için can atıyordum. "Eminim sınıf birincisisindir, değil mi?"

Yanağını ısırıp, "Evet," dedi.

"Başka tavsiye mektupların da var, değil mi?"

"Evet." Duruşu dikleşmişti. İyi haber.

Biraz daha abartmaya karar verdim. "Peki stajda harikalar yaratacak mısın?"

Gülümsedi, gözleri bir saniye öncesine kıyasla daha parlaktı. "Evet, yaratacağım."

“O hâlde endişelenme. Olmuş say.”

Derin bir nefes verdi, tüm vücudunun gevşediğini görebiliyordum. Kıvırdığım işaret parmağımla çenesini hafifçe kaldırdım. “Sende iyi bir izlenim bırakacağım, böylece başardığında beni hatırlayacaksın.”

Göğsünün kızardığını fark ettim, dilimi üst dişlerimde gezdirerek bakışlarımı boynuna kadar indirdim. Vücudu anında tepki veriyordu. Hep böyle kızarıp kızarmadığını öğrenmek için can atıyordum. Öne doğru eğildi ama elini masaya koyarak kendini durdurdu.

Hadi, Sidney. Tavla beni.

Göz temasını kesip ellerine baktı. “Buraya çok sık gelir misin?”

Konuyu rastgele değiştirmişti ama yine de bir başlangıç sayılırdı. “Senin gelmediğini bilecek kadar.”

Bir kahkaha atıp omuz silkti. “Pek dışarı çıkmam. Bahsettiğin o ‘önemli politikacı’ olmak için hazırlanmakla meşgulüm. İmajımı temiz tutmam gerek.”

Ona yapmak istediklerim hiç temiz sayılmazdı. Sesimi alçaltarak biraz rahatsız edici bir tonda konuşarak onu, duymak için bana yaklaşmak zorunda bıraktım. “Okulun burada mı, Sidney?”

Adını söylediğimde derin bir nefes alıp alt dudağını ısırды. Siktir. Bundan vazgeçmesi gerekiyordu, zaten yeterince tahrik olmuştum.

Dudaklarını büzdü. “Evet, bir dönemim kaldı. Windsor Üniversitesine gidiyorum.”

İçimde bir kıvılcım çaktı. “Demek öyle?”

Hızlıca başını sallayarak onaylayınca içimde kabaran ilgi yerini çabucak onu daha çok görme beklentisine bıraktı.

“Ben de orada okuyorum, kinezyoloji bölümünde.” Ayakkabılarımızın uçları birbirine değene kadar ona yaklaştım, gözlerime bakabilmek için çenesini yukarı kaldırmak zorunda kaldı. Derin bir nefes aldı ve etrafımızı saran enerji yükselince ona daha da yaklaştım. Ses tonumu bozmadan başımı ona doğru eğip, “Eminim siyaset bilimi okuyorsundur,” dedim.

“Bildin.” Yutkundu.

Hadi, Minik Bela. Bana bir şey sor.

Nihayet. “Kinezyoloji, ha. Etkileyici bir bölüm. Mezun olduğunda profesyonel bir spor takımında mı çalışmayı planlıyorsun?”

“Onun gibi bir şey.” Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım, kaşlarını kaldırıp beni süzdü. Belli ki bu muğlak cevabımdan hoşlanmamıştı ama bundan bahsedip bu ânı mahvetmek istemedim.

Sidney geri adım atarak aramızdaki mesafeyi açtı, o esnada bir garson yanımızdan geçti. Onu uyarmama fırsat kalmadan çarpıştılar, Sidney öne doğru düştü. Onu kollarımın arasına aldım, tenime temas etmesi elektrik yüklenmişim gibi bir his yaratmıştı. Portakal ve greyfurt karışımı narenciye kokusu etrafımı sardı, kendimi inlememek için zor tuttum. Vücutlarımızın birbirine temas eden kısmındaki sıcaklık âdeta tenime işliyordu. Dudaklarıma baktı, bakışları kararmıştı ve dişlerini dolgun alt dudağına bastırıyordu. Hareket etmedi, ben de bakışları beni delip geçerken tek kelime etmedim. Siktir. Bana bakma şekli beni feci tahrik ediyordu. Sertçe yutkunup dudaklarımı kulağına yaklaştırdım ve “Tuttum seni,” diye mırıldandım.

“Ben... Aslında—” dedi telaşla, yanakları kızarmıştı.

Acısına son vermeye karar vererek arkadaşlarımızı işaret ettim. “Şu an Alex, Mia’ya biraz daha yaklaşırsa tek vücut olacaklar.”

Ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve dengesini sağlamak için bir elini omzuma koyup onları görebilmek için başını eğdi. Yumuşak parmaklarıyla vücudumdaki titremeleri hissettiğini biliyordum.

Parmaklarını gömleğimin içine kıvırdı ama “Hep böyle midir?” derken yüzüme bakmadı.

Çenemi kulağına doğru indirip diken diken olan tüyelerine baktım. “Utanmaz bir çapkın mıdır, diye mi soruyorsun? Evet, hemen hemen öyle.”

Sidney arkasına yaslandı, bakışlarını dudaklarımdan gözlerime doğru kaydırdı. Parmaklarımı sırtında gezdirerek onu kendime çektim. Hafif bir ses çıkarınca nefesim düğümlendi ve aletim sertleşti. Yüzüne baktım, onun da benim gibi hissettiğini bilmek istiyordum, daha doğrusu buna *ihtiyacım* vardı. Sadece onun yanında olmak bile beni delirtiyordu.

Dudaklarında şehvetli bir gülümseme oluşmadan önce dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. “Bana asılıyor musun?”

“Belki de. Şansım var mı?”

Gülümsemesi genişledi. “Belki.”

Onu daha sıkı tuttum, söyledikleri kulağıma bariz bir *evet* olarak geliyordu. Âdeta *Beni becer*, sinyalleri veriyordu. *Tanrım, umarım yanılmıyorumdur*, diye düşündüm. Duraksadım, sonraki hamlemden emin olamıyordum. Başta onu seksi bulmuştum ama şimdi çok daha fazla ilgimi çekiyordu. Bu kızda farklı bir şeyler vardı. Zekiydi, orası kesindi ve biraz küstahtı, bu da beni daha da sabırsızlandırıyordu.

“Dans etmek ister misin?” diye sorunca düşüncelerim yarıda kesildi.

“Tabii.” Cevabım ağzımdan neredeyse bir homurtu olarak çıkmıştı, ürperişi ödülüm olmuştu. Sidney parmaklarımızı bir-

birine doladı ve ben de kayıp bir köpek yavrusu gibi peşinden gittim. Bu durumda beni kim suçlayabilirdi ki? Kısa ekose eteği ve üzerine bol gelen beyaz, daracık tişörtüyle nefis görünüyordu.

Sidney dans pistinde arkadaşlarımızın bizi göremeyeceği bir yer seçti, yüzünü bana çevirip ritme ayak uydurarak sallanmaya başladı. Yavaş, durgun hareketlerle dans ederken onu izlediğim her saniye daha da sertleşiyordum. Ellerimi kalçalarına götürüp onu göğsüme çektiğimde Sidney'nin nefesi kesildi. *Siktir*. Kıcı kasıklarına değene dek bana doğru yaklaştı ve beni deliye döndürdü. Zihnim, mağara adamıymışım gibi aynı kelimeleri tekrarlayıp duruyordu. *Benim*.

Bu gece onu eve götürmem gerekiyordu, yoksa eziyet çekecektim.

Parmaklarımı eteğinin altından geçirip açıkta kalan kalçalarını sıktağımdayken zaten taş gibi olan aletime daha fazla kan hücum etmeye başladı. Bütün vücudu avuçlarımdan arasında titrediğinde hırıldadım. Kahretsin, beni uçurumun eşiğine sürüklediğinin farkında değildi. Başını omzuma yaslayıp yana yatırarak dudaklarım için yer açtı ve incecik boynunu yaladığımda mırıldandı.

"Çok güzel kokuyorsun." İnleyip yüzümü omuzlarına gömdüm.

O da inleyerek karşılık verince yüzünü bana çevirip onu öpmek istedim. Birbirimize o kadar yakındık ki nefesini dudaklarımda hissediyordum ama öpücüğüme engel olmak için çenesini eğdi.

Bu da neyin nesi, ulan? Alnımı onunkine dayadım ve her nefesini içime çektim. Sidney ellerini karnımda gezdirdi ve tırnaklarını göğsüme geçirdiğinde derin derin inledi. Dudaklarını ısırdığı yer pespembe olmuştu ve dilimi diş izlerinin üzerinde gezdirmek için can atıyordum. Dudaklarını mükemmel bir şe-

kilde büktü, her nefes alışında nefesi nefesime degecek kadar yakınına sokuldum.

Sidney başını geriye atmadan önce kısık, acı dolu bir şekilde inledi. Birkaç nefes alıp gözlerini üzerime dikti.

Damarlarım bir anda buz kesmişti ve soğukluk, ısınan vücudumu ele geçirdi. Yanlış mı anlamıştım? Çok mu zorlamıştım? “Özür dilerim. Hatam neyse çok üzgünüm.”

Sidney uzun uzun iç çekti, sonra başını iki yana salladı ve dolgun dudaklarında bir tebessüm belirdi. “Bir numaralı kural: Öpüşmek yok.”

Birkaç santim geriye çekilince ellerimi kalçalarına indirip sıktım ve gitmesine izin vermedim. Bakışlarım dudaklarıyla gözleri arasında gidip geliyor, gözüm onu tatma arzumdan başka bir şey görmüyordu. Dişlerimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim, diliyle dudaklarını ıslatırken beni taklit etti. Sidney’nin sözleri nihayet şehvetin zihnimde yarattığı bulanıklığı dağıtarak bana olması gerekenden daha sert bir tokat indirmişti. “Ne?”

“Bir numaralı kural.” Eğildi ama parmakları hâlâ beni bırakmak istemiyormuşçasına tenime temas ediyordu. Güzel. Zaten benden uzaklaşmasını istemiyordum. Cevabı orada bulacakmışım gibi onunla göz göze gelmek istedim ama çoktan arkasını dönmüştü. Gözlerindeki hayal kırıklığını görebiliyordum. Başparmağıyla masasını işaret etti. “Bir şeyler içmem gerek.”

Benim de, Sidney.

Elimden kurtulur kurtulmaz ona temas etmeyi özlemiştim. Ne halt etmeye çalışıyordu böyle? Bir dakika öncesine kadar birbirimize kenetlenmiş hâldeydik, şimdi ise burada afallamış şekilde kalakalmıştım. Ben kendime gelene kadar o çoktan masaya varmıştı.

Yanına gider gitmez, “Kural derken ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Koca bardağındaki içkiyi birkaç yudumda bitirdi. “Ne söylediysem o işte. Bu tür şeyler için bazı kurallarım var.”

“Ne tür şeyler için?”

“Tek gecelik ilişkiler işte.”

“Ya daha uzun olmasını istersem?” Az önce ne sikim demiştim ben?

“İki numaralı kural: Yalnızca tek gece.”

Kaşlarımı çattım, ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Beni bir geceliğine kabul ettiği için mutlu olmalıyım. Hem de çok mutlu olmalıyım. Hangi erkek bunu istemezdi ki? Görünüşe göre ben istemiyordum... Çünkü daha az şey sunmasından hoşlanmamıştım.

Yine de uyumlu davrandım. “Tamam, oyununa saygı duyabiliyorum.”

Hıçkırınca bakışlarındaki ifade dağıldı. “Oyun değil, kurallar.”

Ellerimi teslim olmuş gibi kaldırdım. “Özür dilerim. Kurallarına.”

“Böylesi daha iyi. İşte bu noktada rotadan saptık. Çok seksisin. Senin de beni seksi bulduğuna eminim. Benimle eve gel.” Konuşurken ara ara hıçkırmaya devam etti, ayaklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu.

Onu yakalayıp gereğinden fazla yakınımaya çektim ve ellerini sırtıma doladığında gerilmemek için elimden geleni yaptım. Gözleri kocaman açılmıştı ve dilini çıkarıp alt dudağını ıslattığında sertçe yutkundum.

Ağzımdan çıkacaklar sinirimi bozuyordu ama hiçbir zaman sarhoş bir kızı evime getiren bir adam olmamıştım, olmayacak-

tım da. Durum ne kadar cazip olursa olsun. “Bunu söylemek benim için bir eziyet, *gerçekten öyle* ama bu gece bu konuşmayı yapmak için fazla sarhoşsun.”

Kaşlarını çattı.

Telefonumu ona doğru kaydardım. “Bana numaranı versen ve başka bir zaman görüşsek nasıl olur? Ayıkken.”

Başını iki yana sallayarak kıkırdadı. “Hayır, olmaz.”

Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirdim. “Lütfen bunun da bir diğer kural olduğunu söyleme.”

Sidney çenesini göğsüme dayayıp alt dudağını emdi, çok seksi görünüyordu. Başımı tavana doğru eğip derin bir nefes aldım. *Lütfen, Tanrım. Olamaz.* Hayatımda hiçbirinin peşinden koşmamıştım ve bu kız beni bir şekilde kendine bağlamıştı. “Ben sana kendiminkini versem?”

Burnunu kırıştırdı. Çok tatlıydı. “Üç numaralı kural: Telefon numarası alıp vermek yok.”

“İyi de böyle nasıl olacak?” Onu daha sıkı kavramamak için kendimi zor tutuyordum. Pisliğin teki gibi davranmaya çok yaklaşmıştım. Ama bu da nereden çıkmıştı? Bu kurallar beni mahvediyordu. “Bir erkekten hoşlanırsan ne olacak?” Keşke çocuklar bu hâlimi görebilseydi. Bu ânı asla unutmazlardı.

Bana özür dilercesine gülümsedi, ne geleceğini tahmin etmiştim. “Beş numaralı kurala aykırı.”

“Söyle,” dedim kayıtsızca.

“Bir erkekten hoşlanmak flört etmeye, flört de ilişkiye, ilişki de duygulara götürür. Beş numaralı kural: Âşık olmak yok.”

Çenem gerildi. “Kaç tane kuralın var?”

“Beş.”

“Peki dördüncü kural ne?” Biri omzumu tutup beni kendine döndürdü.

“Tebrikler, adamım. O gol fenaydı.” Müziği bastırmaya çalışarak bağırdı, nefesi bira kokuyordu.

“Gol mü?” Sidney başını yana eğmiş, sanki beni ilk kez görmüş gibi tepeden tırnağa süzüyordu.

Yanımdaki iri adam bizim takımın deniz mavisi hokey formasını giyiyordu. Arkasını dönüp soyadımın, Ryder’ın, büyük beyaz harflerle yazılı olduğu arka yüzü gösterdi. Kıza bakıp gü-lümsedi. “Evet, tatlım. Huskies’in yıldız forvetiyle takıldığını bilmiyormuş gibi mi davranacaksın?”

Sidney başını hafifçe sallayarak, “Jax Ryder mı?” diye sordu, sanki hayır dememi bekliyordu.

“Evet.” Sertçe yutkundum. İlk defa isminin geri tepeceği iz-lenimine kapılmıştım.

Omuzları çöktü ve ayak parmaklarının üzerinde yükselip bana doğru eğilmeden önce hayal kırıklığına uğramış gibi bir hâli vardı. Yüzümü incelerken gözlerini kocaman açmıştı ve kulübün loş ışığında yüzündeki rengi seçebilmeyi diledim. Dudaklarını benimkine yaklaştırırken göğsüme sıkıca bastırdığı bedeninin sıcaklığı çok hoşuma gitmişti. O kadar yakınımdaydı ki nefesini hissedebiliyordum. Ağzım sulanmıştı ve aradaki mesafeyi kapatmamak için kendimi zor tutuyordum. *Hadi, Minik Bela. Öp beni.*

“Bu gerçekten çok kötü oldu, Jax.” Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni dudağımın hemen yanından öptü, sonra da kollarımdan kurtuldu. Kaşlarını çatıp arkadaşlarının olduğu tarafa doğru bir adım attı, neredeyse ayağı takılıp düşecekti. Ona yardım etmeyi çok istiyordum ama o esnada ağzından çıkanlar beni afallattı. “Dört numaralı kural: Hokey oyuncusu olmaz.”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Ciddiyim.” Bana kederli bir gülümseme fırlatıp arkasını dönmeden önce parmaklarını sallayarak veda etti.

Gözümü kıcımdan ayıramıyordum, dudaklarımda küçük bir tebessüm belirdi. Kuralları çiğnemek asla karşı koyamadığım bir şeydi.

İki SIDNEY

“Tamamdır, anne. E-posta geçen hafta geldi. Bir tavsiye mektubu daha alırsam iş benim.” Hafif bir rüzgâr ensemdeki tüyleri diken diken etmişti ve kulaklarımı kapatmak için mavi yün ceketimin yakasını yukarı kaldırdım.

“Endişelenme. Daha önce kendimi sevdiremediğim bir profesör olmadı. Bu defa da işleri berbat etmek gibi aptalca bir planım yok.” Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz elimi ağzıma götürdüm.

“Üzgünüm, sanırım ağzıma acı biber sürmen için fazla büyüdüm.” Kendimce espri yapıp mezar taşının etrafındaki toprağı temizledim ve yapay çiçekleri plastik vazolara yerleştirdim. Toprak donmuştu, bu yüzden gereklilikten ziyade bir alışkanlıktı ama onu her ziyarete geldiğimde telaşlanmadan edemiyordum.

“Keşke burada olsaydın.”

Parmaklarım taşa kazınmış sözcüklerin üzerinde gezinirken ellerim titredi.

Sevgi dolu bir anne

Aramızdan çok erken ayrıldı.

“Şu anda senin sevimsiz motivasyon konuşmalarından biri gerçekten işime yarardı.” Burnumu çektim, nefesimi kontrol etmek için bir saniye duraksadım. “Bazen burada olsan ne söyleyeceğini tahmin etmeye çalışıyorum. *Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin.* Ya da en sevdiğin: *Hayallerin yaptığın fedakârlıklara değer.*”

Bacaklarımda bir ürperti hissedince yerimde kıpırdandım. “Haklıydın anne. Fedakârlık yapıyorum ve hayalime o kadar yakınım ki, tadını alabiliyorum.”

Buz gibi bir gözyaşı yüzümden aşağı süzüldü ve üşümüş yanaklarımda iz bırakmasını istemediğim için hemen sildim. İnsan, kazadan bu yana geçen sekiz yılın işleri kolaylaştıracağını düşünebilirdi.

“Seni özledim. Bana sarılmalarını, her zaman ne söylemen gerektiğini çok iyi bilmeni ve yağmur yağdığında yatakta kahvaltı etmeyi özledim.” Kelimeler boğazımda düğümlenmişti ve kendime hâkim olmak için birkaç nefes daha almam gerekti. Beni sekiz yıl önce terk edip gitmişti ve bu konuda elimden hiçbir şey gelmezdi. “Benimle gurur duyardın. Senin izinden gidiyorum. Bunu başaracağım. Söz veriyorum.”

Daha fazla kalamayacaktım, parmaklarımı öpüp mezar taşına dokundum. “Seni seviyorum, anne. Mutlu yıllar.”

Mezarlığın içinden dolaşan kaldırım labirentine doğru yürüdüm ve Mia’nın doksanlı yıllardan kalma arabasına bindim. Kötü durumdaydı ama yine de çalışıyordu. Arabanın klimasını çoktan çalıştırmıştı, ben de uyuşmuş parmaklarımı havalandırmanın önünde birbirine sürtmeye başladım. Mia bana sıcacık gülümseyip elini koluma koydu. “Nasılsın?”

Omuz silktim. “Geçen yıla göre daha iyi, gelecek seneye göre daha kötü. Hiç değilse bu sefer iyi haberlerim vardı.”

“Ne olursa olsun seninle gurur duyacağını biliyorsun, değil mi? Senin mutlu olmanı isterdi.”

Evet, mantıken bunun farkındaydım. Elbette biliyordum. Ama Mia, annenin hayalini senin yüzünden gerçekleştiremediğini bilmemin nasıl bir şey olduğunu anlamıyordu. Eh, hiç değilse sebeplerden biri olmayı diyelim.

“Siyaset benim kanımda var, tıpkı onun kanında olduğu gibi.” Annemi ne zaman ziyaret etsem içime çöken o ağır duyguyu üstümden attım. “Şafak vakti kalkıp benimle geldiğin için teşekkürler. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum.”

Mia yüzüme baktı, normalde neşeli olan ifadesi endişeli bir hâle bürünmüştü. Sonra da bir şaka patlattı. “Anthony uyandığında buraya onsuz geldiğini öğrenince sana çok kızacak. En iyi arkadaş statüsünde benimle yarıştığını biliyorsun.”

Gülümsedim. “İkiniz de benim en iyi arkadaşlarımsınız.”

“Evet, ama en *yakın* arkadaşın benim.”

Gülmemek için kendimi tuttum ama omuzlarım titredi. “İkinizi de çok seviyorum, biliyorsunuz değil mi? Bir kazanan olmak zorunda değil.”

“Hı-hı. O zaman sınıf birincisi olmana da gerek yok. Düşünsene, bugün uyuyabilirdik. Hayatında bir gün bile ders kaçırmışlığın yok.”

Alay ettim. “İlk gün ders özeti geçilir. Kelimenin tam anlamıyla en önemli gündür.”

“Cidden öğretmenlerinle çoktan iletişime geçmemiş gibi mi davranmaya çalışacaksın?”

Gözlerimi devirdim. “Evet geçtim ama cevap vermeyenler var.”

“Çünkü Noel tatiliydi.” Başını iki yana sallayıp arabayı çalıştırmadan önce omzunu benimkine dayadı. “Kahvaltı senden.”

Anthony'yle restoranda buluştuk. Açık kahverengi saçlarını sola doğru taramıştı ve kısa, siyah eteğimi ve mavi ceketimi incelerken siyah çerçeveli gözlüklerini burnunun aşağısına kaydırmıştı. Kestane rengi saçlarımdan bir tutamı çekti ve altta görünen gri röfleleri açığa çıkardı.

“İyi görünüyorsun, tatlım.” Annem hakkında bir şey söylemedi. Bu onun mezarını ilk ziyaret edişim değildi ve ikisi de başka bir şey hakkında konuşmaya ihtiyacım olduğunu hissedebiliyordu. Ne olursa.

Onaylarcasına tebessüm ettim ve 1950'lerin stilini yansıtan masaya oturdum. Siyah beyaz karo zeminin üzerinde ayakları oynayan, kırmızı kumaşla kaplanmış bir masaydı. Tema o kadar yoğundu ki garsonların patenle servis yapmasını bekledim. Annem buraya bayılırdı. Burnumu çekip gözümdeki yaşlarla savaştım. Dikkatimi dağıtacak bir şeylere ihtiyacım vardı.

“Kulüpteki o feci seksi çocuktan bahsedecek miyiz?” Mia kaşlarını imalı bir şekilde kaldırdı.

Tam isabet. Açık gri gözleri ve dolgun dudakları gözümün önüne gelince dalıp gittim. Jax, itiraf etmek istediğimden çok daha sık aklıma geliyordu ve ne zaman kendimi onun öylesine bir ilişki fırsatından ibaret olduğunu ikna etmeye çalışsam içimden bir ses, *Saçmalık!* diyerek bana karşı çıkıyordu. O gece öyle yoğun hisler içindeydim ki biraz fazla sarhoş olduğum için beni

durdurmasa kurallarımı çiğneyip onunla eve giderdim. Hatta bunun için biraz yalvarabilirdim bile.

Anthony ağzı kreple doluyken, “Birbirinize sürtünme şekline bakınca alev alacağınızı sanmıştım,” dedi. “Kahretsin, ben bile yanıp tutuşacaktım. Onu eve götürmediğine inanamıyorum, kızım.”

Ben de inanamıyordum. Dürüst olmak gerekirse, erkekler böyle olmamalı, böyle davranmamalıydı.

“Çocuk hokey oyuncusu.” Omuz silktim.

“Eee, yani?” Mia beklentiyle bana baktı.

Yani yalnızca kendini önemseyen, keyfine düşkün, kibirli, ukala pisliklerle işim olmazdı. Böyle biri gibi davranmamıştı ama hokey oyuncularının aklından neler geçtiğini benden iyi kimse bilemezdi. Ne de olsa hayatım boyunca etrafım onlarla çevriliydi. “Yani bu dördüncü kural, sen de biliyorsun.”

Mia yüksek sesli bir iç çekti, garson bize bakınca onu masaya çağırdım ve Mia’ya ters ters baktım. Hayal kırıklığıyla kafasını iki yana salladı. “Bu kuralların aptalca olduğunun farkındasın, değil mi? Çocuk gayet iyiydi.”

Kuralların geçerli olması için bir sebep daha. Böyle bir adamı bırakıp gitmek zordu. Nasıl biri olduğumu iyi biliyordum. Ne olduğunu anlayamadan tüm hayatımı yapışkan bir ahtapot gibi onun etrafına dolayacaktım. İnsanın zayıf yönlerini bilmesi önemliydi, benimkilerden biri de muhtaç bir sürtük gibi davranmaktı. Bunun sebebinin babamla aramdaki sorunlar olduğuna şüphe yoktu.

Anthony saçımı karıştırıp, “Bedenlerinizin uyumuna bakınca yatakta da iyi olacağınızdan eminim,” dedi.

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. “Kurallar tartışmaya açık değil.”

Mia iç çekti, kurallarımın hoşlanmadığı yüzünden okunuyordu. “Tamam ama tek bir kural vardı. Tek gece kuralı geçerliyse, hokey oyuncusu olmasının *hiçbir* önemi yok, değil mi?”

“Annemin yaşadıklarına ne diyeceksin?”

Gözleri büyüdü. “Özür dilerim.”

Mia’nın elini tutup biraz sıktım. “Sorun değil. Hokey oyuncuları yatakta da bencil davranan kibirli pisliklerdir. Vibratörümle mutluyum.”

Anthony eğilip sadece bizim duyabileceğimiz şekilde fısıldadı. “Lütfen bana onu hiç değilse *rahatlamak* için bir malzeme olarak kullandığını söyle.”

Boynum hafifçe kızardı, yüzüm alev alacakmış gibi hissediyordum. Jax’in dolgun, yumuşacık dudaklarını dudaklarıma bastırduğu, parmaklarımla dağınık, kumral saçlarını karıştırdığım ve aletini kalçalarıma bastırduğu anların hayalini sayamayacağım kadar çok kez kurmuştum.

Mia ciyakladı. “Tabii ya, yapmışsın. Edepsiz şey. Eminim iyidir.”

Bacaklarımın arasına bir sıcaklık yerleşti. Evet, çok iyiydi.

Üç JAX

Sidney kamyonetimin önünden karşıdan karşıya geçince kendimi kornaya basmamak için zor tuttum. Koyu kahverengi saçları omuzlarına dökülüyor, alttaki gri boyayı gizliyordu. Yürüdükçe boyu değişen siyah eteğinin altında ekose desenli bir çorap vardı, üzerine de bol, parlak mavi bir palto giymişti. Bugün üzerinde sevimli bir asi kütüphaneci edası vardı ve bu hâli egomu okşuyordu.

Dans ettiğimiz gecenin üzerinden bir haftadan fazla zaman geçmişti ve kurallarıyla bana nasıl meydan okuduğunun farkında olduğunu sanmıyordum. Aletim günlerce onun yüzünden sertleşmişti. Onu kendime yaslayıp başını tamamen arkaya yatırdığımı ve kocaman açtığı gözleriyle bana bakıp dilini dişlerinin arasına almadan önce alt dudağını ıslattığını hayal edip kendimi rahatlatmaktan başka elimden bir şey gelmiyordu. Hayallerimde bile teninde bıraktığım kırmızı izleri dilimle yatıştırma arzuma karşı koyamıyordum. Düşüncesi bile ağzımı sulandırmıştı.

Ama bunların hiçbirisi omuz silkip arkasını dönüp gittiğinde içimi kaplayan hayal kırıklığının yerine geçemiyordu. Çünkü ben bir hokey oyuncusuydum ve bu yüzden aletimi reddetmesi değil, beni yatağa atması gerekiyordu.

Kuralları bir meydan okuma gibi gelmişti ve o zamandan beri onu arıyordum. Şimdi bulmuştum, olması gerektiği gibi yoluma çıkmıştı.

Arabayı bir öğretim görevlisinin park yerine çektim, ceza yemek umurumda değildi. Acele etmezsem yine ortadan kaybolacaktı. Kamyonetten fırlar gibi indim, ayaklarım parke taşlı yolda hızla ilerlerken ona yetişmeye çalıştım. Köşeyi döndüğümde, mavi paltosu sınıflarına giden öğrenci kalabalığında kaybolmuştu.

Nerede ulan bu kız?

Onu kaybetmenin verdiği hayal kırıklığıyla derin bir nefes aldım ve kafeye yöneldim. Gelecek pazartesi erkenden gelip onu görmeyi umarak beklemek sapıkça mı olurdu? Büyük olasılıkla.

Ben ne halt ediyordum böyle? Sadece bir gece geçirmiştik, hatta geçirmemiştik. Aramızda boktan birkaç dakika dışında hiçbir şey geçmemişti. Yine de o kurallar, o geceden beri pençelerini içime saplamıştı. Sonunda birinin ilgimi çekmesi beni hem heyecanlandırıyor hem de bundan nefret ettiriyordu.

“Hey! Sen Jaxton Ryder değil misin?”

Küçük eller kolumu sıkarak beni durdurdu. Sarışın bir kız, büyük, yuvarlak gözleriyle bana bakıyordu. Üzerime yaslanınca dişlerimi sıktım, yüzümdeki gülümseme kaybolmuştu. Kızı tutup sarsmamak için kendime hâkim olmam gerekti.

“O olduğunu biliyorum. Geçen yıl sayende finale yükseldik.” Sesinde yapmacık bir tatlılık vardı. Şirin olmaya çalışıyordu ama bu hiç çekici değildi.

Bu sabah beremi takıp güneş gözlüğümü elime aldığımda Alex gülmekten neredeyse sandalyesinden düşecekti. Ukala herif, kendi deyimiyle “Clark Kent” kılığına girip tanınmadan ortalıkta dolaşabileceğimi düşünmemi çok komik bulmuştu.

Harika.

“Gelecek hafta sonu oynayacakmışsın. Belki maçtan sonra uğrarım?” Sesi yumuşaktı, baştan çıkarıcı olmaya çalışıyordu ama konuşmasının altında yatan çaresizlik hissini gizleyemiyordu.

Sonra deyişi gözümden kaçmamıştı. Bebek mavisi gözleri, açık sarı saçları ve çekici memeleriyle beni baştan çıkarması gerekirdi ama aurasından muhtaçlık akıyordu. Dikkatimi çekebilirse beni elinde tutabileceğini sanıyordu.

Ama yanılıyordu.

Geri adım atıp elini göğsümden ittim. “Eminim çocuklar seni gördüklerine sevineceklerdir.”

“Sen orada olmayacak mısın?”

Ne demek istediğimi anladığından emin olması için, “Tabii ki olacağım,” dedim.

Yüzünü buruşturdu ama bir şey söylemesine fırsat bırakmadan arkamı döndüm.

Omzumun üzerinden kayıtsızca, “Sana maçta iyi eğlenceler,” dedim ve uzaklaştım. Belki hıyarlık etmişim ama kız takıntılı bir *sapığın* vücut bulmuş hâliydi. Derse girmeden önce beni köşeye sıkıştırmak için erkenden geldiğinden emindim. Az önce aynı şeyi Sidney için yapmayı düşündüğümü anımsayınca iro-nik olduğunu düşündüm.

Bugün üniversitedeki son dönemimin ilk günüydü. Birkaç ay içinde kinezyoloji diplomamı alacak, Boston Bruins’te oynamaya başlayacaktım. Beni üç yıl önce, hâlâ genç takımında oynarken seçmişlerdi. Doğrudan profesyonel ligine katılmaya

hazırdım ama annem işgüzarlık edip bana *yine de* üniversite eğitimi tamamlayan oyuncuların bir listesini göstermişti. Ben de kendimi burada bulmuştum.

Futbol ve beyzbolun aksine, NHL* oyuncularının çoğunu üniversiteden önce seçerdi. Sözleşmeyi fiziksel olarak imzalamaz ancak takıma bağlı kalırdınız. Bu o kadar yaygındı ki eğer hokey oynamanıza rağmen o zamana dek bir takıma seçilmemişseniz, bu sizin ikinci sınıf bir oyuncu olduğunuzu gösteriyordu.

Kafeye giden Arnavut kaldırımlı yolda ilerlerken uzun adımlarla mesafeyi kısa sürede kat ettim. İçeri girdiğimde ortam çok gürültülüydü. Mekân erken saatlerde derse girip çıkmış öğrencilerle dolup taşıyordu. Kasa sırası, ahşap bistro masaların etrafından ön girişe kadar uzanıyordu. Buranın tasarımı da tıpkı diğer kafe zincirleri gibiydi; ön tarafta ödeme, yanda da sipariş alma sırası vardı.

Beremi çıkarıp cebime sokunca bakışlarım tam önümdeki kıza takıldı. Kocaman gülümsedim ve kalbim boğazımda atmaya başladı.

İşte buradasın.

Sidney ayağını sürekli zemine vurup duruyordu ve son otuz saniye içinde en az üç kez saatine bakmıştı. Henüz beni görmemişti ama gözümü ondan alamıyordum. Tam önüme geçti ve benim siparişimi almak için onu görmezden gelmeye çalışan sevimli baristaya ters ters baktı.

“Büyük boy, fazla kavrulmuş kahve lütfen.” Sesindeki keskin ton, mini etek giyen bir kızdan değil de daha çok bir koçtan beklenecek türdendi.

Keyifle sesimi çıkarmadan sıramı bekledim ve beni fark etmeden tezgâhın diğer ucuna doğru yürümesini izledim. Baristanın

* Dünyanın en ünlü buz hokeyi ligi. -çn.

bakışlarına aldırmadan siparişimi çabucak verdim ve Sidney'ye arkasından yaklaşabilmek için kafenin diğer ucuna gittim. Yakınına sokuldum, temas etmeden kulağına eğilip, "İşte buradasın, Minik Bela," diye fısıldadım. "Ben de seni arıyordum."

Ürktü, gözlerimi kolundaki tüylerde gezdirdim. Arkasını dönüp gülmeden önce bir iki saniye boyunca donup kaldık. "Ah, siktir!"

Hafifçe kıkırdayıp sırıtmaya başladım. "Yoksa beni gördüğüne şaşırdın mı?"

Yüzünü tekrar tezgâha döndü, boynundaki kızarıklığı fark edince ağzım açık kalmıştı. "Seni tekrar görmeyi beklemiyordum."

Elimi göğsüme koydum. "Aynı okulda okuduğumuzu hatırlamamana üzüldüm."

Kinayeyle güldü. "Elbette hatırlıyorum. Ayrıca gecenin sonunda kafam pek yerinde değildi."

"Doğru, değildi. Tekrar denemeye ne dersin?"

"Ya, demek egon incinsin istiyorsun?" Lanet olsun, bu şımarıklığına bayılıyordum.

Cevap vermeme fırsat kalmadan aşırı istekli barista şehvetli gülümsemesiyle bana doğru dönüp tezgâhın üzerine eğildi ve göğüslerini gözüme sokarak, "Seninkini özel hazırladım," dedi.

Bardağa kırmızı kalemle yazdığı telefon numarasını ve rujuyla bıraktığı öpücük izini görmezden gelerek kahvemi aldım. Bana hafifçe sırıttı.

"Teşekkürler," dedim, sesim kayıtsız çıkmıştı. Sidney bana delici bir bakış fırlattıktan sonra gözlerini devirdi.

Kulüpteki ışıktaki gözlerinin rengini seçememiştim ve o an bakışlarının derinliklerine daldım. Kenarları kahverengi, ortası ise

elma yeşiline benzer bir renkteydi. Bakışları göz kamaştırıcıydı ve baristaya olan sinirli tavrı çok çekiciydi.

Baristayı işaret ederek, “Böyle şeyler çok oluyor mu?” diye sordu.

“Bazen.” Omuz silktim ve kahvemden bir yudum aldım. Sıcak sıvı dilime değdiğinde irkilmemek için mücadele verdim.

Sidney dudağını ısıırıp bardağın üzerine karalanmış numara baktı. Kızgın görünüyordu ama içindeki esas duyguyu çözmemiştim. Bardaki gibi aramızda bir elektrik akımı oluştu ve olduğum yerde donakaldım.

Bu hissiyatın son derece gerçek olduğunun farkındaydım.

Göğsü hızla yükseldi, benim kadar etkilendiği her hâlden belliydi. Başkası duymasın diye kulağına eğildim. “Ciddiyim, seni tekrar görmek istiyorum.”

“Sidney... Sidney... Satıyorum, satıyorum, sattım!” Barista, alaycı bir tonda adını söyledi. Gözlerini gözlerimden kaçırarak Sidney utançtan pespembe olmuştu. Elimi uzatıp dikkatini tekrar üzerime çekmek istedim ama barista görmezden gelinmeyi reddederek ofladı. Sidney’yle arkamızı dönünce aramıza giren baristanın kıskanç yüz ifadesiyle karşılaştık.

“Cuma gününe ne dersin?” diye sordum ama Sidney kahvesini almak için çoktan yanımdan uzaklaşmıştı.

Ben de onu takip etmek üzere bir hamle yaptım ama dev gibi bir adam önüme dikildi. “Hey, dostum! Cumartesi günkü maç harikaydı. Bu yıl bizi finale götürsen iyi edersin.”

“Bizim de planımız bu, dostum.” Normalde içine kapanık biriydim ama geçen sene finali aldığımız için insanların yanıma gelmesi kaçınılmazdı. Sidney’yi tekrar gözden kaybetmemek için sağa sola bakındım ama sadece kapıya doğru yürüdüğünü görebildim. *Siktir.*

Onu bir kez daha kaybetmeyi göze alamazdım, çocuğu atlatıp omzumun üzerinden, “Gitmem gerek. Sonraki maçta görüşürüz,” diye bağırdım.

Bakışlardan kaçınarak beremi gözlerime kadar indirdim ve kapıdan çıktım. Kapıyı hızla ittim ama sert bir şeye çarpınca durdum.

“Offf.” Sidney’den gürültülü bir ses duyuldu ve ayağı takıldı. Elindeki bardağı kaldırdı, az kalsın dökülecekti.

“Kahretsin, çok özür dilerim.” Kolundan yakalayıp düşmeden onu tuttum. Sabahını mahvetmek için kapıya çarpmaktan daha feci bir yol olamazdı.

“Offf!” Yeşil, delici bakışlarını üzerime dikti. “Sırada öne geçmek yeterince zaman kazandırmadı mı?”

“Öne falan geçmedim. Sadece benim kahvemi daha hızlı hazırladı.” Ben bile ağzımdan çıkan saçmalıklara inanmıyordum.

Kaşlarını çattı. “Tezgâhın üzerine eğilip sana numarasını vermesini mi kastediyorsun?”

“Ne? Kışkandın mı yoksa?” Başımı yana eğip ona alaycı bir şekilde sııttım. “Numarasını mı istiyordun? Dönüp sorabilirsin.”

“Pek tipim değil.”

“Öyle mi? Senin tipin nasılmış?” Ağzını açmadan bile vereceği cevaptan hoşlanmayacağımı biliyordum.

“Sıska emo müzisyenleri.”

Elimi kalbime koydum. “Ah, işte bu canımı yaktı. Neden böyle davranıyorsun?”

Kahvesinin kapağını kapatmaya çalışırken gözlerinde bir parıltı belirdi; kahvesine, çocuğunun hayatını kurtarmış gibi bir bakış atıp aptal erkekler ve kahve tanrıları hakkında bir şeyler mırıldandı.

Bir elini kalçasına koyup bana bakmaya başladı. İri bir adamdım, 1.80 boyunda ve 90 kilo ağırlığındaydım. Yıllardır hokey oynadığımdan ince görünüyordum ama tek bakışıyla beni alt edebileceğini söylesem yalan olmazdı.

Özür dileyemeden kalakaldım, dilim dolandı ve kelimeler zihnimde birbirine karıştı. “Bugün hava çok güzel.”

Şimdi de havadan mı bahsediyorsun? Bulabildiğin en iyi cümle bu muydu?

Bu cümlem onda da benzer bir etki yaratmış olacak ki kaşlarını hafifçe çattı, çizgiler kaybolana dek başparmağımla kaşlarının ortasına dokunmamak için kendimi zor tuttum.

“Öyle mi?” Başını yana eğip sıırıttı. “Zaten geç kalmışım, zar zor sevdiğim kafeye gelmişim sonra seksi, kendini beğenmiş bir hokey oyuncusu sırada önüme geçiyor.”

“Birincisi, daha önce de dediğim gibi bu baristanın suçu. İkincisi, demek beni seksi buluyorsun?”

“Gerçekten iltifat mı bekliyorsun? Bunun için biraz erken değil mi?” Sesi flört eder gibiydi, içimde bir umut kıpırtısı belirdi.

“Başka nasıl beni fark etmeni sağlayabilirim ki?”

“Seni zaten fark ettim. Sadece ilgilenmiyorum.”

“Ahh!” Gayet de ilgileniyordu. Hızlı nefes alış verişleriyle göğsünün yükselmesinden, yanaklarının kızarmasından ve bakışlarındaki samimiyetten belliydi. “Şu kurallar, değil mi?”

Omzumu okşayarak bana bir sonraki darbesini indirdi ama bu hareketi beni daha da cezbetmişti. “Evvvet. Artık pes etsen iyi olur.”

“Meydan okumayı severim, Sidney.”

Yüzümü incelerken dişlerini alt dudağına geçirdi, ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştığına şüphe yoktu.

Gayet ciddiymdim.

O aptal kuralları olmasaydı geçen gece neler olacağını, bu kuralları çiğnemesi için ne yapmam gerektiğini öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

“Bunu başaramayacaksın.” Bir kahkaha patlatıp diğer çıkışa doğru birkaç adım attı ve beni gerçekliğe geri döndürdü.

Kafenin girişinde ne kadar durmuştuk?

Kapıya uzandı. “Önden buyurun,” dedim.

İçeri girerken ona endişe dolu bakışlar attım; tavırları çok öz güvenliydi, bu da beni şüpheyi düşürmüştü. “Teşekkürler.”

“Yapılacak en kibar şey bu olur.” Sidney hafifçe gülümsedi, kelimelerinden kinaye akıyordu.

Omuzlarım gerildi. Bu kız derimin altına nüfuz ediyordu ve sonunda onu çekip alacak bir pozisyona ulaşmıştım.

Ona dair hiçbir şey bende kibar olma isteği uyandırmıyordu. Kapıdan girdim ve çıkardığı tiz gıcırta beni rahatsız etti. Gülümsemişimi görünce öfkeyle homurdandı ama gülümsemeden edemedi. Ona bir şekilde temas ediyor olmaktan keyif alıyordum.

Kafeyle sınıfımın bulunduğu bina arasında uzun bir yol vardı. Sidney’den ayrılma fikri hiç hoşuma gitmiyordu, onu zaten iki defa kaybetmişim ama ben ağzımı açmadan durup DDİT ders kitabını zaten bir hayli dolu olan çantasına tıktırmak için durdu. Aynı sınıfta olduğumuzu fark ettiğimde içimi bir heyecan kapladı.

Of, öne eğilmiş hâlde fena görünüyordu. Ben yanından geçerken küçük sürtük orta parmağıyla yüzünü kaşıdı. Sanırım kıcına bakmamdan hoşlanmamıştı.

“Davranış Değişikliği, ha? Anlaşılan bu dönem birlikteyiz.”

Derin bir nefes alıp kaşlarını çattı.

Güzel. Kulüpteki geceden sonra nasıl iliklerime nüfuz ettiyse, benim de onun derinlerine nüfuz etmem gerekiyordu. Vücudum sabırsızlanıyordu, hızımı artırıp aramıza makul bir mesafe koydum. Sonra da tam bir pislik gibi davranıp kapıyı fazla erken açtım ve beklemeye başladım. Dışarıdan hep fazla kibar bir hareket olarak görünürdü ama karşdakini tuhaf bir duruma sokardı. Hızlanıyor mu? Gülümsüyor mu? Yol boyunca gülümseyecek mi, yoksa iki defa tebessüm ederek mi teşekkür edecekti?

İki kız içeri girdi ve kapıyı onlar için tutmuşum gibi bir ağızdan, “Teşekkürler, Jax,” dediler. Onlara kafa sallayarak geriye doğru bir adım attım ama gözümü Sidney’den ayırmadım.

Kaşlarını çatıp ne yaptığımı anlamaya çalışıyormuş gibi yanağını ısırdı. Yüzümdeki muzip sırıtışı fark etmiş olacak ki yavaşlayıp beni görmezden geldi. Acele etmeden telefonuna bakarken hareketleri çok abartılıydı. Bakışlarımdan kaçtığında hafifçe sırıttığını görebiliyordum, feci seksi görünüyordu. Bu da ona puan kazandırıyor. Geri adım atmıyor, oyunun tadını çıkarıyordu.

“Daha yavaş yürümen mümkün mü?” diye seslendim.

“Bazılarımız bir şeylerin birkaç saniyeden fazla sürmesini ister.” Gözleri parlıyordu ve bana bir cevap vermem için meydan okumuştı, ne ima ettiğinin farkındaydı.

Sesimdeki alaycılığı gizleyemedim. “Hızlı ya da yavaş. Önemli olan tek şey herkesin hedefine ulaşmasıdır, değil mi?” Kapıyı üstten tutarak onu alttan geçmeye zorladım.

“Tabii, kendini böyle kandırmaya devam et, koca bebek.” O kadar yakınımdaydı ki başının tepesi kolumun altına değdi ve yürürken parlak, siyah saçları dalgalandı. Kokusunu içime çekmeden duramadım. Nefisti, narenciye-vanilya karışımı kokusu-

nu alınca zihnim kulüpteki geceye gitti. Başımı iki yana sallayıp o gecenin anısından kurtulmak için elimden geleni yaptım.

Önce yan kapıya ulaşmaya çalıştım ama o benden bir saniye önce davranıp dönerek kapıyı benim için açtı. Gözlerini meydan okurcasına açmıştı. “Dert etme, kendim hallederim.”

Orada öylece dikiliyordu, öyle çekiciydi ki kafamı toparlamak için bir süre ara vermek zorunda kaldım. Çok kurnaz görünüyordu. Kapı açmayı lanet bir meydan okumaya dönüştürmüştü, beni nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyordu.

Oyun devam ediyor, Minik Bela.

“Teşekkürler ama dert ettiğim falan yok. Sana güvenebileceğimi biliyordum.” Dudaklarımı ıslatıp ona yandan bir bakış atarak yürüdüm. Onu geçer geçmez merdivenleri ikişer ikişer çıktım. Merdiven boşluğu kalabalıktı ama sahte yüz ifademi takınınca herkes yolumdan çekildi.

Sidney insanlara çarpmamak için yavaşlamak zorunda kalmıştı, bana yetişmeye çalışırken etrafındakilerden özür dilediğini duyabiliyordum. Sonunda öğrencilerin arasından sıyrılırken nefes nefese kalmış hâlde gülüyordu. Birbirimize entrika dolu bir bakış atınca sıırttım. Elimden bir şey gelmiyordu.

Yan kapıya ulaşmak için önden yürürken kalbim boğazımda atıyordu. Kapıyı açıp yanaklarımı acıtacak kadar geniş bir gülümsemeyle onu selamladım ve “Önden buyurun,” dedim.

Zaten fazla tempoluydu, avantajı yakaladı ve yanımdan hızla geçerek sınıf kapısını öyle bir hızla açtı ki neredeyse kapı kendisine çarpıyordu. Darbeden kaçarken kahvesi çalkalandı ve artık neredeyse boş olan bardağa hayal kırıklığı içinde baktı. Kahvesini özleyecekti.

Damarlarımdan adrenalin akarken ve kulaklarım alev alev yanarken ona doğru yürüdüm. Tanrım, onu kovalamak çok ho-

şuma gidiyordu. Hareketlerimi yavaşlattım, artık içeri girmek için acele etmeme gerek yoktu. Kapı ile duvar arasında köşeye sıkışmıştı, tam da ağzıma layık.

“Ben kazandım.” Zafer kazanmış bir edayla bana gülümsedi.

Onu takdir edercesine, “Hı-hı,” dedim. Bu kızda karşı koyamadığım bir şeyler vardı. “Nereden baktığına göre değişir.”

Bir elimi kapıya, diğerini de duvara koyarak onu kollarımın arasına sıkıştırdım. Kocaman gözleriyle bana baktığında içimi bir heyecan dalgası kapladı. Etraf sessizliğe gömüldü, tüm dikkatim dudaklarımda gezinen bakışlarında ve dilini dışarı çıkarıp dudağını ısırmadan önce alıp verdiği kesik nefeslerindeydi. Kahretsin, dudağını dişlerinden kurtarıp onu öpmek için can atıyordum. Kalbim deli gibi atıyordu ve aramızdaki mesafeyi kapatmamak için mücadele vermem gerekiyordu. Ürperdi, karanlık bakışlarıyla beni süzüyordu ve geri çekilebilmesi için korkunç bir irade gerekiyordu. “Kurallarını çiğnemek istemem.”

Kaşlarını çattı, hayal kırıklığı karşısında gülümsedim. Bu oyun sonunda o benim peşimden koşacaktı. Çenemi sıktım, çaresizce bir adım atmadan önce onu serbest bırakıp sınıfa girdim. Dersin başlamasına hâlâ beş dakika vardı ama sınıf neredeyse dolmuştu. Küçük sınıfta sadece birkaç boş sıra kalmıştı, böyle bir ders için şaşırtıcı bir durum değildi.

Kafamı kaldırıp bakınca gülmeden edemedim. Sadece iki sıra boştu.

Dört SIDNEY

Kalbim deli gibi atıyordu ve kalp atışlarımı kontrol etmek için birkaç derin nefes almam gerekti. Az önce ne olmuştu öyle? Bir saniye önce didişirken bir saniye sonra kendimi onun peşinde koşarken bulmuştum. Sınıfa girdiğinde bakışlarında yenilgiden eser kalmamıştı, bana muzip muzip bakıyordu. Sanki beni az önce duvara yaslayıp her bir zerremi alev alev yakan o değilmiş gibi davranıyordu. Kısa bir süreliğine beni öpecekmiş gibi hissettirmiş, sonra aramıza bir duvar örüp bana kurallarımı hatırlatmıştı.

Kulüpteki o geceden beri onu düşünüp durmadığımı iddia etsem yalan söylemiş olurum. Hem de birden fazla fantezimin başrolü olmuştu. O gün ona engel olmasaydım aramızda neler yaşanacağı âdeta yas tutuyormuşum gibi sürekli rüyalarımın gi-riyordu.

Neden hokey oyuncusu çıkmıştı ki?

Geriye dönüp baktığımda tüm tipik özelliklere sahipti: dağınık saçlar, iri vücut hatları, ukala gülümseme. Normalde onları bir kilometre öteden tespit eden bir radarım vardı ancak belli ki o gece, kontrolü bacak arama bırakmıştım. Yoksa çok daha önce fark ederdim.

Barista sırada beni atlamaya çalıştığı için pençelerimi çıkardığımı söylemek isterdim ama işin aslı başkaydı, onu gördüğüm an tüm savunma mekanizmam harekete geçmişti. Ya ters davranacaktım ya da çaresiz bir tavşan gibi ona sokulacaktım. Onu takıntı hâline getirdiğim falan yoktu. Ama onu hiç *düşünmediğimi* de söyleyemezdim.

Sınıfa girip kaşlarımı çatmış hâlde boş bardağı çöpe atmadan önce kahvemın kalan son yudumunu içtim. Lanet olsun, dakikalardır onu içmeyi bekliyordum. Sınıfa şöyle bir göz gezdirip oturacak bir yer aradım ve boş sırayı görünce burnumu kırıştırdım.

Elbette bir tek onun yanı boştu. Başka bir ihtimal olabilir miydi? Güldüm, Jax sandalyeyi benim için tutarken ellerimi pes etmiş gibi havaya kaldırdım. Centilmen bir duruş sergiliyordu ama gözlerindeki o zafer kazanmış eda, bana tam aksini çağırıyordu.

Ona yaklaştıkça bakışlarının vücudumda gezindiğini hissedebiliyordum, beni tam olarak çözememiş gibi bir hâli vardı. Ben de aynısını yapıp onu süzdüm. Kafede öyle hazırlıksız yakalanmıştım ki onu inceleyecek fırsatım olmamıştı. Güçlü ve sağlam bir duruşu vardı, beni kolayca kaldırıp fırlatabilirdi ve geniş göğsü koyu renkli kıyafetini geriyor, belirgin kaslarını ortaya çıkarıyordu. Altına düşük bel, gri bir eşofman giymişti. Üzerindekiler tipik bir sporcu kıyafetiydi ama onu çok çekici gösteriyordu. Bakışlarımı keskin çene hatlarında gezdirdim ve

gözümü ukala bir sırtışıla hareketlenen dolgun dudaklarına diktim. Gözlerimi kaçırıp yerdeki döşemeyle fazlasıyla ilgiliymiş gibi davranıp uygunsuz düşüncelerimi bastırmaya çalıştım. Bu adam tamamen yasak bölgeydi.

“Yine de ben kazandım.” Yüzüm kızarmamış gibi davrandım ve iki kişilik ahşap masanın arkasına, benim için tuttuğu sandalyeye kuruldum.

“Hiç şansın yok.” Yanımdaki sandalyeye geçerken sırtıttı.

Gülmeden edemedim. “Kurallarda sandalyelerle ilgili bir şey yazmıyor. Sadece kapılar.”

“Her şey için kuralların mı var?” Bir kahkaha patlattı ama sınıftaki herkes bize doğru dönünce sustu. Sınıftakiler gözünü ona dikmişti. *Dürüst olmak gerekirse bunun için onları suçlayamam.*

Yüzüne sert, kayıtsız bir ifade kondurdu. Diğerlerini kendinden uzaklaştırmakta yetenekli biri gibi görünüyordu. Birkaç saniye önceki sırtışından eser kalmamıştı ve bu hâli çelişkiliydi. Ben burada oturmuş, kalbim son on dakikada olanlar yüzünden delicesine atarken o hiç etkilenmemiş, neredeyse olanlardan sıkmış gibi görünüyordu.

Bu da neyin nesi?

Telefonum titredi ve yandan bir bakış atıp gelen mesajı okuyabilmek için çabaladım.

Babam: Yemeği kaçırdığım için üzgünüm. Bildiğin şeyler işte. Söz, haftaya görüşeceğiz.

Telefonumu çantama geri soktum, babamın beni *bir kez daha* ekmesinin dikkatimi dağıtmasına izin vermeyecektim.

Çoğu insan önüne dönse de hâlâ bizden tarafa bakan birkaç kişi vardı. Parmağımı oynatıp önlerine dönmelerini işaret ettim, onlar da aniden başlarını çevirdiler.

Aman ne olgunluk, Sidney.

Dizüstü bilgisayarımı çantamdan çıkarırken kolum Jax'inkine değdi ve gülmemek için kendini zor tuttuğunu hissettim. Gü-lümsemeden edemedim, onun da görüldüğü kadar sakın olma-dığını anlamıştım. Ona bir dirsek atınca bıyık altından güldü. *Böylesi daha iyi.*

Bana iyice yaklaşıp fısıldadı. "Yeni arkadaşlar edinmekte zorlanıyor musun? Belki onları da centilmenlik yarışına davet edersin."

Bu kesinlikle flört etmek değil. Olamaz. "Benim bir sürü arkadaşım var."

"Gerçekten mi? Kaç tane?"

Üç arkadaşım vardı. Ama onlar bir düzineye bedeldi. "Çok."

Söylediklerime inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. "Öylese bir ara dışarı çıkalım. Onlarla tanışmayı çok isterim."

Çoktan tanışmış olduğundan haberi yoktu. "Bilmem. Grubumuz fazla özel." Evde takılıp pizza yerken *reality* şovların eski tekrarlarını izleyecek kadar hem de.

"Anlaşıldı. O zaman sadece sen ve ben."

Bu bir çıkma teklifi miydi? Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. Çocuk çok seksiydi. Bir dergi kapağından fırlamış gibi görünüyordu ve öz güveni onu daha da seksi kılıyordu. Sandalyemde iki büklüm oldum, kulüpte ettiğimiz dansın anıları beynime hücum edip mantıklı düşüncelerimi alıp götürünce midemde bir yanma hissedip zar zor cevap verdim.

"Bakıyorum da iki numaralı kuralı unutmuşsun."

Kaşlarını kaldırdı ama cevap veremedi.

Profesör bize doğru bakıp boğazını temizledi.

Kahretsin.

Profesör gözlüklerini burnunun üst kısmına doğru itip konuşmaya başladı. “Az önce de söylediğim gibi... Davranış Değişikliği İkna Teknolojisi dersine hoş geldiniz. Ben Doktor Carter, şimdi yanınızdaki sıra arkadaşlarınıza iyice bakın çünkü dönemin geri kalanında aynı yerde oturacaksınız.”

Duyduklarım karşısında dehşete kapıldım. Dönem boyunca onun yanında oturarak nasıl hayatta kalacaktım? Aklımı kaçırmak üzereydim.

Jax tek kaşını kaldırarak bana baktı. Bana duyduğu ilginin beni ne kadar etkilediğinin farkında mıydı? Burada olmak, bir girdabın yanında durmaktan farksızdı ve içine çekilmemek gibi bir ihtimal yoktu. Vücudunu bana doğru döndürüp yüz ifademi okumak için benimle göz göze gelmeye çalıştı.

Zaten alev alev yanan yüzüm daha da ısındı. Onun gibi birinin bütün *ilgisini* bana yöneltmesi çok etkileyiciydi. Uzun bir süre bana bakmaya devam etti, bakışlarının altında bedenimin karıncalandığını hissedebiliyordum. Bu çocuk... Tehlikeliydi.

Tüm spor yıldızları gibi Jax’in de doğal bir havası vardı. Beresini çıkarmıştı, açık kahverengi saçları dağınıktı ve kalın kirpikleri, açık gri gözlerini daha da dikkat çekici hâle getiriyordu. Boynunu kaşıdı, yakasından dövmesinin bir kısmı görünüyordu. Sonra da kollarını sıyırarak kaslı ön kollarını açığa çıkardı. Derin bir nefes aldım. Kokusu hem harikaydı hem de garip bir şekilde sakinleştiriciydi, erkeksi bir tıraş losyonu ile karışık hafif odunsu kokusunu o gece kulüpte fark etmemiştim.

“Buna ihtiyacın olabilir,” deyip kahvesini bana doğru uzattı. Sesi kısıktı ve bütün dikkatimi ona verene dek beni içine çekti—

Hayır, olamaz. Tatlı davranmamalıydı.

Jax tebessüm etti. Yüzündeki keyifli ifade, telaşlı hâlimi yatıştırmıyordu. Mümkün olduğunca sessiz bir biçimde çantamdan eşyalarımı çıkardım. Onu görmezden gelmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu yoksa bu dersten sağ çıkmam imkânsızdı.

Elden ele uzatılan bir not masamıza kadar geldi. Üzerinde parlak, pembe bir kalemle *Lindsay* yazıyordu, altında da bir telefon numarası vardı. Sabrım taşmıştı. “Küçük hayran kulübünü dizginlesen iyi olur, bazılarımızın dersi dikkatle dinlemesi gerekiyor,” dedim homurdanarak.

Bakışları karardı ve bir şey söylemek için ağzını açtı ama Doktor Carter o esnada bana dönüp, “Bir sorun mu var?” dedi.

Kahretsin, kahretsin, *kahretsin*.

“Hayır, efendim.” Ellerimi kucağımda birleştirdim, vücudum kaskatı kesilmişti.

“Önemli bir ders, herkesten dikkatle dinlemesini bekliyorum. Eğer sınıf arkadaşlarınıza hak ettikleri saygıyı gösteremeyekseniz sınıftan çıkmanız gerekiyor.”

“Bir daha olmayacak efendim, söz veriyorum.”

Öfkeden deliye dönüp Jax’e ters ters baktım. Daha da sırtmaya başladı, sabrım taşacaktı. Ellerimi birbirine kenetleyip derin nefesler alarak gözlerimi kapattım. Tam da bu yüzden hokey oyuncularından uzak duruyordum. İnsanın başına bela açmaktan başka işe yaramıyorlardı, Jaxton Ryder da onlardan farklı değildi. Evet, çekici, komik ve görünüşe göre düşünceli biriydi ancak kovalamaca oynuyordu. Onu reddetmiştim. O fazla rekabetçi kişiliği, hanesine bir çarpı eklememe neden oluyordu.

Doktor Carter devam etti. “Dediğim gibi. Buraya gelebilmek için en iyinin de iyisi olmanız gerekiyordu ama bu dersi ilk kez alıyorsunuz.” Jax’e baktım ama o, konuşma yapan profesöre odaklanmıştı. “Önümüzdeki dört ay, şimdiye dek geçirdiğiniz

en yorucu dönemlerden biri olacak. Gerçek dünyada başarılı olmanızı sağlamak için buradayım, bu da sizi zorlayacağımı gösteriyor. Buraya kadar tek başınıza geldiniz, ne kadar başarılı olacağınız da sizin elinizde.” Parmaklarıyla saydığı maddeleri vurguladı.

Sınıfın yüzde onu dersten kalacak.

Yüzde otuzu ortalamanın altında kalacak.

Yüzde otuzu geçecek.

Sadece yüzde beşlik bir kesim de sınıf birincisi olacak.

“Ek bir teşvik olarak, ilk üçe giren öğrencilere de tavsiye mektubu yazacağım.”

O an kan kulaklarıma hücum etti ve Doktor Carter’ın sonraki sözlerini duyamadım çünkü hem çok heyecanlanmış hem de çok korkmuştum. Stajımı kesinleştirmek için ihtiyacım olan şey, bir ödül gibi önümde sallanıyordu. Profesörün sert üslubuna bakılırsa benden yirmi metre uzakta da olabilirdi.

Kendime geldiğimde Doktor Carter ders programını anlatmayı yarılmıştı. Her hafta sınav olacaktık, bu da tipik vize ve final müfredatından farklıydı.

“Çoğunuzun bu derse girmek için iyi sebepleri var ancak açık konuşacağım, iyi bir sebebiniz yoksa en iyisi bu dersi bırakın. Yorucu bir süreç olacak. Kayıttan önce danışmanınız sizi bu konuda bilgilendirmiş olmalı. Ya bu derse yüzde yüzünüzü vereceksiniz ya da başarısızlığa mahkûm olacaksınız.”

Mideme bir korku saplandı. *Nefes al Sidney. Bunu halledeceksin.*

Bu benim tavsiye mektubu için son şansımdı. Bu da kafamı toplamam için bir diğer sebebi.

“Haftalık sınavlar final notunuza dâhil olmayacak. Son başvuru tarihinden önce dersi bırakmanız gerekip gerekmediğini

anlamanız için koydum. Onları geçemezseniz, tüm çalışmalarınızı sınıf önünde sunacağınız vize sınavını da geçemezsiniz.”

Sertçe yutkundum. O tavsiye mektubuna ihtiyacım vardı.

Sonraki bir saat boyunca, okulda şimdiye kadar aldığım en yoğun dersi dinledim. Gönülsüz de olsam Jax’in kahvesi için minnettardım ama bunu ona elbette söylemeyecektim.

Doktor Carter dizüstü bilgisayarını kapatıp çantasına koydu. “Ne yapacağınıza karar verin, dersi bırakma olasılığınız hâlâ var.” Çıkmadan kapıda duraksadı. “Bol şans.”

Sınıftakiler Jax’in etrafını sararken beni neredeyse itip kaktılar. Sevimli, esmer bir kız sıraya doğru yönelip, “Bana gelsene. Tek yaşıyorum, kimse bizi rahatsız edemez,” dedi. Ne ima ettiği çok açık değilmiş gibi bir de ona göz kırptı.

Sınıftan kaçarken arkamdan seslenen Jax’i duymazdan gelerek aralarından sıvıştım.

Beş JAX

Eve varır varmaz ilk altıdaki savunma oyuncumuz Lucas beni kapıda karşıladı. İri yarıydı ve esmer teniyle hoş bir tezat oluşturan pembe bir gömlek giymişti. “Bana neden bir kızın peşinden koşmakla ilgili milyonlarca *tweette* etiketlendiğini söyleyecek misin?” İri cüssesiyle içeri girmeme engel oldu ve Twitter’ın açık olduğu ekranı yüzüme doğru salladı. Aşağı kaydırırken Sid’le aramızdaki rekabet bütün çıplaklığıyla sosyal medyaya düşmüştü.

Bu gizemli kız kim?

Külotlarınızı sıkı tutun kızlar çünkü gördüklerinize inanamayacaksınız.

Jax Ryder’ın içine ne kaçtıysa biz de birazını istiyoruz.

Omuz silktim. “Anlatacak bir şey yok.”

Eline koz vermeyecektim. Zaten soyunma odasında başıma gelmeyen kalmayacaktı. Hokey oyuncuları çok dedikoducuydu.

Lucas yüzüne yayılan kocaman bir gülümsemeyle bana baktı. “Saçmalık.”

“Ciddiyim, dostum. Meselenin peşini bırak.” Onun yanından geçip oturma odasına girdim. Alex ve River kanepede oturmuş dev televizyonumuzda oyun oynuyordu. Bağırışlarına bakılırsa Alex fena hâlde yeniliyordu.

“Hadi ama, oğlum! Bay Ketum koridorlarda koşturup en yakın arkadaşlarına neler olduğunu anlatmayacak mı yani?” Lucas neredeyse kendinden geçmişti, beni sıkıştırmaktan zevk alıyordu.

Forvet oyuncumuz Alex, kumandasını kanepeye çarptı, topuz yaptığı kirli sarı saçları dağıldı ve hemen telefonunu kapı. Kazanmaya kendini adanmışsa River’ı kimsenin yenemeyeceğini çoktan öğrenmiş olmalıydı.

“Siktir, videosu bile var.” Alex videoyu bir saniye izledikten sonra yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. “Bu herhangi biri değil. *Bu o kız.*” Koltuktan fırlayıp telefonunu yüzüme çevirirken sırıttı. “Yine sana kurallar mı koydu?”

Lucas kıkırdadı. “Bana da anlatın.”

Lanet olsun. Bu konunun hemen kapanması gerekiyordu. Alex’le aramızda bir kanepeler vardı, bu da benim için bir engel teşkil ediyordu. Alex fazla iri ve hızlı biriydi. *Siktir.*

Kanepenin üzerinden atlamak için çaba sarf ettim, onu kış üstü yere serdim ama telefonu kaptığım an Lucas’a fırlattı ve çabam işe yaramayınca güldü.

Sağ kanat oyuncumuza, “River, bana yardım edecek misin, dostum?” diye seslendim.

“Ben karışmam. Kız tatlıymış, öyle dediler.” Bana göz kırpıp yeni bir oyuna başlamadan önce elini simsiyah saçlarında gezdirdi.

Lucas’a doğru yürümeye başladım, kaçmaya hazır korkak bir geyik gibi onu köşeye sıkıştırıp telefonu almak için uzandım.

Video oynarken Sidney'nin kahkahası odanın içinde yankılanıyordu. Sesi doğal, içten ve öz güvenliydi. Alışık olduğum o sahte kıkırdamalara hiç ama hiç benzemiyordu.

Beni reddetmesi feciydi. *Bir kez daha.*

"Tanrım, oğlum. Gülüyorsun." Lucas bana şoke olmuş bir hâlde bakakaldı. Fazla gülen biri değildim, nedenini çok fazla düşünmemeye çalışıyordum. Yani çoğunlukla iyi bir şov sergilerdim ama hepsi buydu. Sadece bir şov. Lucas, kafasını bana doğru sallamaya devam etti, sıırıyordu.

Bunu asla unutmayacaklar.

River kafasını kaldırıp bana baktı. "Bu kızdan hoşlanıyorsunuz, Jax?" Gözleri benimkileri ararken kafasını eğdi.

Ondan hoşlanıyor muydum? Siktir, o kadar da değil. "Hayır. Başka bir kız daha işte, hepsi bu."

Alex güldü. "Sadece seni reddeden başka bir kız."

River inanmamış gibi bana baktı. "Bir dakika, bu kulüpteki kız mı?"

Omuz silkerek onları geçiştirmeye çalıştım. "Hokey oyuncularından hoşlanmıyormuş."

Alex odanın diğer tarafından bir kahkaha patlattı. "Tabii ya, *bu* yüzden seni sap gibi bıraktı." Lucas ve River'a baktı, üçü de sıritarak saçmaladığımı ima ediyordu.

Çocuklar kızın beni ne kadar etkilediğini anlamadan önce aklımı başıma toplamalıydım. Kahvemi ona verdim ulan, daha ne yapacaktım? Ona bir incelik yapmak ve yüzündeki mutsuzluğu silmek için kontrolsüz bir arzu duyuyordum. Tam da bu yüzden flört etmeyi bilmeyen on altı yaşındaki bir çocuk gibi kahvemi ona uzatmıştım. Çok daha kötüsü de itiraf edemediğim kadar çok kez kendimi onun kahveyi yudumlayışını, yumuşak dudaklarının bardağa temas edişini izlerken yakalamamdı.

Alex bana bir yastık fırlattı. “Sen bittin, oğlum.”

Neyse ki yastığı yüzüme çarpmadan yakaladım. Pislik herif beni hayallere dalmışken avlamıştı.

Tezgâhtan çantamı aldım, yanlarından kaçmakta kararlıydım. Evin birinci katında da ikinci katında da ikişer yatak odası vardı. En iyi yanı da odaların her birinin bitişiğinde bir banyo olmasıydı. Çoğu üniversite öğrencisinin bütçesini zorlayacak bir evdi ama aldığımız bonuslar düşünülünce rahattık.

Hatta yaşantımız harikaydı.

Son üç yıldır birlikte yaşıyorduk ve sistemimizi çok iyi oturtmuştuk. Yine de ara sıra tartışmadığımızı söylemek imkânsızdı.

Yastığı top hâline getirip gözünü televizyondan ayırmayan Alex’e doğru savurdum ve onu kafasının arkasından vurdum. Geri fırlattığında çoktan merdivenlere doğru koşmaya başlamıştım. Yastık duvara çarpıp beni ıskaladı. Odama girer girmez sırtımı kapalı kapıya dayadım ve ellerimi yüzümde gezdirdim. Başımı ahşaba yaslayıp gözlerimi kapatmadan önce boynumu eğip Sidney’nin zafer kazanmış bir edayla gülümsediğini hayal ettim. *Ne sanmıştım ki?*

Okulun bir sirke dönüşmemesi için dikkat çekmemem gerekiyordu. Ama bugünkü gösteri sosyal medyada patlamıştı. *Ama o kız yok mu...*

Öpüşmeme kuralı beni çok öfkelenmişti ama *yalnızca tek gece* kuralı tam benlikti. Boktan bir sevgili olacağımdan eminim. Tüm zamanımı antrenmanda, oyunda, ders çalışarak veya uyuyarak geçiriyordum. Bütün hayatım NHL’ye girmek için çabalamaktan ibaretti. Öyleyse neden kızı kurallarını çiğnemeye ikna etmeye çalışıyordum?

Zaten en yakın iki arkadaşım için endişelenmek yeterince kötüydü. Benden hemen sonra Lucas da Bruins’e seçilmişti,

onu Alex ve River de takip etmişti. Bunu onlara hatırlatmaktan asla vazgeçmeyecektim ve mezun olunca hepimiz Boston'a gidecektik.

Ancak asıl sorun Lucas'ın Piper'a sırılsıklam âşık olmasıydı. Profesyonel sporcu olmak, ilişkinin en büyük düşmanıydı. Deplasman maçları, zorunlu etkinlikler ve eğitim kampları arasında oyuncuların zamanının çoğu şehir dışında geçiyordu. Eve döndüklerinde de antrenman ve egzersiz programlarına devam etmeleri gerekiyordu. İşler kötü biterse Lucas ve Piper'ın üzüldüğünü görmek istemiyordum ama şansın onlardan yana olmadığını kabul etmek gerekiyordu. Lucas onun risk almaya değer biri olduğunu söylemişti ve ilişkilerine bakıldığında haklı görünüyordu ancak ayrılmak zorunda kalırlarsa her şeyin sonunda hiç tanışmamış olmayı dileyceklerdi.

Yatağıma çöküp başucuma yaslandım. Merdivenleri çıkarken Sidney'nin kocaman gülümsemesi, kabarık saçları ve gözlerindeki suçlu parıltı gözümün önünden gitmemiştii.

Tebessüm ettim ve hayal kırıklığı içinde inledim. Ben böyle bir adam değildim; daha çok herkese, *Seninle uğraşamam, defol git*, tavrında yaklaşan biri idim. Şimdi Bruins'e seçilmem sonucu iyice ilgi odağı olmuştum ve dikkat çekmemekte eskisinden daha kararlıydım. Ama koridorlarda koşturarak bunun tam tersini yapmıştım.

Lucas odama dalıp kendini yatağıma ölü bir balık gibi bıraktı. Hâlâ Twitter'da geziniyordu. "Demek kıza düştün, ha?"

"Kimseye düştüğüm falan yok, bunu sen de çok iyi biliyorsun o yüzden odamdan defol." Lucas en yakın arkadaşımı dı benimle ilgili her şeyi bilmeye hakkı olduğunu düşünüyordu.

"Öyle olsun, dostum. O gönderilerdeki hâline bakılırsa seni ilk kez biriyle böyle eğlenirken görüyorum." Bana bir laboratu-

var faresiymişim gibi baktı ve beni tepeden tırnağa süzerken ses tonu ciddileşti. “Neredeyse Marcus öldüğünden beri.”

Marcus.

Midem bulanmaya başlamıştı. Bu kartı oynamaya bayılırdı.

“Ne istiyorsun, Lucas?”

Yataktan kalktı. “Brewhouse’a gidiyoruz.”

Midem guruldadı. Evde kalmayı planlıyordum ama sanırım midem benimle aynı fikirde değildi.

Lucas sonunda telefonunu cebine soktu. “Hadi, doğruyu söyle. Nasıldı?”

Omuz silkmeye çalıştım ama gülümsediğimi hissedebiliyordum. “Eğlenceliydi.”

“Bu kadar mı?”

“Daha fazla açıklama yapmayacağım.”

“Peki, kendini kandırmaya devam et.” Alaycı ses tonu geri gelmişti. Piper’la birlikte olmaya başladıklarından beri ciddi bir ilişkinin ne kadar harika olduğunu anlatmaktan vazgeçmiyordu. Bu yüzden de ondan bulaşıcı bir hastalıkmiş gibi kaçıyoruz.

“Boston’a taşınmanın hemen öncesinde bir ilişkiye başlamak için doğru bir zamanlama olduğunu mu sanıyorsun?” Ses tonum hayal kırıklığıyla doluydu. Hiç ama hiç iyi bir zaman değildi ama hırçın esmerin bir metre yakınına yanaştığımda bu aklımdan çıkıp gidiyordu.

“Hadi, çabuk olun.” Alex kapıma vurdu. “Orada erkek erkeğe kucaklaşmayı kesin de yemek yiyelim.” Kapıya vurmaya devam etti. “Kaldır o kışını da dışarı çık Jax, yoksa gönderilerin hepsine yorum yaparım.”

Buna cesaret edemezdi ama beni ayağa kalkıp harekete geçmem için ikna etmişti. Ona ağzının payını verecektim. Bu çocuklar bazen kardeşmişiz gibi davranıyordu ve şu an sinir bo-

zucu küçük kardeş rolü Alex'e kalmıştı. Kapıyı açtım, Alex de dışarı çıkmam için kenara çekildi. Sonra kolunu omzuma atıp beni zorla evden çıkardı.

“Menajerimiz aradı, bugün olanlar hakkında *konusmak* istiyor.” *Konuşma* kelimesini parmaklarıyla tırnak içine aldı. “Anlaşılan boku yedin.”

Rocky önce Alex’le sözleşme yapmış, sonra da bizi işe almıştı. İlk işi bizi hizada tutmaktı ve gelecekte oynayacağımız takımlar için arabuluculuk yapıyordu. Hıyar herifin tekiydi ama iyi anlaşmalara imza atıyor ve işi iyi biliyordu, bu da tam ihtiyaç duyduğumuz şeydi. Neticede ben, halkla ilişkiler ve yalakalıkta değil sporda yetenekliydim.

Kaşlarımı kaldırdım. “Rocky bu saçmalıkları kendine anlat-sın.”

Alex güldü. “Neyse, dostum. Öldün sen.” Sinsi sinsi bakıp, “Bu kızla ilgili tüm detayları vereceksin,” diye ekledi.

Tavana baktım. Belli ki uzun bir gece olacaktı.

Altı JAX

Çevrim içi sınavda *Gönder* tuşuna tıkladım ve ekranda yanıp sönen *Hesaplanıyor...* yazısını izlemeye başladım. İlk test bitmiş, sadece bir milyon tane daha kalmıştı. Hiç değilse verdiği hissiyat böyleydi. Birkaç öğrenci dehşet dolu bakışlarla çoktan sınıftan çıkıp gitmişti.

Onları suçladığımı söyleyemezdim, çok zordu.

Bir sporcu olabilirdim ama yine de dersleri hafife alamazdım ve bu sınav, öz güvenimi test etmişti. Sonuç sayfası yüklenirken parmaklarımı çıtlatarak sııttım.

A.

İşte bu.

O an kasvetli bir ses duydum, kafamı çevirince Sidney'nin başını masaya sert bir gümbürtüyle vurup titrediğini fark ettim.

Başını çaprazladığı kollarının üzerine koymadan önce birkaç kez daha masaya vurdu. Sonra da üzerine dev bir ağırlık çökmüş gibi masanın üzerine yığıldı, sanki başını kaldıramayacak durumdaydı.

Dizüstü bilgisayarına bakınca ekranda *B-* yazdığını gördüm.

Sınıf arkadaşlarımızın hâline bakınca çok daha kötüsü de olabilirdi.

Onu taklit edip başımı kollarımın üzerine getirdim ve ona baktım. “Merhaba.”

Göz göze geldik. Bu kadar yakınında olduğumu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Dirseklerimiz arasında çok az bir mesafe vardı.

“Merhaba.” Sesi alçak çıkmıştı ve o her zamanki kıvılcımdan eser yoktu. Toparlanması gerekiyordu.

Çenemi bilgisayarına doğru uzatarak, “Haftalık sınavlar sayılmıyor, unuttun mu?” dedim.

Oflayarak gözlerini devirdi. “Senin için öyle olabilir, zaten NHL’ye seçildin.”

“Bu sınıfı geçmek de benim için önemli. Sonuna kadar gelip mezun olamadığımı hayal edebiliyor musun?” Güldüm ama tüylerim diken diken olmuştu. Medya bu habere bayılırdı.

“Üzgünüm... Sadece...” Derin bir nefes aldı ve vermeden önce biraz duraksadı. “Stajımı tamamlamak için o mektuba *ihtiyacım* var.”

Aniden ona döndüm. “Bir dakika, ciddi misin? Hani şu kulüpte kutladığın staj?”

“Ciddiyim. Ciddiyim.” Şakaklarını ovuşturdu ve parmaklarını saçlarının arasından geçirerek saçlarını geriye attı. Çok ama çok savunmasız görünüyordu. Bu hâlini umursamamalıyım. Kızı tanıımıyordum bile ama her nasılsa tanıyor gibi hissediyordum.

“Halledebiliriz.”

Küçük bir kahkaha atıp göğsümdeki gerginliği hafifletti. “Ah, edebilir *miyiz*?”

Onu dürttüm. “Tabii ki.”

Gözlerindeki kıvılcım geri dönerken yüzüne de renk gelmişti. “Nasıl olacakmış o? Mesele sınavda başarısız olmam değil, *çalışmama rağmen* başarısız olmam.”

“Birincisi, *B-* başarısız olduğunu göstermez. İkincisi beni reddederken olduğu gibi ders söz konusu olduğunda da bu kadar titiz davranmana hiç şaşırmadım.”

Gülünce gözlerinin kenarı kırıştı ve alt dudağını ısırıldı.

Bu hâli çok daha iyiydi.

Biraz utandı. “Seni reddetmek istediğimden değil. Kural bu—”

“Kurallar, biliyorum.” Onun özene bezene koyduğu kuralları bir bir çiğnemeyi ne kadar istediğini hayal bile edemezdi. Notumu görebilmesi için dizüstü bilgisayarımı çevirdim. “Ya sana sonraki sınavdan *A* almanı garanti edeceğimi söylesem? Tek yapman gereken benimle çalışmak.”

“Böyle bir garanti veremezsin, kimse veremez.”

Haklıydı ama yine de kollarımın üzerinde öne doğru eğilip aramızdaki mesafeyi azalttım. “Dene ve gör.”

“Sadece anladığımdan emin olmak için soruyorum. Seninle bir gece çalışırsam *A* alacağımı mı söylüyorsun?”

Dilimi yanağımın içine soktum. Yine o tek gece kuralını ortaya koyuyordu ama bunun ders çalışmayı da kapsadığından emin değildim. “Doğru anladın.”

Gülüp başını iki yana salladı. “İmkânı yok.”

Gözlerimin içine bakana kadar bekledim. “Bahse var mısın?”

“Ne?” Sesi çok tiz çıktı ama gözlerini kaçırmadı. Gözündeki yeşil ton, kahverengi kısma baskın geliyordu ve cevabımı beklerken kısa kısa nefesler alıp vermeye başladı.

En ukala gülümsememi takındım. Buzda rakiplerimi kışkırtmakla geçen bir ömrün ardından bu en keskin silahımdı. “Benimle bir kez çalışırsan sonraki sınavda *A* alacağına *bahse girerim*.”

Beni süzerken başını yana eğdi.

“Peki bundan senin çıkarın ne?”

Fena bir kumardı ama değerdi. “Kuralını çiğneyip bana numaranı vereceksin.”

“Ne?” O kadar hızlı cevap vermişti ki düşmesin diye sandalyesinin arkasını tutmam gerekti.

Ama cevap vermedim. Ağzımı açıp vazgeçmesine sebep olmak istemiyordum.

“Kuralları çiğneyemem. Yani, yapamam.” Göz bebekleri büyüdü ve dilini alt dudağında gezdirmeye başladı. “Hele senin için hiç olmaz.”

“Çünkü fazla seksi olduğumu düşünüyorsun.”

“İltifat koparmaya çalışmak hiç hoş değil.”

“Zorla olduğuna emin misin?”

Yanakları kızardı, gözlerini devirip, “Numaram dışında ne istersin?” diye sordu.

“Bundan numaranı kimseye vermediğini mi anlamalıyım, yoksa yalnızca hokey oyuncularına mı vermiyorsun?”

“Tabii ki erkeklere numaramı veriyorum. Mesela Anthony.”

Cevap vermeden önce Anthony’nin, Sidney’nin ev arkadaşı olduğunu ve çocuğun çok seksi bir erkek partneri olduğunu kendime hatırlattım. “Anlaşıldı, sadece ders çalışacağız. Beni Anthony gibi düşün.”

“Anthony gibi mi?” Kaşlarını çattı ama bir şeyler düşündüğünü anlayabiliyordum. “Ben A alıyorum, sen de benim numaramı mı alıyorsun. Bu mu yani?”

“Aynen öyle.”

“Tamam.”

“Bu kadar mı? Anlaştık mı?”

Bu cevabım karşısında gülümsedi. “Evet, harika Jax. Seninle çalışmaktan onur duyarım.” Dramatik bir tavırla elini kalbine götürüp gülümsedi. Tam da ondan beklediğim küstah bir tavır.

“İşte böyle.” Vurmasına fırsat vermeden uzaklaştım. “Nerede—”

“Doğu kanadındaki kütüphanede bir yer bulabiliriz. Çalışma odaları bu sömestr için çoktan doldu ama boş masalar oluyor.”

Çoktan programlama uygulamasını açmıştı. Ekran farklı renklerle vurgulanmış kategoriler ve notlarla doluydu. Birlikte ders çalışmayı kabul etme şekline bakılırsa *evet* demek ona fiziksel bir acı vermiş gibiydi ama şu an elindeki en büyük şans bendim ve ikimiz de bunun farkındaydık.

“Cumartesi ya da pazar öğleden sonraları boşum.” Böylece önceki geceki maçın ardından uyuyacak vaktim olabilirdi.

“Olmaz, çoğu hafta sonu kitapçıda çalışıyorum. Pazartesi akşamı olur mu?”

“Pazartesiiden çarşambaya kadar her gün geç saatlere kadar antrenmandayım. Perşembe günleri antrenman erken bitiyor. 18.30’a ne dersin?” Hayatımda herhangi bir şeyi programlamak daima büyük bir sorundu. Bunun sebebi insanlara zaman ayırmak istememem değil, zamanımın olmamasıydı.

Sidney ekranına bakarken saçlarını kulağının arkasına attı. “Olur.”

Eşyalarını çantasına koymak için dönünce gömleği kaydı ve boynundan omzuna doğru uzanan uzun, ince, soluk bir yara izi gördüm. Buna sebep olan şeyi bilmeyi arzuladım. Bu kız hakkındaki her şeyi bilmek istiyordum.

Boş sınıfa baktı. “Eee... İlgi çekici bir sohbetti ama sonraki derse yetişmem gerek. Perşembe görüşürüz,” dedi ve eşyalarını hızla toplayıp neredeyse koşarak kapıdan çıktı.

Sırıttım. Bu bahsi kaybetmem imkânsızdı.

Yedi SIDNEY

Mia: Randevunda iyi eğlenceler, cazibe bombası.

Bir kahkaha atıp mesaja cevap yazdım.

Bunun bir randevu olmadığını gayet iyi biliyorsun.

Anthony: Kendini kandırmaya devam et, öreğim.

Bu bir randevu değildi çünkü hiçbir zaman randevuya çıkan biri olmamıştım. Bu bir bahisti. Onun kazanmasını istediğim bir bahis.

Bir dakika, gerçekten onun kazanmasını mı istiyordum? O kazanırsa ben A alacaktım, o da benim numaramı alacaktı. İşin

sonunda bu mu gerçekleşecekti? Kahretsin. Sanırım yine de kazanmasını istiyordum. Çok umutlu muydum? Hayır ama bu noktada her şeyi deneyebilirdim.

Günüm kâbus gibi geçmişti. Geç uyanmış ve derse yetişememiştım, ikinci ders uzamıştı ve iş yerinden arayıp cumartesi çift vardiya yapıp yapamayacağımı sormuşlardı. Bütün haftanın yorgunluğu akıp gitsin istiyordum ama kendimi Jax'le ders çalışmak için kütüphaneye sürükledim. Ders çalışmak zorundaydım.

En rahat taytımı, açık gri kazağımı ve en sevdiğim siyah, deri botlarımı giydim. Bu geceki oyunun kod adı konfordu.

Kütüphanenin büyük, meşe kapılarını açınca gülümsedim. Son üç senede burası evim gibi olmuştu. Okuldaki ödevlerin hepsini internet üzerinden yapabiliyordum ama buraya gelmenin başka bir yanı vardı. Üniversite birkaç yıl önce kütüphaneyi yenilemiş, doğu kanadına bir bölüm eklenmişti. Binanın solu daha geleneksel, sağı ise moderndi ve bu bir ikilik meydana getirmişti.

Binanın birkaç adım ötesinde duran Jax'i görünce sertçe yutkundum. Tanrım, bol bir kazak ve eşofman altı giymiş, bir şapka takmıştı. Çok iyi görünüyordu ayrıca tavırları da son derece rahattı. Bakışlarımı aşağı indirmemek için mücadele verdim.

Beni görür görmez yüzü aydınlandı ve gülümsedi. Beni tepeden tırnağa süzdü, sonra da bakışlarını yavaş yavaş yukarı çıkardı. Göz göze geldiğimizde bakışlarında bir değişim oldu, utanmıştı. *Yakalandın.*

Omuz silkip çocuksu bir gülümsemeyle bana baktı, gamzeleri çıkmıştı. O an elinde kahve olduğunu fark ettim. Kalbim neredeyse yerinden çıkacaktı.

"Benim için mi?" Uzanıp kahveyi almamak için ellerimi birbirine kenetledim.

“Evet, bu arada sana da merhaba.” Kahveyi uzattı, ses tonu alaycıydı.

“Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bir türlü anlamıyorsun.” Ciddiydim, bana kahve vermeye devam ederse pek yakında bir hayran daha kazanacaktı.

“Ben de ihtiyacın olabileceğini düşünmüştüm,” dedi ve kütüphanenin eski tarafına doğru yürürken başıyla işaret etti. “Bize arka tarafta bir masa tuttum.” Masamız, mümkün olabilecek en ücra köşedeydi. Oturduğumuzda masanın üzerindeki şeker ve krema paketlerini alıp kahvemi hızlıca karıştırdım.

Bir yudum alıp inledim. Mükemmeldi.

“Bu uzun zamandır aldığım en iyi teşekkürdü.” Sesi hırıltılı çıkmıştı.

Yanaklarımın alev alev yanmasını görmezden geldim ve dizüstü bilgisayarımı çıkarıp dersin dosyasını açtım. Söz konusu amfide işlenen bir ders olduğunda sınırları korumak daha kolayken bir kütüphanede bile olsak kuytu köşedeki bir masa her şeyi... Daha farklı hissettiriyordu. Boğazımı temizledim. “Teşekkürler.”

“Benim için bir zevk.” Jax, düşünce akışımı bölüp muzip muzip sıırıttı. *Tanrım, kadınların peşinden koşmasına şaşmamalı.*

Masaya yaslandı, birden daha rahat davranmaya başlamıştı. “Nerelisin?”

“Havadan sudan mı konuşacağız?”

Kaşlarını kaldırdı. “Olmaz mı?”

Bir kahkaha attım. “Buralıyım.”

Cevabım hoşuna gitmişti. “Öyle mi? Hangi okula gittin?”

“St-Clair Lisesi.”

“Öyle mi! Ben St. Xavier’deydim. Hokey takımınızı fena ezmiştik.”

“Emin misin? Dört yıl boyunca il birincisiydik.”

Gülümsedi, gamzeleri çok çekiciydi. “Takımınız hile yaptı da ondan.”

Bir kakhaha attım. “Sen—”

Jax elini kaldırarak sırf kaybetti diye bir takımı hile yapmakla suçlamanın neden doğru olmadığına dair nutuk atmama engel oldu. “Yani hokey *seviyorsun*... Ama üniversitede oynanmadığı sürece, doğru mu anlamışım?”

“Üniversite hokeyini de severim.”

“Ama barda beni tanımadın?” Rengi attı ve ekşi bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu. “Vay canına! Tabii ki beni tanıydın... Tüm bu kuralları beni reddetmek için mi uydurdun yani?” Şapkasını çıkarıp elini dağınık saçlarında gezdirdi ve bir iç çekti. “Siktir.”

Gülmemek için kendimi zor tuttum. “Senin takımının maçlarını takip etmiyorum, hepsi bu. Yalnızca favori takımımı izliyorum.”

Jax kaşlarını çatı ve ciddi bir ifade takındı. “Hangi takımmış o, Sidney?”

Daha yakınım sokuldu, ben sandalyemde kıpırdanana kadar bakışlarını üzerimden ayırmadı. Birden hangi takımın fanı olduğumu itiraf etmek istemedim. “Ne önemi var?”

Alçak sesle, “Bana hangi takımı tuttuğunu söyle,” dedi, bu yurgan bir tavrı vardı.

Lanet olsun, peşini bırakmayacaktı. “Brick Bandits.”

“Olamaz. Hayatta olmaz.” Sesi şoke olmuş gibiydi, gözlerini kocaman açtı. “İki yıl önce bizi *play offta* yendiler. Onlar yüzünden finale kalamadık.”

Dişlerimin arasından bir nefes aldım. “Evet, sizi fena yenmişlerdi. Güzel bir geceydi.”

Jax'le göz göze geldik. Öyle bir güldü ki birkaç sıra ötedeki masa bize sessiz olmamızı söyledi. "Sidney King, bu laf bir küfre bedel. Bu dersi geçemeyeceğine dair endişelenmene gerek kalmadı. Bu lafın yüzünden atılabilirsin."

"Bu bizim küçük sırrımız olarak kalacak."

"Tabii ki kalmayacak. Herkese söyleyeceğim."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı ve yutkunmak zorunda kaldım. "Hayır, olmaz. Aramızda bir esprisi var ama bir sürü insan bunu komik bulmaz."

"Benim komik *bulduğumu* da nereden çıkardın?"

Kahretsin. "Sence komik değil mi?"

Çenesinde kasıldı. Üzgün olduğu söylenemezdi ama gözlerini gözlerimden ayırmadı. Bir şeyler planlıyordu. "Bu bahsi kazandığımda hem numaranı vereceksin *hem de* maça geleceksin."

Bu kötü bir fikirdi. İçimden bir ses, yapmam gereken son şeyin onu bir maçta izlemek olduğunu söylüyordu. "O akşam meşgulüm."

Kaşlarını çattı. "Neyle?"

"Bandits'in canlı yayında seni yenmesini seyretmekle."

"Alçak." Elleriyle göğsünü ve karnını yoklayıp avuç içlerine baktı. "Beni öldürmek için bu kadar uğraştığına göre yaralanmış falan olmalıyım."

Gülümseyerek, "Abartma," dedim.

Öne doğru eğildi. Simsiyah göz bebekleri, gri renk gözlerini yutmuştu. "Seni hayranım yapmam gerekecek."

Nefesimi tuttum. "O zaman sana bol şans."

Daha yakınıma sokuldu. "Şansa ihtiyacım yok ki."

"Nedenmiş o?"

O kadar yakınımdaydı ki neredeyse nefesini hissedebiliyordum. "Kazanmak benim işim."

Alt dudağımı ısırp mesafeyi kapatma dürtüme direnmek için bacaklarımı birbirine kenetledim. “Ben kazanamazsam ne olacak? En büyük hayranın mı olacağım?”

Sırıttı. “Alex’e söyleyeceğim, o da seni en büyük hayranım yapana kadar başının etini yiyecek.”

“Bu aklımda bulunsun.” Gözlerimi kaçırıp kahvemden bir yudum aldım. Sonunda bizi birbirimize çeken mıknatıstan kurtulmuştum.

“Staj için heyecanlı mısın?” diye sordu, belki de az önceki duygu yoğunluğunu azaltmak istemişti. *Tanrıya şükür.*

Cevap vermeden önce dudağımın kenarını ısırdım. “Evet, hem de çok. Bilirsin, bunun için çok çalışıyorum.”

Gülümsedi. “Hayır, çok çalışmak hakkında hiçbir şey bildiğim söylenemez.”

“Her neyse. Hayatın boyunca sıkı çalışmak zorunda kaldığına eminim.” Saçmalamaya başlamıştım ama duracak gibi değildim. “Mezun olduktan sonra ne yapacağını sorardım ama tüm okul Boston’a gideceğini biliyor.”

“Teknik olarak önce eğitim kampına katılacağım, sonra da Bruins’le sezon öncesi antrenmanlarına başlayacağım.” Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti.

Konuyu değiştirerek, “Seni en çok heyecanlandıran şey ne?” diye sordum.

“Bu zor bir soru. Muhtemelen daha büyük arenalar. Kalabalığın tezahüratlarını duymanın verdiği hissi anlatamam.”

“Amigo kızlar diyeceksin sanmıştım.” Gülünce içimi bir heyecan kapladı.

“Ah, evet. Onlar da.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Göğsümdeki hafif sızıya aldırış etmedim.

“Peki ya sen, Sid? Yoksa gizli bir voleybol yıldızı falan mısın?”

Burnumu kırıştırdım. “Hayır. Spor hiçbir zaman bana göre değildi, annem de ben de hep siyasetle ilgiliydik.”

“Öyleyse annenin mesleği bu mu? Politikacı mı?”

Bu soru karşısında karanlık, acı dolu bir sis beni ele geçirmekle tehdit etti ama Jax’in yumuşak bakışları bu hissi neredeyse katlanılabilir kılıyordu. “Annem ben on üç yaşındayken vefat etti. Hedefine ulaşma fırsatı olmadı ama evet, hep bunu istemişti.”

“Kaybın için üzgünüm.” Kirpikleri bakışlarını gölgeledi, birkaç saniye boyunca bakışlarını masadan kaldırmadı. Başını sallayarak derin bir nefes aldı. “En yakın arkadaşım birkaç yıl önce vefat etti.” Gözlerimin içine baktı, içindeki kederi görebiliyordum. Artık birbirimizi anlıyorduk, sonuçta ikimiz de aynı korkunç kulübün üyeleriydik.

Sormasa da kendimi anlatırken bulmuştum. “Trafik kazasıydı. Kontrolünü kaybeden bir kamyon bizim şeridimize girdi. Ben arka koltukta idim ama giderek yaklaşan farlardan sonrasını hatırlamıyorum. Gözümü açtığımda hastanedeydim ve annem çoktan aramızdan ayrılmıştı.” Kazağımın yakasını çekiştirip başımı çevirerek boynumdan omzuma kadar uzanan yara izini gösterdim. “Bu yara izi de o kazadan kalma.”

Jax yara izine baktı, yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. “Benim arkadaşım da bir trafik kazasında öldü. O gün yanımdayken ertesi gün yoktu. Kendime gelmem uzun sürdü. Annem iyi olduğumdan emin olmak için çok çabaladı ama elinden gelen bir şey yoktu.”

Bu ânı Jax ile paylaşmak tuhaf hissettirmişti. Açıklama yapmak zorunda kalmadan nasıl hissettiğimi bilmesi hem üzücüydü hem de rahatlatıcı. Hiçbir şey söylemeden uzun bir süre otur-

duk. İkimiz de olanları kabullenmiştik. Sonunda sertçe yutkundum, başımı onaylar gibi salladıktan sonra konuşmaya devam ettik.

“Peki kardeşin var mı?” Jax daha yumuşak ve kolay bir soruyla duygu yoğunluğunu hafifletti.

“Hayır, annemle babam bir kardeşim olacak kadar uzun süre birlikte olmadı. Sonrasında da annem hayatına kimseyi almadı.” Kaşlarını kaldırdı ama daha fazla detay vermedim. “Peki ya senin?”

“Sadece ben ve ailem. Neredeyse otuz yıldır birlikteler.”

O an hayatlarımızın ne kadar farklı olduğunu idrak ettim. Belli ki o sevgi dolu bir ailede büyümüştü, bana ise bu tablo çok yabancıydı.

Jax ofladı. “Ee, Sidney. Peki bu kurallar da neyin nesi?”

Güldüm. “Bu kadar beklemene şaşırdım. Başarı disiplin ister, disiplin için de kurallar gerekir. Sözümü unutma, Jax. Başaracağım.”

Kaşlarını kaldırdı. “Başaracağından şüphem yok.”

“Güzel.”

Sandalyesine iyice yerleşirken “Yani... Kimseyle çıkmıyor musun? Hiç mi?” diye sordu.

Omuz silktim. “Lisede üç yıllık bir sevgilim vardı ama üniversite için yollarımız ayrılınca biz de ayrıldık.”

“Uzun mesafe senlik değil mi?” Kalemimi masaya vurdu. Hareketli bir yapısı olduğunu fark etmiştim.

“Bazıları için sorun değil ama ben hoşlanmıyorum. Kendi hayatına kapılıp gitmişken partnerini göz ardı etmek çok kolay,” dedim. Sebebi tam olarak bu değildi ama yakın bir cevaptı.

“Ama bu lisedeymiş. Üniversitede son sınıfsın. Yani bunca zamandır erkeklerden uzak mı duruyorsun?”

En iyi, *Ne saçmalıyorsun?* ifademi takındım. “Hayır... Ben yetişkin bir kadını, Jax. Kendi hayatımı ön plana koyabilirim. Şu an da erkekler listenin üst sıralarında yer almıyor.”

Başını hafifçe eğip yüzümü taradı. “Peki üst sıralarda ne var?”

“Cevap basit: Stajım. Son üç buçuk yılımı bunun için çabalararak geçirdim.” Onun duruşunu taklit ederek arkama yaslandım. “Bazı fedakârlıklar yapıldı ama hedefe o kadar yaklaştım ki her şeye değdi.”

Kollarını başının üzerine uzatıp göğsünü gerdi ve bakışlarını dudaklarıma indirdi. “Nasıl bir fedakârlıklmış bu?”

Omuz silktim. “Epey büyük fedakârlıklar?”

“Mesela?” Dilini çıkarıp üst dişlerinde gezdirdi.

“Mesela parti falan yok,” diye cevap verdiğimde ağzı açık kalmıştı.

“Parti falan yok mu?” Sesi giderek yükselmişti.

Şaşkınlığı beni gülümsetti, sıralamaya devam ettim. “Erkek arkadaş da yok.”

“Ah, zalimlik.” Başını iki yana salladı. “Peki ya ufak kaçamaklar?”

“Tabii ki yaptım, o kadar da aptal değilim.” Yüzündeki rahatlamayı görünce gülümsedim ve kendi sorumu sordum. “Anlaman zor değil, haksız mıyım? Sonuçta senin de büyük bir hayalin var.”

Omuzlarını indirip kaldırmaya devam etti, dudaklarında sinisi bir tebessüm belirdi. “İşin komik yanı ne, biliyor musun? Geleceğin profesyonel sporcusu olman fedakârlıktan ziyade avantaj getiriyor.”

Avantajları sıralamak için parmaklarını kaldırdı.

Bir. “En iyi partilere davet edildim.”

İki. “Neredeyse hiçbir zaman biraya para ödemedim.”

Bakışlarını sağ üst köşeye kaydırды, diğer avantajı arıyordu. Çok geçmeden gülümsedi. Üç. “Ve sınırsız kaçamak.”

Bir kahkaha attım. “Eninde sonunda hepimiz fedakârlık yapmak zorundayız, Jax. Sadece seninkinin ne olacağına henüz karar vermemişsin.”

“Hayır, Sidney. İstedğim her şeyi çoktan elde ettim. Neredeyse her şeyi...” Aramızda garip bir sessizlik daha oluşmadan, masanın üzerine yayılmış eşyalarımıza baktı ve ellerini birbirine sırttı. “Bahsi kazanmak için çalışma zamanı.”

Çalışmaya başladıktan bir saat sonra, birbirimize sorular sorduğumuz bir çalışma rutini oluşturduk. Müfredatın ana konularını gözden geçiriyorduk ve tek kitaptan ilerlediğimiz için sandalyelerimiz birbirine yavaşça yaklaşıyordu. Jax acayip zeki bir çocuktı ve kabul etmek istediğimden çok daha seksiydi. Konularda hızla ilerliyor, her şeyi kolayca anlaşılabilir parçalara ayırıyordu. Belki de onunla ders çalışmak o kadar da kötü bir fikir değildi.

“Bu işte iyisin.”

“Şaşırdın galiba?” Koltuğuna yerleşirken gözlerini kıstı. San ki bakışlarının ardında bir duvar yükselmiş, elleri kitabın sayfalarını karıştırırken onu içine kapanık ve savunmacı bir hâle bürümüşü.

“Hayır, Jax. Çok etkileyici.” Ses tonumun samimi çıkmasına özen gösterdim.

Omuzları gözle görülür bir şekilde gevşedi ve kısa bir süreliğine gözlerimin içine baktı. Kim bilir kaç kişi onu hafife alma hatasına düşmüştü? Kolu koluma değince bütün dikkatim birbirimize temas eden noktaya kaydı. Zaman geçtikçe ona daha da yaklaşıyor, titizlikle tuttuğu notları inceleyip anlattıklarını dinliyordum. Ne zaman soru sorsam dikkatle dinliyor, asla odağı değişmiyordu.

Aramızda giderek büyüyen bir enerji vardı, sanki manyetik bir çekim beni ona yakınlaşmaya zorluyordu. Bakışlarım dudaklarına kaydı, o kadar yakınımdaydı ki tadına bakmak için ona doğru eğilmem an meselesiydi. Aklımdan geçen düşüncelerin hiçbirisi kütüphaneye uygun değildi ama kim beni suçlayabilirdi ki? Tam da bu yüzden kurallara ihtiyacım vardı çünkü onlar olmazsa Jax Ryder'ın üzerine atlayabilirdim.

Telefonu titredi ama dönüp bakmadı.

Âdeta trans hâline geçmiştik ve nefes alış verişlerimiz bile ağırlaşmıştı. Bütün dikkati üzerimdeydi ve enerjisi çok yoğundu. Ateşe doğru uçan bir sinek gibiydim. Bu düşünce beni duraksattı. Sonuçta o hikâye sinek için hiç de iyi bitmiyordu. Mesafeyi açan ben oldum, arkama yaslanıp suyumunu almak için çantama uzandım. “Telefona bakmayacak mısınız?”

“Hayır. Önemli değil.”

Gözü bile kaymadı. Yani benim daha önemli olduğumu mu düşünüyordu? Yanaklarım kızardı. Görmemesini umarak arkamı döndüm.

“Hey, Jax. Seni burada göreceğim aklıma gelmezdi.” Güzel, sarışın bir kız kalçasını masamıza dayadı. Bir anda ortaya çıkmıştı, sırtını bana döndü. Jax'ın onu tanıdığını fark edince öfkem arttı. Ben yokmuşum gibi davranan bu kız da kimin nesiydi?

Jax hızlı davrandı. “Sid, bu Stacey.” Eliyle beni işaret etti.

Sid mi? Daha önce kimse bana “Sid” dememişti. Jax beni süzmeye başladı. Bana taktığı bu lakabı düzeltip düzeltmeyeceğimi görmek için gözlerini meydan okurcasına kısmıştı.

Kız isteksizce bana dönünce gülümsemesi kayboldu. Sade kıyafetlerime ve hafif makyajıma baktı. “Tanıştığımıza memnun oldum... Cindy, değil mi?”

Aman ne komik.

Jax'e dönüp sessizce, "Çok yoruludum. Bitirelim mi?" diye sordum.

"Emin misin?" Jax'in suratı asıldı. Onu tanımasam hayal kırıklığına uğradığını düşünecektim.

"Bu kadar çalışmak beynimi yaktı. Daha fazlası verimli olmayacak." Telefonumu kurcalayıp Uber çağırırken kelimeler ağızımdan çok yapmacık ve garip bir tonda dökülüyordu. Yakınlarda bir araç vardı, yani birkaç dakika içinde buradan ayrılabilirdim.

"Haklısın." Jax başını sallayıp eşyalarını toplamaya başladı. Masada şaşkınlıktan ağzı açık kalmış hâlde oturmaya devam eden Stacey'yi neredeyse görmezden geliyordu.

Ben eşyalarımı toplamayı bitirince Jax kıza baktı. "Ben de onunla gidiyorum."

Kız oflar gibi bir ses çıkardı, ben de onunla ilgilenmesine izin vererek gitmek için arkamı döndüm. Kütüphaneden çıkıp serin havada yürüdüm ve otoparka baktım. Ne kadar zamandır burada olduğumuzu fark etmemiştim. Dışarısı neredeyse kapkaranlıktı.

"Gel seni arabana kadar geçireyim."

"Yürüyerek geldim."

Delici bakışlarını üzerime dikti. "Öyleyse seni eve bırakayım."

O sırada bir araba yanaştı.

"Sorun değil, Uber'im geldi. İyi geceler, Jax." Arkama bakmamak için kendimi zorlayarak arabaya bindim. *Tanrım, bir kız ona kolayca kapılıp gidebilir.*

Sekiz SIDNEY

“Babanın ne giydiğini umursamadığının farkındasın, değil mi?”
Üzerime başka bir gömlek geçirirken Mia kapımda dikiliyordu.
Bu üçüncü kıyafet değişikliği idi.

Ütülü, jilet gibi bir beyaz gömlek ve uzun, kalem etekle normalde tercih ettiğim farklı tarz kombinlerimi bir kenara bırakıp daha profesyonel bir görünüm seçmiştim.

Mia ellerini saçlarımın üzerinde gezinerek elektriklenen kısımları düzeltirken bir nefes aldım. Sahiden de delirmiş gibi davranıyordum. “Biliyorum, biliyorum. Sadece uzun zaman oldu ve... Nasıl biri olduğunun farkındasın. Yüksek beklentiler ve diğer mevzular...”

NHL’de koç olmak birçok sorumluluğu da beraberinde getiriyordu ve babam, oyuncularından beklediği çabayı her zaman benden de bekliyordu. Son üç buluşmamıza gelmemişti, kendime defalarca bunun onun kaybı olduğunu hatırlatsam da onu özlemiştim. Aceleyle ayakkabılarımı giydim. Her an beni almaya gelebilirdi. Telefonumdan bir mesaj sesi geldiğinde çoktan kapıdan çıkmıştım.

Babam: Ufaklık, çok üzgünüm ama kahvaltıyı iptal etmek zorundayım. Dün gece büyük bir maç kazandık ve kutlamalara katılmasam olmazdı. Söz veriyorum, çok yakında yeni bir plan yapacağım. Seni seviyorum.

Gözlerim yanıyordu ve ağlamamak için burnumu çektim. Hokey her şeyden önce gelirdi ve bunun değişeceğini düşünmek benim aptallığımdı. Hızlıca bir cevap yazıp daha rahat bir şeyler giymek için odama döndüm.

Tabii ki. Galibiyetin tadını çıkar, hakkın.

Neyse ki mesajda ses tonumu duymuyordu. Mia bana bir bakış atıp o meşhur, samimi kucaklamalarından biriyle bana sarıldı. “Yine iptal etti, değil mi?”

“Evet.” T harfini vurgulayarak gerçek hislerimi gizledim ve ciddiyeysiz davranmaya çalıştım.

“Tam bir pislik. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Mutfağa doğru ilerleyip buzdolabından bir şişe su aldım. Evimiz üç oda, bir salondur ama bir uçtan diğerine yirmi adımdan daha kısa bir sürede yürünecek kadar da küçüktü. 2000’li yılların başında inşa edilmişti, biraz eski bir görünümü olsa da kullanışlıydı.

Mia bana bir kahve uzattı, açgözlülükle bir yudum aldım ve bu rahatlatıcı içeceğin içimi ısıtmasına izin verdim. “Başka bir şeylerden konuşabilir miyiz?”

Durakladı ve başını aşağı yukarı sallamadan önce birkaç dakika beni tepeden tırnağa süzdü. Yüzünde yavaş yavaş sinsi bir gülümseme belirdi. “Eee, randevu olmayan buluşman nasıl geçti?”

Anthony de odasından çıkmak için bu ânı seçmişti, kapının pervazına yaslandı. “Evet, Sidney. Anlat bakalım, *randevun* nasıldı?”

“Randevu falan değildi. Aramızda bir şey yok. Çocuk da benimki falan değil.” Biraz yüksek sesle konuşmuştum. *Bu da nereden çıktı şimdi?*

Anthony kahkahalara boğuldu, Mia cıyaktı.

“Tam olarak kastettiğim şey bu değildi ama şimdi daha da merak ettim. Ona karşı bir şeyler mi hissetmeye başladın, Sidney? Öyleyse bile seni suçlayamam. Adam çok *seksi*.” Mia eliyle kendini yelpazeledi, ben de gözlerimi devirdim.

“Kızın biri bana görünmezmişim gibi davranıp gözümün önünde ona asıldı.”

“Bir dakika. Jax sen yokmuşsun gibi mi davrandı?” Anthony öfkelenmişti.

“Hayır, kızla ilgilenmiyor gibiydi ama... Yine de...” Gözlerimi kaçırdım.

“Yani sırf seninle ders çalışmak için ona asılan, seksi bir kızı geri mi çevirdi?” Mia’nın yüzündeki gülümseme, çok önemli bir şeyden bahsetmiş gibi büyüdü.

“Hiç boşuna uğraşma. Hokey oyuncularından hoşlanmadığımı biliyorsun.”

Güldü ve kahve fincanını havaya kaldırdı. Arkamdan, “Başın büyük belada, kızım,” diye bağırırken odama doğru yürüdüm.

Yatağıma yığıldım. Jax’ten etkilenmiş miydim? Tabii ki.

Ancak asıl sorun, bir hokey oyuncusu profesyonelliğe adım attığında neler olduğunu çok iyi bilmemdi. Babam, annemin ölümünden sonra çıkagelmişti ve benim onun gözünde en önemli kişi olduğumu söyleyerek o andan itibaren bir takım olacağımıza söz vermişti. Benim parlak zırlı şövalyem oldu-

ğunu, birlikte mutlu bir yaşam süreceğimizi sanmıştım. *Çok yanlışmışım.*

İlk birkaç hafta mükemmel geçmişti. Bir kaleyi aratmayan devasa evine taşınmıştım. Birlikte kart oyunları oynamış, geç saatlere kadar dondurma yemiş ve korku filmleri izlemiştik.

O zaman sezon dışında olduğumuz için bana zaman ayırabildiğini fark etmemiştim, sonbahar yaklaştıkça benden uzaklaşmaya başlamıştı. “Benim için dünyalara bedelsin,” sözüne uzun süre sadık kalmadı. Bana mürebbiyenin modern bir versiyonunu bulmuştu, bavullarını toplamış ve beni sevdiğini, yakında görüşeceğimizi söyleyip çekip gitmişti. O zamandan beri onu gördüğüm zamanların sayısı bir düzineyi geçmiyordu.

Beni değil, kariyerini seçen bencil bir pislik olduğunu anlayamayacak kadar küçüktüm. O zamandan beri sayısız oyuncusunun da aynı şeyi yaptığına tanık olmuştum. Yemin ederim ki boşanma hızlarına bakınca hepsi birbiriyle yarışıyor zannederdiniz. Aldatma konusuna girmeme gerek bile yoktu. Tüm bunları göz önüne alınca hokey oyuncularına bulaşmak hiçbir şekilde iyi bir fikir değildi. Kelimenin tam anlamıyla kalp kırıklığına davetiye çıkarmaktı.

Sınıfa gittiğimde Jax büyük bir gümbürtüyle yerine oturdu, masa öyle sallandı ki neredeyse kahvem dökülecekti. Neyse ki bardağı tam zamanında kapmıştım, sonra da ona ters bir bakış fırlattım. Şapkasını gözlerini kapatacak kadar aşağı çektiğinden bakışımı görmedi. Oturduğu yerde kaskatı kesilmişti, ağzını büzmüştü ve çenesi kasılmıştı.

“Sana da günaydın.” Sesim istediğimden daha duygu yüklü çıkmıştı ama fark etmedi.

“Günaydın,” diye homurdandı.

Onu daha iyi görebilmek için başımı eğdim ama bana sırtını döndü. Öfkelenmeden edemedim. Bu muydu yani? Birbiri-mizi tanımıyormuşuz gibi davranıyordu.

Ders boyunca da fırtına bulutu gibi davranmayı sürdür-müştü. Tek kelime bile etmedi, oturduğundan beri öğretmeni delip geçen bakışlar atıyordu. Önce onun tam bir pislik ol-duğunu düşündüm ama ona bakmaya devam ettikçe çenesini sıkıp ellerini yumruk yaptığını, eklemlerinin bembeyaz oldu-ğunu görebiliyordum. O kadar gergindi ki kaburgasını kıracak zannettim. Perişan bir hâli vardı. Hayır, perişan doğru bir ifade değildi. *Stresli* görünüyordu. Eğilerek göz teması kurmaya ça-lıştım. “İyi misin?”

İfadesiz, gri bakışlarını bana çevirdi. *Benimle konuşma*, ima-sını anlamam için yeterince zaman geçtiğini düşünmüş olacak ki yeniden önüne döndü.

Doğrudan ona bakmaya devam ederek gözümü kaçırma-dan, “Beş yaşındaki çocukları üniversiteye aldıklarını bilmi-yordum,” dedim.

Kaskatı kesildi, sonra derin bir nefes alıp verdi. Ördüğü du-varın hafifçe çatladığını görebiliyordum. Dudakları hafifçe bü-küldü. *İşte zafer!* İçimden yumruklarımı sıktım. Bu minik gü-lümsemenin sebebi olduğumu bilmek beni coşkulandırmıştı.

“Aslında altı. Olgunlaştığımı fark edememene üzüldüm.” Ses tonu biraz alaycıydı.

Sonunda başardığım için gururlanmadan edemedim. Bu sabah onu saran endişenin bir kısmını hafifletmiştim.

“Dün gece sert geçti sanırım? Sert sevdiğini söylüyorlar.” Aman. Tanrım. *Ne dedim ben?* Hockey oynayışından bahset-miştim. Bir sıcaklık, boynumdan yükselip yanaklarıma doğru

çıktı. Kıkırdayıp sinsi bakışlarını üzerime dikti. Dudaklarıma baktı ve bakışlarını gözlerime kaydırmadan önce acele etmedi.

Az önce söylediklerimi, ima ettiklerimi düşünüyordu. Dili ni çıkarıp dudaklarını yaladı. Bütün dikkatini bana vermesinin yoğunluğunu bir kez daha fark ettim. Onda karşı konulmaz bir şey vardı ve bunu yalnızca cazibe olarak adlandıramazdım.

“Onun gibi bir şey.”

Kalın sesi etrafımı sararken ciğerlerimdeki oksijen bir anda boşaldı. “Onun gibi,” derken tam olarak ne ifade ettiğini bilmek istiyordum. Başımı salladım, dümdüz karşıya bakma sırası bana geçmişti. Bu konuşma hiçbir yere varmadı. Onca “Hokey oyuncularından daha kötüsü yok,” konuşmalarına rağmen kararlılığımı kısa zamanda kırmıştı.

Önüne dönüp huysuz tavırlarını sürdürdü. Sağa sola salladığı kalem masaya çarptı. Sanki birkaç saniye önce gülümse-miyormuşçasına bütün vücudu yeniden gerilmişti.

Ders bittiğinde, bu tavırlarından sıkılmışımdı. Onu bu ruh hâlimden kurtaracaktım ve bunu nasıl yapacağımı çok iyi bili-yordum. Eşyalarımı aldım ve çok hızlı bir şekilde ayağa kalkınca dengemi kaybettim. Hemen uzanıp bileğimden tuttu.

Parmaklarıyla kolumu tutarken, “Dikkat et,” dedi.

Tenime temas eden nokta karıncalandı. “Jax’i Rahatlatma Operasyonu” için elime bir fırsat geçmişti. Tüm tereddütleri görmezden geldim.

“Gel, sana göstermem gereken bir şey var.” Tam bir pislik gibi görünme riskini göze alarak bu defa ben onun kolundan tutup çektim. Karşı koymasına şaşırmazdım ama tam tersini yaptı, yerinden kalkıp çantasını aldı.

“Yürü bakalım.” Parmaklarımızı birbirine geçirmeden önce elindeki nasırlar pürüzsüz tenime değdi. Başparmağını

avucumda gezdirdi. Bu ufak temas kolumu karıncalandırdı. Gözünü dudaklarıma dikmişti. Bana doğru bir adım attı ama kendimi geri çektim, nefes alabilmem için aramızda biraz mesafe olmalıydı. İkimiz de birbirimizin elini bırakmadık ve onu arkamdan sürükleyerek kapıya doğru ilerledim.

Onu yiyip bitiren şey her neyse moralini düzeltereğimi bilerek gülümsedim.

Dokuz JAX

“Hadi, gidelim.” Sid bana baktı, delici ela bakışları gözlerimle buluşmanın peşindeydi. Peşinden gitmekten memnundum. Beni yüzeye çeken bir cankurtaran halatı gibiydi.

Bu noktada, beni bir uçurumdan aşağı bile sürükleyebilirdi. Aklından geçeni çok merak ediyordum. Bana kararlı gözlerle bakıp gülümsedi. Bir şeylerin peşinde olduğuna şüphem yoktu.

“Beni nereye götürüyorsun? Moralim çok bozuk, Sid.”

Yavaşlamadı. Aksine, gülerek beni daha da sert çekti. “Biliyorum. Ders boyunca suratsızdın. Bir dakikalığına kendine gel ve bana güven.” Elimi sertçe sıktı.

“Tamam ama benden hoş bir sohbet bekleme.” Homurdanarak onu takip ettim, beni binadan çıkardı ama otoparka gideceğimizi düşünürken beni yanılttı. Futbol sahasından geçip iki metreden daha uzun tel örgülerin olduğu bölüme yöneldik.

“Bugün aynaya bakmadın sanırım.” Kısa eteğini işaret ettim. “Çitlerden atlamak iyi bir fikir mi?” Ne aptalım ama. Çit-

lere tırmanmak istiyorsa vereceğim yanıt bunun yerine teşekkür olmalıydı.

“Bunu temenni edersin sanmıştım.” Yeşil zincir halkanın di-reğe en yakın köşesini kaldırdı. Uç kısmı bir kapak gibi katlan-mıştı, altından kolayca geçti.

Ona şaşkın bir bakış attım. “Burası sence de benim için biraz küçük değil mi?”

“Tırmanmayı deneyebilirsin.”

Sızlanıp iyice çömeldim. Ayağa kalkmak isterken bir şey beni tuttu. Gömleğim sivri uçlardan birine takılmıştı ve beni geriye çekiyordu. Kurtulmaya çalıştım ama ulaşamayacağım bir yer-deydi. “Yardım eder misin?”

Sidney sadece birkaç adım önümde, elleri kalçalarında öylece duruyordu. “Nasıl desem... Böyle bağlı olman hoşuma gidiyor.”

Ona muzip bir bakış attım. “Bunu sonra düşünüyoruz, şimdi-lik beni çöz.”

Hareket etmeyince sızlandım. “Lütfen.”

“Madem bu kadar nazik istedin...” deyip sıırıttı. Tanrım, bunu ona pek çok farklı şekilde ödetebilirdim.

Eli sırtımdan aşağı inip sıcak bir hissiyat bıraktığında düşün-celerim yarıda kesildi. Birkaç hızlı çekiştirme sonucu takıldığım yerden kurtuldum ve tamamen ayağa kalkabilmek için gerin-dim. “Üstünden tırmanmalıydım.”

“Sence yaşayacak mısınız?” Kaşlarını kaldırdı.

Parmağımı gömleğimdeki deliğin üzerinde gezdirdim. “Ak-lından ne geçiyorsa buna değse iyi olur.”

“Bana güvenmiyor musun?” diye sordu, sesi muzipti.

Bir kahkaha patlattım. “Pek sayılmaz.”

“Rahat ol. Güvendesin.”

Birkaç bina boyunca sessizce yürüdük, sonra kasvet yeniden üzerime çöktü. Biraz temiz hava bile ruh hâlimi değiştirememişti.

İleride eski bir hurdalık vardı. Önündeki tabelada “Sen Bırak Biz Parçalayalım” yazıyordu. Hurdalık standartlarına göre bile harap bir hâldeydi. “Burada ne işimiz var, Sid?”

Beni görmezden geldi ve görevliyi gülümseyerek selamladı. Görevli bizi isteksizce içeri alırken gözleriyle onu tepeden tırnağa süzdü.

“Misafir getirmemen gerektiğini biliyorsun. Anlaşmamız bu şekilde değildi.” Cüssemi ölçmek ister gibi beni incelemeye başladı. İyi deneme. Bu adamdan en az yirmi beş kilo fazlaydım. Sid’e dönüp tiz sesiyle konuşmaya devam etti. “Bu Fred’in hiç hoşuna gitmeyecek.”

Yüzüne zafer kazanmış bir gülümseme kondurup ellerini, *Lütfen!* dercesine birleştirdi. “Ona söylemeyeceksin, değil mi?”

Adamın bakışları, bu büyüleyici kıza hayır diyemeyecekmiş gibi yumuşadı. *Seni o kadar iyi anlıyorum ki, dostum.* Adam bizi içeri aldı. Burada olmayı hiç istemesem de sonunda en az onun kadar büyülenmişim.

Uzun hurda yığınlarının yanından geçtik. Buradaki hiçbir şey kurtarılabılır gibi değildi. Yeniden buranın nasıl açık kaldığını düşünmeden edemedim, küçücüktü ve şehirdeki diğer işletmelere hiç benzemiyordu.

Köşeyi dönünce bana utangaç bir şekilde gülümsedi. Bir açıklığın ortasında, daha büyük bir çöp yığınına bakan bir kanepede vardı. Doğal göründüğünü söyleyemezdim ama ilginç bir manzaraydı. “Daha önce kimse beni hurdalığa getirmemişti.”

Bana el sallayıp plastik bir kutuya sakladığı temiz bir battaniyeyi çıkardı ve kanepenin üzerine serdi. Sonra da yastığı işaret etti.

“Otur.” Ses tonu tartışmaya yer bırakmayacak kadar buyurgandı. Oturunca koltuğun fazlasıyla rahat olduğunu fark ettim. Üzerine de yağışlı havalardan korunması isin küçük bir muşamba serilmişti. Sağlam bir düzen kurmuştu. “Buraya çok sık geliyor musun?”

“Yeterince sık.” Cam vazoların, bir çift koruyucu gözlüğün ve büyük bir tahta sopanın olduğu bir el arabası çıkardı.

“Hurda mı parçalayacağız. Ciddi misin, Sid?”

Kaşlarını kaldırıp uzun bir tahtanın üzerine bir vazoyu koydu. “Yapacak daha iyi bir işin var mı?”

Bu fikir son derece cazipti. “Hayır.”

Sertçe yutkundum ve Sid gömleğinin kollarını kıvrıp daha rahat hareket edebilmek için eteğini daha yukarı çekerken her hareketini takip ettim. Bana ukala ukala sırıttı, sonra da sopasını dirsek hizasına getirip önündeki camı parçalayacak bir güçle savurdu. Büyük bir kahkaha patlattı, sonunda onun gülmesine karşı koyamayıp ben de güldüm. Alaycı bir tavırla eğilirken onu alkışladım.

“Senin sıran,” dedi ama ben ona şüpheli bakışlar atmaya devam edince, “Güven bana, yardımı dokunacak,” diyerek homurdandı.

“Elbette.” Onu izlemeyi tercih ederdim ama çok umutlu görünüyordu. O her şeyi hazırlarken ben de ayağa kalkıp koruyucu gözlükleri ve sopayı elime aldım.

Sopayı gönülsüzce kaldırdım, istemeyerek de olsa oyununa ayak uydurdum.

“Sen buna vuruş mu diyorsun?” Sıcak ellerini sırtıma koydu, bacaklarımın arasına geçip elimi sopadan çekti. Formum konusunda yardımına ihtiyacım yoktu ama elbette onu durdurmaya-

caktım. Vuruşun canı cehenneme. Şu an ihtiyacım olan şey tam önümdeydi.

Sanki düşüncelerimi duyabiliyormuş gibi benden bir adım uzaklaştı. “Tüm gücünle vur. Vazoya çarptığında durma.” Otoriter ses tonu karşısında alt dudağımı ısırdım. Genelde sözü geçen taraf olmayı severdim ama bu öz güvenli tavrı çok seksiydi.

Arabanın etrafından dolaştı, kocaman bir vazo çıkarıp güvenli mesafedeki kanepeye kurulmadan önce onu yerine yerleştirdi.

Tam olarak açıklayamasam da bir şey beni fazlasıyla etkilemişti, bu ilginin yoğunluğu karşısında duvarlarımın biraz da olsa yıkıldığını hissettim. Son birkaç günüm zor geçmişti. Ahmak menajerim Rocky, imajım konusunda başımın etini yiyip durmuştu. Son telefonun ardından hâlâ sersemliğimi üzerimden atamamıştım. Sid’e ve koridorlardaki koşuşturmama kızmıştı. İmajımı korumam gerektiğini söylemişti. Ona karşı çıktığımda da suçluluk duygusuna kapılmam için elinden gelen her şeyi yapmıştı ve markam için tanınır olmanın önemini, insanların beni güvenli bir bahis olarak düşünmesi gerektiğini anlatıp durmuştu.

Hayal kırıklığı beni bir kez daha ele geçirdi. Sid’in talimatlarına uyup tüm gücümle sopayı savurdum ve sert bir şekilde vazoya vurdum. Hissettiğim tüm baskı, benden çıkıp vazoya akmış gibi hissedince gülümsedim.

“Hoşuna gitti mi?” Sid’in sesi tereddütlüydü, bu tonu hoşuma gitmemişti.

“Evet Sid, gitti.”

Ellerini çırpı. “Sıra bende.”

Bir sonraki vuruşa hazırlanırken omuzlarını büktüğünde bakışlarım yakasına kaydı. Yara izi belli belirsiz görünüyordu, parmaklarımı teninde gezdirmek istedim ama nereye baktığımı fark etmesine fırsat kalmadan başka yöne baktım.

Sonraki bir saat boyunca, önemsiz şeyler hakkında sohbet ettik ve kırmak için daha fazla vazo çıkarırken vuruşlarımız belirli bir ritimde ilerlemeye başladı. Kızda bağımlılık yaptığı kadar bulaşıcı da olan bir rahatlık vardı. Çoğu insan bana hokey ve NHL'deki geleceğim hakkında sorular yöneltirken o ne kadar konuşmak istersem o kadarını anlatmama izin veriyordu. Kendi planlarından, kariyerine adım atmak için ne kadar sabırsızlandığından ve annesinin kendisiyle çok gurur duyacağını düşündüğünden bahsediyordu.

Eski kanepede yanına oturdum. “Tabii ki gurur duyacak, Sid. Çok iyi gidiyorsun.”

Yanaklarındaki kızarıklığı benden saklamaya çalışıyordu ama gözümden kaçmamıştı. Elini çantasına atınca gömleğinin eteğine sıkıştırdığı parçası açıldı ve bakışlarım çıplak tenine kaydı.

Kahretsin, başparmağımı açık teninde gezdirmek istiyordum ama düşüncelerim yarıda kesildi.

“Küçük bir şey ama iyi gelir.” Düşündüklerimden bihaber olan Sid bana bir protein bar uzattı. Sözleri bambaşka bir anlam kazanmıştı. İçimdeki baskı hissi gitmişti ama büyüyen başka şeyler vardı.

Açık açık ne olduğunu sormasa da bakışları sorgulayıcıydı. Omuzlarımı geriye atıp içimi yiyip bitiren şeyi açıklamaya çalıştım. “Altı yıl önce bir lise öğrencisinin cadde yarışında öldüğünü hatırlıyor musun?”

“Evet, haberlere konu olmuştu.” Sesi yumuşaktı, neredeyse fısıltı gibi çıkıyordu.

“İşte o benim en yakın arkadaşımdı, Marcus.” Derin bir nefes alıp göğsümde beliren sızıyı yatıştırdım. “Sadece birlikte oynamıyorduk, hokeye de onun sayesinde başlamıştım.”

Sorular sorup beni zorlamadı, sessizce devam etmemi bekledi.

“Ondan sonra—” Gözlerimi kapattım. *Nefes al.* “O öldükten sonra onun profesyonel bir sporcu olma hayalini gerçekleştirmek için ne gerekiyorsa onu yapmaya karar verdim. İkinci hücum oyuncusuydum ve Marcus’la çok çalıştığım için onun yerine geçtim. Bazen onun hayatını onun adına yaşıyormuşum gibi hissediyorum ama asla onun olabileceği kişi olamayacağım. Onu bir görseydin... Buzdaki kayışı herkesin ödünü koparırdı.” Titreyen ellerimi yüzüme götürüp saçlarımın arasında gezdirdim. “Son zamanlarda maçlarda zorlanıyorum. İnsanlar fark etmeye başlamadan önce bunu çözme—”

Yumuşak elini çeneme uzatıp yüzümü kendine çevirdi. Göz göze geldiğimizde, “Arkadaşını onurlandırman çok güzel... Ama sen bambaşka birisin, Jax. Onun hayalini yaşarken kendi hayatını unutma hatasına düşme.” Gözleri dolmuştu ama bana acır gibi bir hâli yoktu, daha çok beni anlıyor gibiydi.

Sidney bacaklarını kanepeye toplayıp omzunu bana yasladı. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi ama onu buraya getiren ilk sebebin ne olduğu konusunda endişelenmeden edemedim.

On SIDNEY

Bilgisayarın ekranında kocaman bir A harfi vardı.

“Bahsi kazandım, Sid. Şimdi karşılığını ödeme vakti.” Jax, kulağıma fısıldayınca içim ürperdi. Küçük kâğıt parçasını ona doğru kaydurdım ve parmağım onunkine değince nefesimi tuttum. Yumruğunu önce açtı, sonra kâğıdı alıp kapatarak kendine çekince kalp atışlarım hızlandı.

Sesi fısıltıdan biraz daha sesliydi. “Bu üç numaralı kuraldı. Sence diğerlerini çiğnemem ne kadar zamanımı alır?”

Gözlerimi devirerek ona cevap verme zahmetine girmedim.

Kâğıda bakıp sıırıttı. Mor mürekkeple numaramı yazıp üzerine de **Kötüye kullanma**, notu düşmüştüm.

Sonunda derin bir nefes alıp sandalyesinde arkasına yaslanmadan önce bir kez daha nefesini boynuma verdi. Baş parmağıyla onay işareti yapınca gülmeden edemedim. Aramızdaki gerginliği başarıyla dağıtmıştı.

Duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadım. “Keşke bu anları kaydetseydim. Instagram’da viral olabilirdi.” Böyle söyleyince dayanamayıp bir kahkaha patlattım. Sonraki ses karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Bayan King, pozitif aralıklı pekiştirme hakkında ne düşünüyorsunuz?” Doktor Carter’ın sesi beni hayal dünyamdan çekip aldı.

Jax kafasını kaldırıncaya soru karşısında can çekiştiğimi, ağzımın sudan çıkmış küçük bir balık gibi bir açılıp bir kapandığını gördü. “Büyüme ve aralıklı pekiştirmenin bir kumar gibi insanların psikolojisini nasıl bozduğunu açıklıyordu.”

Profesör dikkatini başka bir konuya verdiğinde kalbim hâlâ deli gibi atıyordu, sandalyeye yığılıp Jax’e dönerek, “Teşekkürler,” diye mırıldandım.

Elini ensemden yukarı kaydırıp boynumu sıktı. O an tüm dikkatimi tenlerimizin temas ettiği noktaya verdim. Not defterine bir şeyler yazıp bana doğru itti.

Biz artık bir takımız, Sid. Seni yarı yolda bırakmam.

Yüzünü iyice yaklaştırdı deftere bir şeyler daha karalamadan önce bana baktı.

Yanılıyor muyum?

Not defterini kapıp hızlıca cevabımı yazdım.

Haklısın.

Jax kıpırdanarak sandalyesine iyice yerleşti ama elini boynumdan çekmiyordu. Dokunuşu beni rahatlatmıştı ve görünmez bir güç, beni ona yaklaştırıyordu.

Diğer elini hızla kâğıdın üzerinde gezdiriyordu.

İyi ki birlikte çalışmışız. Görünüşe göre sınıfın yarısı bitik durumda.

Öğrencilerin hepsinin başı öne eğikti ve yüzlerinde kederli bir ifade vardı. Köşede oturan bir kız ağlıyordu ama not alırken bakışlarını hararetle ders anlatmaya devam eden profesörden ayırmıyordu. Hepimiz ufacık bir noktayı kaçırmamanın bile bize pahalıya mal olabileceğinin farkındaydık.

Defteri aldım. **Evet, çok şanslısın çünkü sana yardım ettim.**
Cevap vermeden önce bir kahkaha attı.

Ben öyle hatırlamıyorum ama.

Berbat bir hafızan varsa bu benim suçum değil.

Jax elini boynumdan aşağı kaydırды, parmaklarıyla köprücük kemiğimi okşayıp hızlı bir nefes verdi. Acaba o da benim kadar etkilenmiş miydi? Kalbim bambaşka bir nedenden ötürü deli gibi atıyordu. Aramızda inkâr edilemez bir kimya vardı ama her şey bununla bitmiyordu. Bir kere onunla her şey çok rahattı.

Kimi kandırıyordum ki? Jax inanılmaz çekici biriydi. Hem bu kadar zeki hem de bu kadar çekici olmak suç sayılmalıydı. Karşısında hiçbir kadının şansы yoktu. Çantama doğru dönüp aramıza mesafe koyacak bir şey arıyormuş gibi yaptım. Bana çıkacak gibi oldu ama çok geçmeden elini çekti.

Bu duygu yoğunluğunu dizginlemem gerekiyordu. İkinci planda olmanın nasıl bir his olduğunu zaten çok iyi biliyordum. Sevdiğin birisi tarafından geri plana atılmak kendimi yeniden sokmak istediğim bir durum değildi.

Ders bitince eşyalarımı çantama koydum, her şeyi sığdırmaya çalışırken kendimi Tetris oynamaya çalışıyor gibi hissettim. Fermuar sıkışınca patladı ve kalemlemlerim yere saçıldı.

“Ben hallederim.” Jax eğilip kalemleri toplamama yardım etti. Aynı anda aynı kaleme uzanınca derin bir nefes aldı. Dudaklarını aralayıp bana baktı, zar zor nefes alıyordu. Gömleğimin kaydığını fark etmem birkaç saniyemi aldı, içimi görmemiş olma ihtimali yoktu. Kalemi uzattıktan sonra yüzünde muzip bir ifade belirdi ve sırıttı. *Ne bekliyordun?* der gibi omuz silkti.

Harika...

Bana toparlanabilecek fırsat vermek için bakışlarını kaçırdı. Elleriyle bacaklarını silkeleyip konuyu değiştirdi ve beni kurtardı. “Sana *A* aldıracağımı söylemiştim.”

“Hı-hı.” Ona yan gözle bakarak kapıya yöneldim. “Yardımanın için teşekkürler.”

“Bunu daha kalıcı hâle getirmeye ne dersin?” Koridorda peşimden geliyordu ama göz temasından kaçınıyordu. Yoksa *meşhur* Jaxton Ryder gergin miydi? Belki de onun acısına son vermeliydim ama o zaman işin eğlencesi de kaçardı.

Basit bir dokunuşun sebep olduğu enerji kıvılcımını görmezden gelerek kolumu onunkine sürttüm. “Öyle mi dersin? Grup çalışmalarından birine katılmayı düşünmüştüm.”

Bana öyle hızlı döndü ki aramızdaki garipliğe rağmen evet dememi beklediği açıktı. Bir an onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek için oyunu sürdürmek istedim ama vazgeçerek gülümsedim. “Perşembeleri devam edelim mi?”

Önce rahatladı ama çok geçmeden bana öfkeli bir bakış attı. “Bu da neyin nesi, Sid? Tam bir baş belasısın.”

Ciddi bakışları karşısında gülmeden edemedim.

Gözlerini kısıtı, bakışlarıyla beni köşeye sıkıştırmıştı. Ona o kadar kapılmışım ki neredeyse başka bir öğrenci beni ezecekti. Jax kalçamdan kavrayıp beni tam zamanında çekti. “Hey, ahmak. Önüne baksana,” diye homurdandı.

Çocuk hızla yanımızdan uzaklaşmadan önce ona delici bakışlar fırlattı. Jax'in göğsü hızla inip kalkıyor, o da benim kadar zor nefes alıyordu. Alt dudağımı dişleyince bakışlarını dudaklarıma kaydırды. Dudaklarından acı dolu bir hırıltı döküldü. Birbirimize baktık, gülümseyip bana göz kırpınca ben de gülümsedim. Gözlerimi kapadım, nefesimi tutup bu ânın hafifliğini içime çekmeye çalıştım.

Jax boğazını temizleyerek ona dönmemi sağladı. “Evet, perşembeleri benim için uygun.”

Neden bahsettiğini hatırlamam bir saniye sürdü. “Harika, öyleyse kütüphanede buluş—”

Jax sözümü keserken gözlerini kaçırdı. “İstersen... Bana da gelebilirsin. Böylece hem bir şeyler yiyebilirim, hem de acele etmeme gerek kalmaz.”

Onun evine gitmek istiyor muydum? Evet, hatta biraz fazla. “Bundan benim çıkarım ne olacak?”

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı, sonra gözlerini kısıp, “Harika bir ders çalışma arkadaşın olacak,” dedi.

Yüzündeki ifade karşısında sııttım. “Bu kütüphanede de olabilir.”

Ukala bir şekilde gülümsedi. “Yani harika olduğunu kabul ediyorsun?”

“Neyin?”

“Varlığımın.”

“Jaxton Ryder iltifat mı bekliyor? Evet, inanılmaz birisin, hatta en inanılmaz sensin. Kimse senin ne kadar muhteşem olduğunun farkında değil.” Jax bana buruşturulmuş bir kâğıt parçası fırlatınca o kadar çok güldüm ki ağzımdan bir homurtu kaçtı. Bu da beni daha çok güldürdü.

“Gölmek sana yakışıyor.” Bana bakınca yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. Sesinin şakacı çıkması dikkatimi çekmişti. “Eve çikolatalı *milkshake* alsam nasıl olur?”

Elimi uzattım. Aslında tokalaşmak istemiştim ama dikkatim o kadar dağlanmıştı ki parmaklarımı hafifçe parmaklarının üzerinde gezdirdiğimde içim ürperdi. Derin bir nefes alarak parmaklarımı onunkilere doladım ve ellerimizi kenetledim. “Anlaştık ama çilekli olsun.”

On Bir JAX

Taktik tahtasını açtım ve hepsini aklıma kazımaya kararlı bir şekilde yatağıma uzandım. Geçtiğimiz birkaç hafta su gibi akıp geçmişti ve maçta performans düşüklüğünü göze alamazdım. Rocky, düzenlediği birkaç halkla ilişkiler etkinliğiyle beni basında yeni bir bombardımana tutmuştu.

Asıl amacın önceki gündemi değiştirmek olduğunun farkındaydım ama her yerde yüzümü görmekten bıkmıştım. İçimden bir ses sürekli Sid’le bu konuyu konuşmam gerektiğini söylüyordu ama bir yanımda onu bu işin dışında tutmakta diretiyordu.

Sonraki bir saati taktik çalışarak geçirmiştim ama şu anda beynimde dönüp duran bu nazlı esmeri hayal etmeden duramıyordum. Onun yanında olmak bile içimdeki huzursuzluğu, asla yeterli olamayacağımı düşünen parçamı sakinleştiriyordu. Bağımlılık yapıcıydı ve mesele o saçma kurallarına meydan okumanın ötesine geçmişti. Şimdi yapmak istediğim tek şey onu anlayabilmektir.

Dolgun dudakları ve ukala tavırları, utanç verecek kadar çok kez fantezimin başrolü olmuştu. Azmi, kararlılığı, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin önünde duramayacağına dair sarsılmaz bir inadı vardı. Bana Marcus'u hatırlatıyordu. Eminim Sid de hayallerini onun gibi "olursa" olarak değil "olduğunda" olarak değerlendiriyordu.

Tüm kızlar peşimdeyken tabii ki beni reddeden o olacaktı. Elbette benden etkileniyordu ama aramıza mümkün olduğunca mesafe koymaktan da geri durmuyordu. Geçen hafta benden o kadar uzak durmaya çalışmıştı ki sandalyesinden düşecek sandım.

Gücenmiş olmam gerekirdi ama etkilenmemiş numarası yapmaya çalışsa da gözlerini benimkilerden ayıramıyordu. Sid farkında olsa da olmasa da beni istediğini belli etmişti. Notlarına odaklandığında vücudu yavaşça bana yaklaşıyordu, sanki o da benimle aynı akıntıya kapılmıştı. Bir de ona ne zaman dokunsam yanakları kızarıyordu.

Odağım dersten çok ondaydı. Koyu kırmızı tokasıyla topladığı saçları boynundaki pürüzsüz teni açığa çıkarıyordu, bazen de saçlarını açık bırakıp arkasına atarak etrafımızı narenciye kokusuyla dolduruyordu. Bir de odaklanmak için mücadele ederken dişleriyle alt dudağını kemirmesi yok mu... Peki ya o gülümsemesi? Bunların hepsini bir şişeye tıkip dışarıdaki tüm evsiz adamlara satabilirdim çünkü eve dönmek gibi hissettiriyordu.

Dayanamayıp telefonuma uzandım ve ona kısa bir mesaj gönderdim.

Dikkatimi dağıtıyorsun.

Gözümü telefon ekranından ayırmadan hareketli baloncuklara bakmaya başladım.

Minik Bela: Dikkatini mi dağıtıyorum?
Bana mesaj atan sensin.

Böyle hazırcevap olmana bayılıyorum.

Duraksadım, ne diyeceğimi bilemiyordum ama konuşma bitsin de istemiyordum.

Maçtan maça koşturmaktan yoruldum,
şimdi de canım sıkıldı.

Minik Bela: Sorun SENSin gibi görünüyor.

Hadi ama, böyle yapma.

Minik Bela: Peki, öyleyse bir şeyler oku.

Kitap gibi mi?

Minik Bela: Evet, süper zekâ. Kitap gibi.

Haklısın, daha iyi bir yanıt verebilirdim.

Mesela ne tür bir kitap?

Minik Bela: Beğendiğin bir tür var mı?
Kitap okursun, değil mi?

Evet, Sid. Elbette okurum.

Minik Bela: Pekâlâ... Hangilerini beğenmiştin?

Kahretsin, hangilerini beğenmiştım? Cevabım yoktu. *Taht Oyunları*'nı sevmiştim ama üçüncü kitaptan sonra sıkılmışım. *Dune*... yoğun bir okuma deneyimiydi ama tekrar içine dalmak istediğim bir evren değildi. En son ne zaman iyi bir şey okumuştum?

Sen ne seversin?

Cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki beni yanıtsız bırakacağını düşündüm.

Minik Bela: Benim beğendiğimi beğenmezsin.

Ne? Nedenmiş o?

Minik Bela: Çünkü erkekler benim okuduğum türdeki kitapları okumazlar.

Söyle.

Minik Bela: Olmaz.

Nedenmiş?

Minik Bela: Olmaz işte.

Sırıttım. Hangi türü beğendiğini öğrenmeden bu işin peşini bırakmayacaktım.

Neden korkuyorsun?

Cevap gelmemişti.

Açık saçık kitaplar mı okuyorsun, Sidney?

Cevabını yazarken baloncuklar bir belirip bir kayboluyordu. Sonunda tamamen ortadan kayboldu ve cevap gelmedi. Ben de bir mesaj daha gönderdim. Fazla çaresiz bir görüntü çiziyordum ama umurumda değildi. Bilmem gerekiyordu. Bana söylemeye utandığı kadar müstehcen bir kitabı elime alma ihtimali bile tüm vücudumun titremesine neden oldu.

Bana okuyacak bir kitap söyle, ben de sana beğenip beğenmediğimi söyleyeyim.

Kolumu indirip göğsümdeki çarpıntıyı görmezden geldim. Siktir. Çok mu üstüne gitmiştim? Benim sapık falan olduğumu mu düşünüyordu? *Şaka yapıyorum*, yazdım ama göndermeme fırsat kalmadan mesaj attı.

Minik Bela: *Sin & Sinners*. Söylediğimi unut.

Unuttum bile.

Minik Bela: Görüşürüz, Jax.

Aynanın önünde durdum. Yüzümü kocaman bir gülümseme kaplamıştı. Onda bütün kontrolümü ele geçiren bir şey vardı. Hiçbir şey, onun sınırlarını bozmaktan daha çok hoşuma gitmiyordu.

Ara tuşuna bastım. Odada volta atarken sol elimi kot pantolonumun cebine soktum. Hâlâ çalışıyordu. *Bu da neyin nesi ulan? Beni getirdiği hâle bak!*

Diğer taraftan gelen ses düşünce akışımı böldü.

“Beni aradığın için telefon kullanma hakkını elinden alabilirim, biliyorsun değil mi? Artık kimse birbirini aramıyor. Pek kişisel sayılmayacak mesajlar, biraz da komik görseller tamam ama bu aramayla görünmez bir çizgiyi aştın. Nasıl ki çocukken akşam yemeği saatinde kimsenin evine gitmiyorduk, bu da onun gibi. Yapılmaz.” Sid alay ediyor gibiydi. Bu hazırcevaplığı beni şoke etmişti.

“Gerçekten aramamı görmezden mi gelecektin?” Ciddi olmaya çalıştım ama gülmeden edemedim.

Şakacı bir şekilde, “Ben buna görmezden gelmek demezdim ama evet, telefonunu açmayacaktım,” dedi.

“Ah, işte bu ağırdı.”

“Merak etme. Biraz alçakgönüllülük şişkin egona iyi gelir.”

“Hı-hı, *eminim öyledir.*”

“Ne oldu, Jax?” Arka planda hışırtılar duyuldu, oturunca sesin yataktan geldiğini zar zor seçebildim. İnlememek için derin bir nefes aldım. Yatağına uzanmış hâlde duran Sid’i becerme

düşüncesi vücudumdaki bütün kanın aletime hücum etmesine neden olmuştu. *Kendine gel, dostum.*

“Tamam, dürüst olacağım. Normalde kimseyi aramam. Aklımdan çıkmadığını ve odaklanmam gerektiğini söylerken şaka yapmıyordum. O yüzden konuşalım istedim. İşe yarayıp yaramadığını görmek için.” Aramızda o kadar uzun bir sessizlik oldu ki bir an telefonu kapatmış olabileceğini düşündüm. Hoparlörden yumuşak nefes alış verişlerini duyunca tekrar yatağıma oturdum. Telefonu kapatmamıştı, cevap vermesini bekleyecektim.

“En sevdiğin yemek ne?” diye sordu.

Sessizce yumruklarımı sıkıp zafer dansı yaptım. “Doğup büyüdüğüm yerin pizzası. Tartışmasız en iyisi. Beni başka türlü ikna edemezsin.”

“Eminim İtalya, Boston ve New York’ta seninle aynı fikirde olmayan bir sürü insan vardır.”

“Yanılıyorlar. Ne kaçırdıklarının farkında bile değiller.” Gülümsemekten yanaklarım acıyordu ama ondan başkası beni böyle gülümsetemiyordu. Bana yaptığı şey tam olarak buydu.

“Benimki sıcacık bir çikolatalı kruvasan.”

Konuşurken hafifçe inledi, içim ürperince gerildim. Bu kız benim sonumu getirecekti.

Yatağımda sırt üstü uzanırken, “Peki en sevdiğin film ne?” diye sordum.

“Hımm, çok sevdiğim bir film var mı bilmiyorum ama *Hamilton*’ı izlemek için sabırsızlanıyorum.” Bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere aklımın bir kenarına yazdım.

“Eğer geleceğin spor yıldızı olmasaydın, ne olurdun?” Sohbetten zevk almaya başladığı barizdi.

“Cevap basit. Evsiz.” Güldü, ben de kıkırdadım. Konuştukça daha da rahatlıyordum. “Bir soru da benden. At büyüklüğünde

bir ördekle mi yoksa ördek büyüklüğünde yüz atla mı dövüşmeyi tercih edersin?”

“Ne?” Şaşkın kahkahası kulağımda çınladı. “Hiçbiriyle dövüşmemeyi.”

“Böyle bir seçenek yok. Hadi, Minik Bela, soruma cevap ver.”

“Minik Bela, ha?” Bir an duraksadı ama çok geçmeden cevap verdi. “Hımm, eğer seçim yapmak zorunda kalırsam dev ördeği seçerdim. En azından minik atların binlerce minik ısırtığından daha hızlı bir sonuç olurdu.”

“Ürkütücü. Bunu beklemiyordum.” Yatağıma uzanmış, onun okuldan sonraki planlarını dinliyordum. Güçlü, kararlı ve çok ama çok seksiydi. Sid’le konuşmak o kadar kolaydı ki birçok kez tekrarladığımız ve bedenlerimizin ezbere bildiği bir dansın içinde süzölmekten farksız hissettiriyordu. Sesi yumuşacıktı, dikkatini dağıtmamak için mümkün olduğunca az konuşmaya çalıştım. Sıkıldığımı düşünmesine fırsat vermeyecek kadar yorum yapıyordum.

Esnediğini duyana kadar saatin kaç olduğunu fark etmemiştim. Telefonun diğer ucunda uykuya dalmak üzereydi. İkimiz de beş dakikadır konuşmuyorduk. Gerçekten uyuyor olabileceğini düşününce, “Sidney?” diye fısıldadım.

Saat gece ikiyi geçiyordu. “Hı-hı?” Sesi uykulu ama net çıkmıştı.

“Yarın görüşürüz, olur mu?”

“Arkadaşım olmaya mı çalışıyorsun, Jax?”

Sırıtmadan edemedim. “Hayır, pek öyle denemez.”

On İki SIDNEY

“Üzgünüm geciktim.” Nefes nefese Mia’nın yanına oturup kitaplarımı büyük bir gürültüyle uzun masanın üzerine koydum. Kafeterya günün bu saatinde çok kalabalıktı, ders arasında herkes içeri girip çıkıyordu. Duvarlar soluk griye boyanmıştı ve masalar sıra sıra dizilmişti. Sol taraftaki duvar, sabah güneşi alan pencerelerle kaplıydı. Mutfak yemek kamyonunu andırıyordu ve kısıtlı bir menüsü vardı. Hiç değilse yemekler lezzetliydi.

Ceketimi çıkarmaya çalışırken kolum sıkışmıştı, kolumu kurtarmak için kıvranmak zorunda kaldım.

“Senin neyin var böyle?” Mia homurdanınca mücadelemden vazgeçtim.

“Sınıfım kampüsün diğer ucundaydı. Gelirken koşmak zorunda kaldım. Koşma konusunda nasıl olduğumu bilirsin.” Sonunda işkence aletimden, yani montumdan kurtuldum ve nefes almaya çalışarak ofladım.

Mia sarı saçlarını tepesinde toplamıştı ve gülümserken yeşil gözleri pırıl pırıldı. “Öyleyse iyi ki sana kahvaltılık bir şeyler almışım.”

Bir tabak krep ve büyük bir fincan kahveyi işaret etti. Sabahki dersin ardından açlıktan ölüyordum ve bir sonraki dersime çok az zaman kalmıştı.

Solundaki koltuğa yerleşirken iç çektim. “Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun, değil mi?” Krepleri ağzıma tıktırırken sesim boğuk çıkıyordu. “Sensiz ne yapardım bilmiyorum.”

“Muhtemelen açlıktan ölürdün,” diye cevap verdi Mia ve çantasından bir su şişesi çıkarıp bana uzattı.

Nefis tatlı krepten bir ısırık alıp hâlimden memnun bir şekilde inledim.

Tam karşıma iri yarı bir adam oturdu.

Vücudunu saran kasları bir duvar kadar sertti ve masmavi tişörtü esmer tenine çok yakışmıştı.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, o da bana sinsi sinsi sırıttı.

“Benim yüzümden durma. Aldığın hazzı sesinle ifade etmenin sakıncası yok.”

Gözlerimi devirdim. *Tanrım, kim bu adam...*

Onun sağında, Mia’nın tam karşısında başka bir adam vardı. O da diğeri kadar iri yarı ve çekiciydi. Saçları simsiyahtı ve saç kesimi *Peaky Blinders*’tan fırlamış bir figüran gibiydi.

Yüz hatları keskindi, tam olarak tanımlayamadığım sert bir havası vardı.

Önünde dolu bir tabak vardı ama gözünü Mia’dan ayırmıyordu. Ona baktığımı görünce hemen gözlerini kaçırdı. *Tüh, yakalandın.*

Sandviçinden bir ısırık alıp ağzının kenarındaki sosu yalar-ken, “Sen Sidney King değil misin?” diye sordu. Mia hızlı ne-

fesler alıp verince ona baktım, arkasını dönüp baktığında yüzü kızarmıştı.

“Şey, evet.”

Mia kaburgalarımın bir dirsek attı, ben de ona, *Kim olduklarına dair hiçbir fikrim yok*, bakışı fırlattım. Burada neler dönüyordu böyle?

“Pardon, siz kimsiniz?”

İkisi de şaşkın şaşkın bana baktı. Sonra muzip bir gülümsemeyle, “Jax’ın arkadaşlarıyız,” dedi.

“Hımm.”

Kendini tanıttı. “Ben Lucas.”

“Ah... Öyle mi, tanıştığımıza memnun oldum,” dedim ama neler olup bittiğini anlayabilmiş değildim. Belli ki Jax’ın takım arkadaşlarıydı ama yine de neden burada olduklarını bilmiyordum.

Lucas, Mia’nın karşısındaki adamı işaret ederek konuşmaya devam etti. Tam bir baş belasına benziyordu. “Bu River. Konuşmaktan nefret eder. Ağzından tek kelime çıkmaz.”

River birden, “Tek kelime,” deyip onu tersledi, sesi sert çıkmıştı. Gülümseyince ben de gülmeden edemedim.

“Pek-ki...” Mia kelimeyi uzatıp meraklı gözlerle onlara baktı. “Neden buradasınız?”

Lucas bana doğru döndü. “Şu koridorlarda koşturan meşhur kızla tanışmak istedik.”

Gözlerimi kırptım. “Ne?” Ne anlatıyordu bu adam? Bir ipucu yakalayabilmek için yüzlerine baktım ama cevap veren Mia oldu.

“Twitter’den bahsediyor. Sana sonra gösteririm.” Sırıttı, sonra da telefonundan bir şeye baktı. River onu süzmeye başladı, Mia’yı yiyecekmiş gibi bakıyordu. Ürperdim. *Tanrım, eriyip bitmişti.* Mia’nın çocuğu yatağa atacağına dair on dolarına bahse girerdim. Çocuk Mia’ya sıırılsıklam âşık olur, Mia da onu bir ay

geçmeden terk ederdi. Ciddi ilişkilerden uzak durma ihtiyacımı anlayan biri varsa o da Mia'ydı.

Beklenti içinde bana bakmaya devam ettiler. "Bu ev arkadaşım, Mia. Tıp okuyor."

Lucas ve River ona bölümü hakkında sorular sordular. Doktor olması gerçekten ilgilerini çekmiş gibiydi.

Geleceğinden bahsederken gözleri parlıyordu, ikisi de fena etkilenmişti.

River, yüzünde belli belirsiz bir tebessümle başını eğdi ama ona baktığımı görünce omuz silkti.

Karşıma tanıdık bir yüz oturduğunda Mia boğulacak gibi oldu. Alex'i kulüpteki o geceden beri görmemiştik ve Mia'nın anlattıklarına bakılırsa çok iyi vakit geçirmişlerdi. Ona öz güvenli bir şekilde gülümsedi. "Selam, Alex. Burada olduğunu bilmiyordum."

Alex kaşlarını kaldırıp ona baktı. "Beni görmezden geliyorsun da ondan."

Mia yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm. Biraz meşgulüm."

Masanın karşısındaki Alex'e bakarken Mia'nın bakışlarındaki ifadeyi yakaladım. Kızgınlık ve sağlıklı dozda bir arzunun karışımı gözlerinden okunuyordu. Alex de gözünü ona dikmişti, neye bulaştığının farkında olmasını umdum çünkü Mia onu canlı canlı yerd. Döndüğümde River'ı onlara bakarken yakaladım, çene kasları gerilmişti. Kahretsin. Mia'yla bu konuyu sonradan konuşmam gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım. Bu çocukların büyük olasılıkla birbiri için önemi büyüktü ve aralarına girmeye değmezdi, özellikle de mezuniyete bu kadar az kalmışken.

Telefonum titreyince ekranda yeni bir bildirim belirdi. Tanımadığım birkaç hesap beni Instagram'da gönderilere etiketliyordu.

Bir an için etrafımdaki tüm sesler kısıldı ve olduğum yerde donakaldım. Gözümü ekrana diktiğimde yanımdan geçen öğrenciler bulanıklaştı. Fotoğraflar arasında gezinirken ellerimle telefonu parmak eklemlerimi beyazlatacak kadar sıktım. Hepsi de Jax'in fotoğraflarıydı. Göz kamaştırıcı Selenia Patronne'a, üniversitede adını duyurmaya çalışan, gelecek vadeden bir tenis yıldızına gülümsüyordu. Kız da ona arzulu gözlerle bakıp dudağının kenarını ısıırıyordu. Kollarını da onun göğsüne dayamıştı, birbirlerine bir hayli yakındı ve mükemmel bir çift pozu vermişlerdi. İkisine bakarken göğsüm sıkışmıştı ve midem bulanmaya başladı.

Ellerimi yüzümden gezdirip saçmaladığım için kendime kızdım. Sonuçta aramızda bir şey yoktu. Sadece çalışma arkadaşydık, hepsi bu. Öyleyse neden mideme bir kaya oturmuş gibi hissediyordum ve neden bu rahatsızlık, resimleri kaydirdikçe daha da artıyordu? Kıskançlığa benzer hislere kapılmıştım ve bu çok tehlikeliydi.

Lucas şaşkın şaşkın, "Tanrım, Sidney... Hayalet gibi görünüyorsun," dedi.

Alex onu dürtüp, "Senin hiç ayarın yok mu?" diye sordu.

Ona orta parmağımı gösterdim, ekrandaki fotoğraflar dikkatimi fazlasıyla dağıtmıştı.

Lucas, "Hey, Ryder, buradayız," diye bağırdı.

Kafamı çevirir çevirmez Jax'in bize doğru yürüdüğünü gördüm. Saçları geçen günkü gibi dağınıktı ve üzerini saran siyah bir gömlek giymişti. Kollarının ucunu kıvırmıştı, kasları açığa çıkmıştı.

Yanıma oturdu ve kollarımız birbirine değince boynu kızardı. Hemen geri çekildim. O anda sıradan da olsa böyle temasları kaldıracabilecek durumda değildim.

Jax'i süzen Alex araya girdi. "Geç kaldın."

“Evet, etkinliğe dalıp gitmişim.” Homurdanmadan edemeyince Jax kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Neyin var senin?”

Donup kalmamak için mücadele ettim. *Sahiden, neyim var benim? Yüksek sesle itiraf edebileceğim bir şey değil.* Ağzımdaki krep tadı acılaştı, çatalımı tabağıma koydum. Kahvaltıdan vazgeçip ayağa kalktım ve eşyalarımı toplamaya başladım.

Mia kaşlarını çattı ama koridorda dikkat çekici biçimde hızla yürümeden önce ona el sallayıp masadan uzaklaştım. Jax’ten uzaklaşma ihtiyacım beni ele geçirmişti. Zihnim bunun imkânsız olduğunu bildiği hâlde bana zarar veriyor gibiydi.

Arkamda hızlı adımlar duydum, çok geçmeden bir el kolumu tuttu. “Dur bakalım.” Jax nefes nefese kalmış, soluklanmaya çalışıyordu. Aniden kendimi gizleme ihtiyacı hissederek durdum ve ellerimi göğsümün önünde birleştirdim.

Kolumu bıraktı, ellerini ön ceplerine sokup ağırlığını ayaklarına verdi. “Neyin var böyle?”

“Bir şeyim yok, iyiyim.” *İyiyim. İyiyim. Her şey yolunda.*

Endişeyle kaşlarını çatıp bana bir adım daha yaklaştı. “Hayır, değilsin. Söyle bana, sorun ne?”

Omuzlarımı dikleştirip bir adım geri çekilerek aramızda ikimizin de ihtiyaç duyduğu o mesafeyi bıraktım. “Dedim ya, iyiyim.” Ama ne yaparsam yapayım, “Sabahki *etkinliğin* nasıldı?” derken sesimin imalı çıkmasına engel olamamıştım.

Başını eğip gülümsedi. “Yoksa kıskandın mı?”

“Ancak rüyada.”

“Hı-hı.” Gülümsemesi iyice genişleyince öfkeden yanaklarım kızardı. Bu kadar gülünecek ne vardı? O sırtıttıkça yüz ifadem daha da gerildi.

“Kıskanmasan bile...” diyerek konuşmaya başladı, ses tonu bana inanmadığını ima ediyordu. “Menajerimin Selena

Patronne'la marka yönetimi randevuları ayarladığını bilmelisin. Reklamımın yapılması için bir taktik, hepsi bu.”

Midem bulanıyordu ve içimdeki gerginliğin bir kısmı geçmişti. “Neden reklama ihtiyacın olsun ki? Zaten Boston’a seçildin.”

Omuz silkti. “Takımlar, aralarına yeni katılan oyuncuların *istikrarlı* bir imaj çizmesini bekler. Kimse takımında dalga geçilecek birini istemez.”

Tatsız bir şekilde yutkundum. “Yani seni istikrarlı kılan o kız mı?”

Bana yaklaştı ve bakışlarımı kendine çevirmeye zorladı. “Bunların hepsi bir taktik, Minik Bela. Hepsi bir saniyede yok olabilir eğer...”

“Eğer ne?” Kendimi tutamadan kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

Jax nefesi nefesime değene dek başını eğdi. Parmaklarıyla çenemi kavrayıp, “Eğer biri *gerçekten* onun yerini almak isterse,” dedi.

Başım dönmeye başlamıştı, tüm odağım aramızdaki ufacık boşluktaydı. Bakışlarımı dolgun dudaklarına kaydırmadan önce gri gözlerini taradım ve o an uyluklarım alev alınca ürperdim. Ayak parmaklarımın üzerine yükselmem, dudaklarının tadına bakmam için yeterliydi.

Bir anda nefesim kesildi. “Yap... Yapamam.”

Başıyla onayladı. “Doğru, şu meşhur kuralların.”

“Evet, meşhur kurallarım.”

İlk defa kurallarımdan nefret ediyordum.

On Üç JAX

Müzik bangır bangırdı ve Alex, zil zurna sarhoş hâlde omzumdan sarkıyordu. Anlaması zor cümleler kuruyordu. “Bu geceki maç harikaydı. O gol efsaneydi.”

“Sağ ol, dostum.” Onu bir tabureye oturtup devrilmemesi için sırtını duvara yasladım. Yenilmezlik serisindeki üçüncü deplasman maçımız biteli birkaç saat olmuştu ve kalbim hâlâ beraberliği bozan golümün sevinciyle atıyordu. Takımın tamamı bardaydı ve tribün kızları bir oyuncu kapıp eve götürebilmek umuduyla ava çıkmıştı.

Buradan defolup gitmek dışında bir şey istemiyordum. Çocuklar ısrar etmese şu an oteldeki odamda Sid’le uğraşıyor olurum. O an telefonum çaldı ve aynı anda kızlardan biri yanıma geldi. Ekranda *Minik Bela* yazısını görür görmez toparlandım.

Telefonu açıp, “Selam,” dedim ama gürültü yüzünden sesini duyamıyordum. “Üzgünüm, sestem duyamıyorum.”

“Bu gece harika bir gol attın, dedim.” Sesi gergindi, bağıırıyor olmalıydı.

Başparmağımı alt dudağımda gezdirdim. “Demek izledin?”

Güldüğünü duyar gibi oldum ama emin değildim. Onu daha iyi duyabilmek için çıkışa doğru yürümeye başlamışken yanımdaki kız kolumu sıktı.

“Hey, bana gelmek ister misin?” Ayak parmaklarının üzerine yükselmişti ve o kadar yakınımıdaydı ki neredeyse doğrudan telefona konuşuyordu.

Telefonu ondan uzaklaştırıp geri çekilmesini söyledim. İstedığım son şey tek gecelik bir ilişkiydi. Kulübün arkasına çıkana kadar yürüdüm.

“Minik Bela, şimdi beni daha iyi duyabiliyor musun?”

“Evet, sadece bu gece iyi oynadığını söylemek için aramıştım. Galibiyetin tadını çıkar. Bunu hak ediyorsun.”

Sesi gergindi, zihnimde bir terslik olduğuna dair bir ışık yanıp söndü ama bir şey söylememe fırsat kalmadan telefonu kapattı.

“Nereye kayboldun, dostum?” Lucas kulübün arka kapısında dikilmiş, sorgulayan bakışlarla bana bakıyordu.

Cevap vermeden önce Sid’e hızlıca iyi geceler mesajı attım. “Telefonla konuşmam gerekti.”

Lucas bana bilmiş bilmiş sırıttı. “Sidney.”

“Git başımdan.”

“Asla gitmem. Her saniyesi bana ayrı bir zevk veriyor.”

İçeri girdim ama bir terslik olduğu hissinden kurtulamadım. Çocuklardan önce otele dönüp Sidney’e bir mesaj daha attım ama cevap vermedi. Muhtemelen uyuyordu. Yorgunluktan bayılmadan önce bunu kendime hatırlattım.

Selena hakkındaki yazıların çıktığı günden beri Sid'i görmemiştim. Lanet olsun, bu beni kötü bir insan yapabilirdi ama beni kıskandığını görmekten keyif alıyordum. O gün onu oracıkta öpmemek ve o kahrolası kurallarını çiğnememek için elimden geleni yapmıştım.

Anthony'nin siyah Volkswagen Golf'ü caddeye girdiğinde sürücü koltuğunda Sid oturuyordu ama hemen inmedi.

Parmaklarımı pencere pervazına vurdum. "Sidney neyi bekliyor?"

Lucas odanın diğer köşesinden "Şimdi de kendi kendine mi konuşmaya başladın, dostum?" diye sordu.

"Siktir git."

Eve girmeden uzaklaşmayı düşündüğünü anlayınca koşarak arabasına gittim ve kapıyı açtım.

"Merhaba." Sid arabadan indi ama bakışlarını kaçırıyordu.

"Geciktin." Onu eve alırken sesim sert çıkmıştı. Ayak parmaklarım onunkilere değene kadar yanına yaklaştım ve gözlerimin içine bakana kadar bekledim.

Bakışları gözlerim ve dudaklarım arasında gidip geliyordu. Alt dudağımı ısırdım ve yutkunurken boğazının hareket edişini izledim. Tanrım, bu kıza karşı koymak çok zordu.

"Evet, yanlış bir yola sapıp aynı yerde dönüp durdum ama sonunda geldim." Sesi yüksekti, dik duruyordu ve beni çekilmeye zorlayarak öne doğru atıldı. Çantasını omzundan aldım, ince ama güçlü bacaklarını ortaya çıkaran dar kotuna ve kıvrımlarını

belirginleştiren örme kazağına baktım. Boğazımı temizleyerek onu içeri doğru yönlendirdim.

Alex diğer odaya giderken, “Selam, Sidney,” dedi. Sesi alaycıydı. “Duyduğuma göre bizim oğlana ders vermek için gelmişsin.”

Gözleri benimkilerle buluşunca güldü. “Her şeyi tersinden anlıyorsun.”

“Siktir, senin yarın kadar seksi birini bulsaydım ben de özel bir öğretmen tutardım.”

Alex’in kafasının arkasına bir şaplak attım. “Siktir git.”

“Dikkat et, kışkandığını belli ediyorsun.” Alex bana bilmiş bilmiş güldü.

Bu defa Lucas yanımıza geldi. “Kız arkadaşım Piper, birkaç yıl önce aynı sınıfta olduğunuzu söyledi.” Ellerini ceplerine sokup konuşmaya devam etti. “Ona birkaç not vermişsin ama hatırlayıp hatırlamayacağından emin olamadı.”

Sid kocaman gülümseyince derin bir nefes aldım. “Dalga mı geçiyorsun? Piper çok tatlı bir kız. Selam söyle.” Öylesine coşkulu konuşmuştu ki hepimiz başımızı salladık.

“Söylerim.” Lucas gülümsedi, onunla geçinmek hep kolaydı. Özellikle de kız arkadaşına iltifat ederseniz.

Arkadaşlarımla aynı ortamda olması hoşuma gidiyordu. Çekilip ona yer açmak yerine vücudunun yanı göğsüme değene dek öne doğru iki adım attım. Sidney bana yaslanıp kokusu etrafımı sardığında derin bir nefes aldım. Burnum bir narenciye kokusu aldığı anda aklıma gelmemesi için uzun yıllar geçmesi gerekcekti. Dudaklarımı ıslatarak elimi kolundan aşağı kaydırıp parmaklarımızı birbirine geçirdim. Birden irkildi ama kendini geri çekmedi.

River gözünü oyundan ayırmadan kanepeden ona el sallayıp, “Seni gördüğüme sevindim, Sidney,” dedi. Gözümü ondan ayıramıyordum.

Lucas elini omzuma vurup, “Kızı öylece odana saklayamazsın,” dedi.

“Seyret de gör.”

“Hoşça kal, Sidney,” dedi Alex ve göz kırptı. “Sana sorun çıkarırsa bana haber ver.”

Onu merdivenlerden yukarı çıkarırken narin parmakları avcumdaydı. Odam sıradandı. Duvarlar hokey posterleriyle süslüydü, madalyalarımı sergilediğim bir raf bir de masanın köşesine yığdığım not defterleri vardı.

Kapının eşiğinde durdu, içeri girmekte tereddüt ediyor gibiydi ve dişleriyle alt dudağını kemirdi. İnlememek için kendimi zor tutarken dudağını dişlerinden kurtarmak için parmağımı ağzında gezdirdiğimi hayal ettim.

Çantasını yatağın üzerine bırakarak aradaki gerginliği azalttım ve kitapları çıkarmaya başladım. “Sakin ol, sadece ders çalışıyoruz. Sınır ihlali yapmayacağıma söz veriyorum.” Sidney bir bana bir yatağa bakıp omuz silkti. “Anlaştık.”

Bacaklarını altına toplayıp duvara yaslandı ve yatakta mümkün olduğunca az yer kapladı.

“Bunu arkana koy,” deyip bir yastık fırlattım, neyse ki yüzüne çarpmadan yakaladı. Şaşıp kalmıştı. Yastığı geri atacak gibi yaptı ama sonra arkasına yerleştirip rahat bir pozisyon bulmak için kıpırdandı. Ağzım sulanmıştı, o ufacık kıpırdanmanın beni ne hâle getirdiğini hiç bilmiyordu.

Çalma listemi açtım, tam derse başlamak üzereyken Lucas elinde bir tepsi içeceklerle odaya daldı. “Gerçekten ders mi çalışıyorsunuz? Biraz hayal kırıklığına uğradım doğrusu.”

Tepsiyi kapıp onu dışarı ittim. “Sağ ol, dostum. Şimdi defol.”

Kapıyı aşırı hevesli bir şekilde yüzüne kapattım ve dönüp bana sırtıtarak bakan Sidney’e doğru yürüdüm. “Anlaşmamıza uygun olarak çilekli *milkshake*.”

*Milkshaket*en aldığı ilk yudumunda başını eğip inledi. “Leziz.”

Ona bakarken donup kalmıştım. O kadar mutlu görünüyordu ki elimde olmadan onu başka şekillerde mutlu ettiğimi düşünmeden edemiyordum. Yatağımda olması durumu daha da kötüleştiriyordu.

İçten içe başımı iki yana sallayıp ona dönük oturdum ve dirseklerimi dizlerime dayadım. Bir elimle başımı desteklerken diğer elimde çikolatalı *milkshake*imi tutuyordum. Birbirimizin aynadaki yansıması gibiydik.

“*Play off*lara hazır mısınız?”

“Henüz değil. Yerimizi hak etmek için hâlâ birkaç maç daha oynamamız gerek. Bir dakika, sen nereden biliyorsun?”

Yanakları kıpkırmızı oldu.

“İzliyor muydun?” Şaşkınlığımı gizleyemedim.

“Sen öyle san,” dedi küstah bir şekilde ama hemen ekledi.

“Evet, izliyorum sayılır.”

Birkaç saatin ve birkaç bölümün ardından yatağa uzandık. Yüzlerimiz yan yanaydı ve etrafımız kâğıt ve kitaplarla çevriliydi. Uzun zamandır kendimi bu kadar rahat hissettiğim bir an daha olmamıştı. Onun da çok uykusu gelmişti ve gözlerini yavaşça kırpıştırıyordu. Her an uyuyacakmış gibi başını hafifçe koluna yaslamıştı.

Çok bitkin bir hâli vardı. “Burada uyumak ister misin? Diğer odada yatabilirim.”

Oturur pozisyona geçip başını iki yana sallarken esnedi. “Sorun değil. Araba kullanabilirim.” Gözleri hâlâ kısıktı öpücük mahmuru olmuş gibi bakıyordu.

“Kalmanı tercih ederim, gözünü zar zor açıyorsun.”

Bana baktı; azgınlıktan söylemediğime, samimi olduğuma karar vermiş olacak ki başıyla onayladı.

“Nerede olduğunu haber vermen gereken biri var mı?”

Sidney telefonunu çıkarıp hızlıca bir mesaj gönderdi. “Her şey yolunda.”

Ona en yumuşak tişörtümü ve şortumu uzattım.

“Bunları giyebilirsin.”

“Teşekkürler.” Beni tepeden tırnağa süzdü, sonra tebessüm edip giyinmek için banyoya yöneldi. Yerimde donup kalmadan önce dolabımdan bir battaniye ve yastık aldım. Kıyafetlerimin içinde çok güzel görünüyordu. Tişörtü yana kayınca köprücük kemiği açıldı, başımı eğip dilimi orada gezdirmeye arzuma direndim. Şortun iplerini tutup çekiştirirken bana aldırış etmedi. Belli ki şort fazla büyük gelmişti ve üzerinden düşmemesi için iyice sıkması gerekiyordu. Şortun altından kayması düşüncesi beni gülümsetti. Bana bakınca çekime karşı koyamadım. Ona doğru yaklaşıp başımı kulağına eğdim.

“Biraz yardıma ihtiyacın varmış gibi.”

Sidney’nin tüyleri diken diken olmuştu ve ürperdi. “Takılmış.”

Ellerimi kollarından aşağı kaydırıp ellerini uzaklaştırdım ve ipleri tuttum. Düğümü hızlıca açmaya çalışırken derin bir nefes aldı. Parmak eklemlerim yumuşak tenine değiyordu. Onun için yanıp tutuşurken inlememek için kendimi zor tutuyordum. İpleri sıkıca çektim ve temas edince tüylerim ürperdi. Şortun iplerini fiyonk şeklinde bağlamadan önce son bir kez tenine temas ettim.

Sidney de en az benim kadar zor nefes alıyordu. Gözleri aşağıdaydı, bakışları dudağıma kaydı. Bana doğru eğilirken alt dudağını ısırıldı.

Parmağımı dudağına değdirince dudağını serbest bıraktı. “Bu noktayı dilimle okşamayı kaç kez düşündüğümü bir bilsen...”

Sözlerim karşısında ürpermişti, benim de vücudum kaskatı kesilmişti ve ağzım sulanıyordu. Aramızdaki mesafeyi kapatmayı çok istiyordum ama kendime engel oldum. Bunu yapması gereken oydu. Duraksadım. Dudaklarımı dudaklarında gezdirdim ve bir hamle yapmamak için tüm kaslarımı zorladım.

Hadi, Minik Bela. Çiğne şu lanet kurallarını.

Göz bebekleri öyle genişlemişti ki sadece kenarları bal rengiydi. Parmaklarını göğsüme kenetlemiş, beni hem itmeye hem de kendine çekmeye çalışırken bakışları gözlerimde geziniyor, bir cevap arıyordu. Nefes almaya çalıştım ama onun hamlesini beklerken nefesim boğazıma takılmıştı. *Siktir, lütfen bebeğim, lütfen.*

Yavaşça ayak parmaklarının ucuna yükseldi ve dudakları dudaklarımı teğet geçti. Mırıldanınca ellerimi beline doladım, kendimi tutamayıp onu kendime doğru çektim ama aramızdaki mesafeyi kapatmak için adım atmadım.

Arzulu bir nefes verdi ve dudaklarımı öptüğünde bütün dünyam altüst oldu. Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek beni kendine çekti ve daha tutkulu bir şekilde öpmeye başladı. İnmeleri tüm tereddütlerimi yok etmişti ve daha önce milyonlarca defa hayal ettiğim gibi alt dudağını ısırdım. Hem tam da beklediğim gibiydi hem de çok daha fazlasıydı. Dilini emdiğimde çıkardığı ufak iniltelerde, dudaklarının tadında ve çaresizce arzuladığı teması sağlayabilmek için kalçalarını bana doğru kaydırışında kaybolabilirdim. Nefes nefese kalmıştım, kollarımda titremeye başlayınca kontrolümü kaybettim. Çenesini kavrayıp dudaklarının kontro-

lünü ele geçirmek için başını geriye yatırdım ve onu öpmeye başladım. Parmaklarını saçlarıma dolayıp beni kendine çekti, inlemeleri içime çekerken ona doğru eğildim. Kahretsin, benim olmasını öyle çok istiyordum ki durursam ölecekmiş gibi hissediyordum ancak istediğim bir öpücükten çok daha fazlası olduğu için işleri berbat etmemekte kararlıyım.

Geri çekildim ve o kaşlarını çatarken kapıya doğru yürümeye başladım. “Bu bir numaralı kuraldı. Kaldı üç.”

On Dört SIDNEY

“Sena da kimin nesi?” Eve girer girmez Mia bana Twitter’den birkaç gönderi açtı.

Hiç de hakkım olmayan hisler göğsüme hücum etti ama sorgulayıcı bakışlarına cevap vermedim. “Jax’in menajeri ayarlamış. İstikrarlı bir izlenim vermek için. Genç hokey oyuncuları genelde kötü tanınıyormuş, lig de daha *uslu* biri gibi görünmesini istemiş.”

Jax’in aynı anda iki kızla görüştüğüne dair söylentiler menajerin istediği etkinin tam tersini yaratacaktı. Avuçlarımı yüzümde gezdirip derin bir nefes alarak Sena’ya aslında hiç de ihtiyacı olmadığı hissini üzerimden atmaya çalıştım.

Mia’nın telefonuna uzanıp gönderilere bakmaya başladım ve Sena’nın Jax’in koluna girdiği bir fotoğrafı görünce durdum. Yüzleri birbirine o kadar yakındı ki neredeyse öpüşeceklerdi. İçimde kötü bir his belirdi ve mideme oturdu. Bu hiç de göstermelik bir poza benzemiyordu. Göğsüm sıkışınca zar zor nefes alabildim.

Mia omzumun üzerinden bakıp “Bu seni rahatsız etmiyor mu?” diye sordu.

Omuz silkip duygularımı belli etmemek için elimden geleni yaptım. “Neden etsin ki? Biz çıkmıyoruz.”

Kaşlarını kaldırdı, bana şüpheyle bakıyordu. “Yalan söyleme. Resmî olarak çıkmasanız bile—”

Sözünü kestim. “Böyle görüntüler vereceklerini biliyordum. Bu sektörde sık görülen bir şey.”

“Bir şeyin sebebini anlamış olman bunu kabulleneceğin anlamına gelmez.”

“Evet ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok.” Gerçekten de yoktu ve bu gerçek içimi acıtırken midemdeki ağrıyı görmezden geldim.

“Emin misin? Onunla konuştun mu?”

Yüzüme en iyi gülümsememi takındım. “Dert değil, gerçekten. Neden konuyu değiştirmiyoruz?” Kanepeye uzandım. “Sınıftaki çocukla olan randevun nasıl geçti?”

Mia yanıma oturdu. “Sürekli kendisinden ve annesinden bahsetti.”

Yüzümü buruşturarak, “İğrenç,” dedim.

“Tam bir ümitsiz vaka. Sorarsa çok meşgul olduğumu söyle. Durumu anlayana ya da vazgeçene kadar onu görmezden gelmeyi umuyorum.”

Son derece masum görünerek ve çaresiz bir hâlde olduğumu gizlemeye çalışarak, “Yani bana bu gece boş olduğumu mu söylüyorsun?” diye sordum.

Kaşını şüpheyle kaldırdı. “Neyin peşindesin? Sen hiç dışarı çıkmak istemezdin.”

Başımı yastığa yaslayıp inledim. “Jax’le girdiğim bir iddiayı kaybettim ve şimdi onun maçına gitmem gerekiyor.”

Mia ılık attı. “Aman Tanrım. Evet, evet, evet. Gelirim!” Çoktan koltuktan kalkmış ve yatak odasına doğru koşmaya başlamıştı ki yarı yolda durdu. “Ne giyeceğiz?”

Sinsi sinsi sırtttım. “Az sonra görürsün.”

“Dşndğmden daha kalabalık.”

Vardığımızda *pakın* buza konup maçın başlamasına yarım saat vardı ve salon izleyicilerle doluydu. Mia koluma girip beni insan kalabalığından geçirerek buz pisti gören merdivenlerin başına çekti. Oturma bölümlerinin hepsi ortadaki piste doğru uzanıyordu ve oyuncular ısınmaya başlamıştı. Jax’ın fileye şut atmadan önce takım arkadaşlarının arasından szlşn görünce sertçe yutkundum. Sanki bunun için yaratılmış gibiydi. Rakip takımı izledim. İyi görünüyorlardı. Zor bir maç olacaktı. “Bu maçı kazanmaları gerek, Huskies kaybederse sıralamada gerilere düşecekler.”

“Gizliden gizliye takip ediyordun, değil mi?” Mia kafasını sallamaya başladı.

Cevap vermeme fırsat kalmadan biri koluyla bana çarptı. “Yolu kapatıyorsun.” Adamın yüzünde mavi ve sarı renk boyalar vardı ve alnında belirginleşen damarla bana öfkeli bakışlar atıyordu.

Adam üzerimde diğer takımın forması olduğunu görüp meseleyi büyütmeden önce, “Ah, pardon,” dedim.

“Aval aval bakışlarınla arkamızda öfkeli bir kalabalık yaratmadan önce gitsek iyi olur.” Mia gülerek beni çekiştirdi ve

önünde durduğumuz adamın homurtularına kulak asmadan merdivenden indik.

“Aval aval baktığım falan yok.” *Doğrusu bakıyordum.* “Sadece arenayı anlamaya çalışıyordum.”

“Hiç de bile. Disneyland’e gitmiş bir çocuk gibisin.”

Ona ayak uydurmaya çalışarak arkasından indim. “Sadece beklediğimden daha büyük.”

Ben konuşunca ağzını açtı ama hemen araya girdim. “Tek kelime daha etme.”

“Çok sıkıcısın.” En alt sırada durdu, neredeyse cama yapışacaktı. Biletlerimize baktı. “İlk sıra, 2. ve 3. koltuklar. Burası.”

Genç bir güvenlik görevlisi aceleyle merdivenlerden indi. “Üzgünüm kızlar ama buraya oturamazsınız.”

Mia da en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. “*Öyle mi?* Nedenmiş?”

“Bu sıra oyunculara ayrıldı. Üstünde bir işaret olmalıydı.” Güvenlik görevlisi sihirli bir şekilde belirmesini beklercesine koridora göz gezdirdi. “Nereye gitmiş anlamadım.” Şimdi sesi daha gür çıkıyordu. “Üzgünüm ama buraya oturamazsınız.” Ellerini önünde kenetlemiş, kayıtsız bakışlarla bize bakıyordu.

O anda camda bir gümbürtü duyuldu, arkamı dönünce Jax’ın kaşlarını çatmış hâlde bize baktığını gördüm. Bakışlarını sırtıma dikmişti. Göz göze geldiğimizde, “Ne?” dedim ama başını sallamakla yetindi.

Güvenlik görevlisi sesini yükselterek koruyucu cam paneller arasındaki ufak boşluktan onun duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmaya çalıştı. “Üzgünüm, Jax. Ben de tam bu koltukların oyuncuların arkadaşları ve ailelerine ayrıldığını anlatıyordum.”

“Sorun yok, Steph. Bizimleler. Şu andan itibaren onlara bizden biriymiş gibi davran.”

Kadın şaşır kaldı, belli ki bunu beklemiyordu. Bana yan bir bakış attı, tanımaya çalışıyor gibiydi sonra birden yüzü aydınlandı.

Harika...

Steph arkasını dönüp yanımdan uzaklaştı ama telefonuyla fotoğrafımı çekmeden önce birkaç kez bize baktı. Tam ağzımı açıp iki çift laf edecekken Jax tekrar cama vurdu ve bana pistin arkasına doğru yürümemi işaret etti.

Pistin son kıvrımına dek onu takip ettim. Tahtanın benim tarafımda duran çelik kolunu işaret etti. Buranın bir kapı olduğunu fark edince ittim, bana doğru açıldı.

Jax beni sıkıştırıp kaskını çıkarmadan önce ona geçecek yer bırakmamı beklemedi.

Formama ters ters bakıp, “Çıkar, hemen,” diyerek çıkıştı. Etrafıma bakındım ama arenanın bu kadar gerisinde kimse yoktu. “Jax, formasız olmak için hava biraz soğuk.”

Kaşlarını kaldırdı. “Altında tişört var mı?”

Gülümsememe engel olmaya çalışarak başımı onaylarcasına salladım. Formama kızacağını biliyordum ama beklediğimden fazla tepki vermişti

“Güzel. O zaman çıkar şunu.”

İçimi bir heyecan kaplamıştı ama belli etmemeye çalıştım. Patenleri boyunu iyice uzatmıştı. Sırıttım. “Ya çıkarmak istemiyorsam?”

“Sidney, şu an alay edilecek zaman değil. Çıkar dedim. Hemen.” Kelimeleri homurdanarak söylemişti ve ses tonunun sertliği karşısında tüylerim diken diken olmuştu.

Formayı üzerimden çıkardım ama üşüyünce hemen kollarımı vücuduma sardım. Jax arkasına uzanıp formasını çekti, üzerinde bir tek koruyucu ekipmanları kalmıştı. Zar zor yutkundum ve

elime tutuşturduğu formayı aldım. “Benimkinden başka kimse-
nin numarasını taşımayacaksın.”

Sözlerinin üzerimde yarattığı heyecanı görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ama bütün vücudum karıncalanmaya başlamıştı. Bu sahiplenici tavırlarına nasıl tepki vereceğimi bilemeyince formayı başımdan geçirdim. Öne doğru eğildi, hafifçe ona yaklaşacak olsam herkesin önünde öpüşecektik ama bana bakmıyordu. Sabırla iki kolumu da kıvrıp bileklerimin hizasına getirdi.

Sonra Jax arkasına yaslanıp bana memnuniyetle baktı, alt dudaklarını yalayıp, “Adımı taşımak sana çok yakıştı, Minik Bela,” dedi.

Söylediklerini duymazdan gelerek koruyucu ekipmanları kokladım. Derin bir nefes çekip, “Berbat kokuyorsun,” dedim.

Bana sıkıca sarıldı ve yüzümü göğsüne gömdü, acınası kurtulma çabamı görmezden gelerek, “Hoşuna gidiyor,” dedi.

Haklıydı. Yani öyle sayılırdı. Soğuk arenada vücudu sıcacık ve ter kokusu beni fena etkilemişti. Yine de “Bu ne öz güven böyle,” dedim.

Arkasına yaslanıp başını yana eğdi, bakışları fazla deliciydi. “Daha iyi olabilir.”

Ne demek istiyordu?

Kollarımı çekiştirdim. “Bu yaptığın başını belaya sokmaya-
cak mı?”

Sırıttı. “Buna değer.”

Birbirimizden ayrılmadan önce bana daha da sıkı sarıldı. “Dönüp hazırlanmam gerekiyor. Lucas’ın kız arkadaşı Piper her an gelebilir. O da sizinle oturacak.” Jax bir adım öne çıkıp başını eğdi, sonra da ağzı kulaklarına varırken, “Gelmene çok sevindim, Minik Bela,” dedi.

Yanımdan ayrılıp kaskını aldı ve kapıyı arkasından kapatıp piste döndü. Soyunma odasının girişi olduğunu tahmin ettiğim yere girmek üzereyken bana baktı, onu izlerken yakalandım. Beni tepeden tırnağa süzdü ve ilerlemeden önce alt dudağını ısılattı. Soğuk havaya rağmen mideme hücum eden sıcaklık dalgası üşümemi engelliyordu.

Mia bana omuz attı. “Sen bitmişsin, kızım.”

Birkaç dakika sonra Piper kocaman bir gülümsemeyle yanıma geldi. Hafif dalgalı, uzun, sarı saçları ve çarpıcı masmavi gözleri vardı. California’dan buraya yeni taşınmış gibi görünüyordu.

“Selam kızlar. Sonunda birlikte oturacak birilerini bulduğum için çok heyecanlıyım. Jax arayıp geleceğinizi söylediğinde mutluluktan havalara uçtum.”

Gözlerimi devirdim. “Zorla getirildim.”

Piper oturarak kaçış yolumu kapattı. “Madem geldiniz, hadi biraz eğlenelim.” Bir bana bir Mia’ya bakmaya başladı, cevap bekliyordu.

Derin bir nefes verip gülümsedim. “*Peki.*” Kelimeyi mümkün olduğunca uzattım. İkisi de bana güldü, Mia eldiveniyle bana hafifçe vurdu.

Piper ellerini birbirine sürttü. “Öncelikle bir şeyler yiyelim!”

Atıştırmalıklarımızı alırken sessiz kaldık, sonra ellerimiz yiyeceklerle dolu hâlde koltuklarımıza döndük ve oturur oturmaz hevesle yemeye başladık.

Piper parmaklarını yalayıp, “Bunu Lucas’la yapmam imkânsız. Saniyeler içinde hepsini mideye indiriyor,” dedi.

Mia merakla, “Bu yaz Lucas’la mı gideceksin?” diye sordu.

“Evet. Kampa yakın bir yerde kalacağım ama eylülde dersler başlıyor, bu yüzden işim daha da zorlaşacak.” Sesi neşeli çıksa da

vücudu gergindi. Piper ağzına bir lokma daha atmadan, “Peki ya sen ve Jax ne olacak?” diye sordu.

“Ben ve Jax diye bir şey yok,” diyerek temkinli bir cevap verdim.

Mia kovaya yediği tavuğun kemiğini atarken, “Kes şunu. Dün gece onun evinde uyudun,” dedi.

“Evet, adı üstünde *uyudum*.” Öpücükten bahsetmeye cesaret edememiştim.

Piper neredeyse içkiyi püskürtecekti. Nefesi normale dönünce bana şoke olmuş bir hâlde bakarak, “Sadece evine gitmekle kalmayıp geceyi de orada geçirdiğini mi söylüyorsun?” diye sordu.

“Şey, teknik olarak evet. Saat çok geç olmuştu, Jax de uykulu bir hâlde eve dönmek yerine orada kalmamı söyledi.” Sesimin ne kadar güçsüz çıktığının farkındaydım.

Piper öne doğru eğildi, gözleri heyecanla parlamıştı. “Bunun ne kadar büyük bir olay olduğunun farkında değilsin. Onu Lucas’tan bile daha eski tanırım. Evine kimseyi davet etmez. Tamam, melek değil. Ayağına gelen fırsatları değerlendiriyor ama kimsenin evinde kalmasına izin vermez.” Yüzünde muzip bir ifade belirdi. “Yani şimdiye kadar öyleydi. Odasında mı çalıştınız?” Yüz ifademi okumuş olacak ki ellerini birbirine vurup daha da heyecanlandı. “Bir dakika, yoksa onun yatağında mı yattın? Sana giymen için bir şey verdi mi?”

Mia şeytani bir sırıtışla bana döndü. “Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama mezuniyetten sonra başka planlarım var. Şu an böyle bir şeye girişmek iyi bir fikir değil.” *Ne kadar harika bir adam olsa da...*

“Tatlım, söylediklerinden bu konuda seçme şansın olduğunu anlıyorum.” Piper kolunu bana doladı. “Yine de ne demek

istediğini anladım. Benim de büyük hedeflerim var ve Lucas bu konuda bana asla köstek olmaz.”

Mia bardağını kaldırırken yüz ifadesi değişti. Elbette anında fark etmiştim. “Öyleyse hayallerimize engel olmayan erkeklerin şerefine!”

Üçümüz de plastik bardaklarımızı tokuşturduk ve uzun bir yudum aldık.

“Kızıma ne yaptınız böyle? En son bıraktığımda beni seviyordu, şimdi ona bakmak için gizlice geldim ama bir de ne göreyim? Bekarlığa kadeh kaldırıyor?” Lucas gülümsedi, gözlerini Piper’dan ayırmıyordu.

“Selam, tatlım!”

Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar tatlı bir çiftti.

“Seni sevdiğimi gayet iyi biliyorsun. Sidney’le dayanışma için kadeh kaldırdım.”

Lucas kaşlarını çatı ve patenlerinin üzerinde kaydı. Bana bir şeyleri çözmeye çalışıyormuş gibi uzun bir bakış attı. “Dönsem iyi olacak. Başlamadan önce sana bir öpücük vermek istedim.”

Birkaç dakika sonra ışıklar söndü ve spiker, yedek kulübesinin arkasından kayarak çıkan her oyuncunun adını söylemeye başladı. Jax’in adı anons edildiğinde kalabalığın uğultusu kulakları sağır edecek derecede yüksekti.

Pistin etrafında bir tur attıktan sonra tahtaların diğer tarafında aniden durdu ve paten bıçaklarıyla karları kazıdı.

Refleks olarak geri çekildim, sonra kaşlarımı kaldırdım. “Gösteriş yapıyor.”

“Bana şans dile, Minik Bela.” Sesi gürültüden zar zor duyuluyordu. Eldivenli yumruğunu cama dayadı ve bana beklenti dolu bir bakış attı.

Mia gülümsedi. “Yumruk tokuşturmak istiyor.”

Elimi cama vurdum. “Bol şans.”

Elini göğsüne götürüp bayılacakmış rolü yaptı.

Piper yanımda kıkırdadı. “Fena etkileneceksin.”

Jax’in performansını izlemeye hazır olmamın imkânı yoktu. Diğer oyuncuların etrafında orada değillermiş gibi süzüldü. Buzda geçen her saniyenin kontrolü ondaymış gibi davranırken neredeyse bir tanrı gibiydi.

Maçın berabere bitmesine sadece otuz saniye kalmıştı ve Alex pakı Jax’e attığında nefesimi tuttum, kalbim deli gibi atıyordu. Pakı tam ortadan aldı ama üzerine doğru gelen savunma oyuncusunu görmedi. Yerimden sıçrayıp ona dikkat etmesi için bağırdım. Vücudum, mucizevi bir biçimde onu korumak için harekete geçmişti ama elimden, Jax’in rakibinin omzunu çekip kontrolü eline geçirmek için uğraştığını seyretmekten başka bir şey gelmiyordu. Son saniyede ondan kurtulunca pislik rakibi buzda kaydı. Eskiden bu takımı tuttuğuma inanamadım.

Jax golü çok kolay atmış gibi davrandı, takım arkadaşları yanına koşup ona sarıldı. Hepsinden sıyrılıp bana baktı. Kalbim göğsümden fırlayacakken yer yerinden oynadı. Yüzüne nasıl bakacağımı bilmiyordum. Kahretsin, o yanımdayken bir daha düzgün bir cümle kurabilecek miydim?

Piper gülümseyerek omzuma dokundu. “Haksız mıymışım?”

Gözlerimi Jax’ten ayırmadan gülümsedim, yanaklarım kızarmıştı. “Değilmişsin.”

On Beş JAX

Herkes maçtan sonra Brewhouse'ta toplanırdı. Ahşap masaları olan eski bir bardı ve arkadaşlarla buluşmak için idealdi. Bu geceki galibiyetin ardından içerisi dikkatimizi çekmek için tezahürat yapan taraftarlarla doluydu ama benim tek düşündüğüm Sid'e ulaşmaktı.

Lucas kalabalığı yarıp kızların olduğu masaya doğru ilerledi. "Hazır mısınız?"

"Ne için?"

Kolunu omzuma attı. "Seni oynarken izledikten sonra seninkini görmeye?"

"Siktir, göt herif." Omuz silkip söylediklerinin bende yarattığı heyecanı görmezden gelerek yürümeye devam ettim.

Arkamdan "Göreceğiz," diye seslendi.

Sidney'i görünce güçlü bir sahiplenme hissi beni ele geçirdi. Tüm göz kamaştırıcılığıyla yüksek ahşap masanın önünde duruyordu ve herkes birbiriyle konuşurken rahatlamış gibiydi. Parmaklarımı siyah saçlarında gezdirmek için can atıyordum.

Görüntüsü öyle mükemmeldi ki tek istediğim yanına gidip bu kusursuzluğu bozmaktı.

Johnsy, Sid'in yanına geldiğinde homurdandım. Çaylak olmasına rağmen şimdiden herkesle düşüp kalkan biri olarak anılmayı başarmıştı. Sidney ona bakmak için başını eğince adam yanına daha da yaklaştı. Parmaklarını Sidney'nin beline dolayıp onu bara doluşmuş erkeklerin önünden çekerken kan beynime sıçradı.

Siktir.

Hızla aramızdaki mesafeyi kapattım ve fazla düşünmeden kollarımı beline dolayıp onu kendime çektim.

“Maç nasıldı, Sid?”

Vücudu bir an gerildi ama beni görünce rahatladı, merak dolu gözlerle bana bakmaya başladı. “O koca adama attığın yumruk çok hoşuma gitti,” dedi, sesi alaycı çıkıyordu.

Sidney bana gülümsedi, gözlerinde ufakık bir hayranlık ışıltısı belirdiğinde vücudum titremeye başladı. Belli ki benimki, oyunumu izlemekten keyif almıştı.

Kahkahamı bastırınca göğsüm sarsıldı, kollarımı beline dolayıp onu da güldürdüm. “Gördün ha? Daha çok art arda attığım üç gole dikkat edersin sanmıştım.”

Johnsy boğazını temizleyip boşluğa baktı. “Özür dilerim, Ryder. Bilmiyordum.”

Sid araya girip, “Neyi?” diye sordu ama cevap vermesine fırsat bırakmadım. Beni onun üzerinde hak iddia ederken yakalarsa ne kadar kızacağını tahmin edebiliyordum. Ama yine de yaptım.

“Artık biliyorsun.” Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırana kadar gözümü üzerinden ayırmadım.

“Evet, anlaşıldı. O hâlde iyi geceler, Sidney.” Çabucak kalabalığın arasında kayboldu.

Sid, suçlar gibi bir tavırla, “Neden bahsediyor?” diye sordu ve benden uzaklaştı.

“Hiç,” deyip sııttım, o da gözlerini devirdi. Lucas’ı kucaklayan Piper’a döndü ama bakışları sürekli bana kayıyordu. Bu görünmez mıknatıs aramızda sürekli bir gerilim yaratıyordu.

“Kenara kay.” Alex, Mia’nın yanındaki tabureye oturdu. Onun yanında da Piper, Lucas’ın kucağında oturuyordu. Piper, sevgilisinin göğsüne doğru eğilip bana göz kırpınca şaşırdım. Sid’le aramızda olanları bilip bilmediğinden emin değildim, bu yüzden çok bilmiş bakışları hoşuma gitmemişti.

Sid, bir boşta kalan son tabureye bir de bana baktı. “Sen otur. Bütün gece sen koşturdun.”

Piper kocaman gülümsedi. “Kucağına otursana, ayakta durmanı gerektirecek bir şey yok. Isırmaz.”

Aslında ısıracağımı söylememek için alt dudağımı ısırdım ve yerime oturdum. Parmaklarımı Sidney’nin pantolonunun kemer askısına geçirdim ve onu bacaklarımın arasına çektim. “Formam üzerindeyken çok hoş görünüyorsun, Minik Bela.”

Başını eğip alt dudağını ısırdı. Dudaklarımı kulağına değdirince boynundaki tüyler diken diken oldu. Öpüştüğümüzden beri tadı ve saçlarımın arasından geçirdiği parmakları aklımdan çıkmıyordu.

Durup gözlerimin içine baktı, hızlı nefeslerle göğsü yükselip alçalıyordu. Herkesi bırakıp gitmeyi ve onu eve götürmeyi istiyordum ama bu hoşuna gitmezdi. Bu yüzden ben de parmaklarımı beline doladım ve onu kaldırıp kucağıma oturttum. Sağ bacağımın üzerine kuruldu, bacakları benimkilerin arasından sarkıyordu. Bakışları şehvetliydi, yavaşça aşağı kayıp dudaklarıma sabitlendi. Kollarımda titreyince inlememek için kendimi zor tuttum. Aramızda olan şey her neyse, şimdilik gizli tutma-

mız için sözsüz bir anlaşma yapmıştık ama bana böyle bakmaya devam ederse her şeyi boş verip onu öpecektim.

Kendimi tutup saçlarını düzelttim ve gri saç tutamını parmağıma doladım. “Maça gelmene sevindim.”

“Hiç boşuna sevinme, zorla geldim.” Bana o bayıldığı küstah gülümsemesiyle baktı.

“Seni buraya getirmek hepsine değdi.” Göz kırtıtm. Kim bilir ne kadar süredir birbirimize bakıyorduk. Biri öksürünce bakışlarını benden kaçırdı ama boynunun ve yanaklarının kızardığını gördüm. Hızlıca etrafıma bakınca herkesin yüzündeki, “Ben demiştım,” gülümsemeleriyle bizi izlediğini fark ettim.

Meyveli içkisini yudumlamaya başladı, gecenin kalanını burada geçirecekmişiz gibi görünüyordu. Önümüzdeki birkaç saat boyunca Sid’le birlikte olma ihtimali beni heyecanlandırıyordu.

River, “Söyle bakalım Sidney, bu bahar mezun olduktan sonra ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu ama bana, *Dikkatlice dinle*, der gibi bir bakış fırlattı. Boşuna endişe ediyordu, tüm planlarını zaten biliyordum.

“Ottawa’da bir staj ayarladım.” Sesi sonlara doğru heyecanla yükseldi.

River ona gülümseyerek başını salladı. “Çok etkileyici. Burada adım başarıya yükselenler biziz sanıyordum.”

Mia masanın öbür ucundan, “Yıllardır bu staj için çalışıyor,” diyerek araya girdi, yüzü ılık ılık parlıyordu. “Parlamentonun kabul edilen en genç üyesi olmak için kafasında stratejik bir plan var. Bu yalnızca ilk adım. Siz daha ne olup bittiğini anlayamadan ünlü hokey oyuncularını bile *onu* okuldan tanıdıklarından bahsetmeye başlayacak.”

Sidney’nin eline dokundum. “Özel olduğunu çoktan anladım.”

Göğümde hafif bir sızı belirdi. Ateşle oynuyordum ve yanacağımı biliyordum. Biramdan bir yudum alıp bunu unutmaya ça-

lıştım. Asla onunla hayallerinin arasına girmezdim, onun da beni kendi hayallerimden alıkoymaya çalışmayacağını biliyordum.

Sid yutkunup, “Teşekkürler, Jax,” diye fısıldadı.

Ağırlığını bana vererek başını omzuma yasladı ve Alex, Mia’yı kucağına çekince güldü. River ona delici bir bakış fırlattı. Aralarında bir şeyler dönüyordu ama tek istediğim işleri mahvetmemeleriydi.

Alex, River’in bakışlarını görmezden gelip, “Neden bunu önceden duymuş gibisin?” diye sordu.

“Çünkü onun hakkında hemen hemen her şeyi biliyorum.”

Sidney boğuk bir ses çıkardı. “Hiç de bile.”

“Seni çok iyi tanıyorum, Minik Bela.”

Başını sallayarak ofladı. “Lütfen ama. Az çok diyelim.”

Bakışlarımın ağırlığı altında ezilene dek onu süzdüm. Gayet ciddi dim. “Sor bakalım.”

“Ne?” Kaşlarını öyle sert çattı ki boynunu kızarmasa onu hazırlıksız yakaladığımı düşünecektim.

Onu önemişiyordum ve bunu anlamasının vakti gelmişti.

“Seninle ilgili her soruya cevap verebileceğimden eminim.”

Masa sessizliğe gömülmüştü ama benim bütün dikkatim Sid’in üzerindeydi.

Başını eğdi, beni çözmeye çalışıyordu. “Her şeyi bir oyun olarak mı görüyorsun?”

“Sen hariç.”

Bir nefes alıp alt dudaklarını ısırdı. Aklını başına toplasa iyi olacaktı yoksa onu herkesin önünde öpebilirdim. Dudaklarının incecik derisini kemirip, “Karşılığında ne istiyorsun?” diye sordu.

“Tüm sorulara doğru cevap verebilirim, bana bir hafta boyunca ‘King’ diyeceksin.”

Bir kahkaha patlattı. “Olmaz.”

“Hadi ama, Sidney,” diyerek araya girdi Lucas. “Yoksa kazanmasından mı korkuyorsun?”

Yeniden göz göze geldik.

“Söylesene, Minik Bela. Yoksa korktun mu?” *Hadi, Minik Bela. Yut şu yemi.*

Sid bir dakika boyunca beni süzdü, sonra omuz silkerek, “Bunu kazanmana imkân yok,” dedi.

“Dene de gör.”

“Pekâlâ. Üç soru.”

“Anlaştık.”

Herkes bize doğru eğildi, artık bu bardaki en heyecanlı şey bizdik.

“En sevdiğim renk ne?”

“Ceketinden dolayı mavi diyeceğimi sanıyorsun ama hayır, tüm dosyalarının rengi. Yani mürdüm.”

Gözleri fal taşı gibi açıldı. “Sen nasıl...”

“Söylemiştim. Dikkatliyimdir. Bir etti.”

Daha zor bir soru düşünmeye çalışarak parmaklarını masaya vurdu ama Mia onun yerine araya girerek, “En sevdiği yemek ne?” diye sordu.

Sid’e döndüm, o da başını sallayınca, “Hemen hemen her şeyi yer ama en sevdiği şey çikolatalı kruvasan,” diye cevap verdim. Sadece tahmin yürütmüştüm ama doğru cevaptı.

Sidney’nin son soruyu bulması sonsuza kadar sürecekmış gibi gelmişti ama nihayet bulduğunda bana döndü, dilini yanağına dayamış, gülmek için kendini zor tutuyordu. Beni alt ettiğini sanıyordu. “Bir hayvan olsam ne olurum?”

Siktir. Tilki gibi sevimli bir cevap vermeliydim. Kesinlikle kurnazdı ama kendini elbette böyle tanımlamazdı. Daha çok kuytuda olmaktan, bir köşeye kıvrılıp saatlerce hareketsiz kalmaktan hoş-

lanırdı. En verimli olduğu zaman buydu. Hatta eğlence anlayışı da böyleydi, saatlerce bir kitaba gömülmek. Peki buna benzer bir hayvan var mıydı? Gülümsedim. “Tembel hayvan.”

Bunu söyler söylemez masada bir kahkaha tufanı yaşandı, herkes cevabımla alay ediyordu ama Sid’in yüzündeki ifadeye bakınca doğru cevap verdiğimi anlamıştım.

“Tamam, sen kazandın, Jax.” Güzel yeşil gözlerini devirdi, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışsa da iyice yanıma sokulup gömleğimi sıkıca kavradı.

Alex ve Mia bir ağızdan, “Kazandı mı dedin?” diye bağıldılar ama ben onları duymazdan geldim.

Parmaklarımı çenesinde gezdirip yüzünü bana döndürdüm. “Ne diyecektin?”

İsmimi söyleyince pes eder zannetmiştim ama beni şaşırtan bir hareket yaptı. Dudaklarını araladı, bana iyice yaklaştı ve beni öpmeden hemen önce yaptığı gibi fısıldayan, baştan çıkarıcı bir sesle doğrudan aletime kan hücum etmesine neden olan bir cümle kurdu. “Sen kazandın, *King*.”

Siktir. Şu an başka bir yerde olsak onu altıma alırdım. Ses tonu meydan okur gibiydi ama *King* demesini bana kendi soyadıyla seslenmesini istediğimden seçtiğini bilmiyordu.

Aradan birkaç saat geçmişti ve kahkahaların havada uçuştuğu bir gecenin sonunda hepimiz sarhoştuk. Hâlâ bana yaslanmış hâlde duran Sid’e baktım. “Bu gece maçıma gelmen gerçekten çok hoşuma gitti.”

“Çok iyi iş çıkardın.” Sesi biraz meraklı çıkmıştı, göğsüme sokuldu. Bileğime taktığım kırmızı lastik tokayla oynamaya başladı. Geçen gece evimde unutmuştu, ben de o günden beri bileğime takıyordum.

“Öyle mi diyorsun?”

“Şansını zorlama.” Yan tarafımı çimdikleyerek beni zıplattı.

Ayrılma vaktimiz çoktan gelmiş olsa da gece bitsin istemiyordum. Herkes çoktan masadan kalkıp hazırlanmaya başlamıştı ama Sid’in de gitmek için acele etmediği gözümünden kaçmamıştı. Yumuşacık kolunda parmaklarımla daireler çizdikten sonra elimi yavaşça aşağı kaydırıp eline dokundum. Sonra elimi nazikçe çekip ellerimizi birbirine kenetlediğimde tüyleri diken diken oldu.

Mia gülerek, “Yakışıklı, kızımızı artık bırak,” dedi. “Taksimiz bal kabağına dönüşmeden eve dönmeliyiz.”

Sidney yanımdan ayrıldı, kendinden geçmiş hâlimden eser kalmamıştı. Hâlâ ona baktığımı fark edince gülümsedi, onu tekrar yanıma çekmek istiyordum ama Mia’nın elini tutup çıkışa doğru döndü.

“Sizi geçireyim.” Taburemden fırlayıp elimi beline koydum, onu bırakmaya hazır değildim. Uzun bir süre bakıştıktan sonra ciddileşip gözünü kaçırdı. Taksinin çoktan onları beklediğini görünce hayal kırıklığına uğradım. İsteyip de ulaşamama hissi... Derin bir nefes aldım, ağzımı açıp bir şey diyemeden Sid ayak parmaklarının üzerinde yükseldi ve beni dudağımın hemen kenarından öptü. “Pazartesi görüşürüz, *King*.”

Daha önce pazartesi günü kulağa ne bu kadar çekici gelmiş ne de bu kadar uzak hissettirmişti. Onların gidişini izlerken yanıma Piper geldi. Heyecandan yerinde zor duruyordu.

“Hiç başlama,” deyip ona uyarı dolu bir bakış attım ama daha fazla gülmeye başladı.

Siktir, tamamen boku yemiştım.

On Altı SIDNEY

Eve döneli saatler olmuştu ama gözümü ne zaman kapasam Jax'in dudaklarının dudaklarıma değdiğini hissettiğime yemin edebilirdim. Sanki beynime kalıcı olarak kazınmıştı. Bu gece beni öpmeye çalışmamıştı, bunun yerine içimdeki ateşi yavaş yavaş alevlendirmişti. Bunu da ufacık dokunuşlarla başarmış ve beni mahvetmişti. Vücudumun her bir sinir ucunun canlandığını hissetmiştim. Vücutlarımız birleşene dek ona mümkün olduğunca yaklaşmak istesem de kucağına oturmakla yetinmek zorunda kalmıştım. Burnunu saçlarıma gömüp kokumu derin derin içine çektiğinde kirli sakalının enseme değen kısmı tüylerimi diken diken etmişti. Halka açık bir yerde olmasaydık ona sarılır, dudağına yapıştırdım. Kıpırdanmaya başladım; bir türlü rahat edemiyor, heyecandan uyuyamıyordum. İnleyip başıma bir yastık kapattım ve ters döndüm.

Gözünü yum ve uyu.

Komodinin üzerindeki telefonum titredi. Geç bir saatti, çok korkmuştum ama Mia ve Anthony'nin evde olduklarını biliyordum.

Jax: Caleb göt herifin teki.

Aman Tanrım, aman Tanrım. Jax'in şu an en sevdiğim kitabı okuduğunu fark edince vücudumu bir sıcaklık hissi kapladı. Sorduğunda şaka yaptığını sanmıştım. Nefes almaya çalışırken utançtan yanaklarım alev alev yanıyordu. Gerçi dert değildi, utanılacak bir şey yoktu. Müstehcen içerikler tamamen normaldi, hatta güç vericiydi. Aksini iddia edecek bir erkek yoktu. Ki o da kötü bir şey söylememişti. Kitabı gerçekten okuyordu! Onu uzanmış kitabın sayfalarını çevirirken hayal ettiğimde içim kıpır kıpır oldu.

Jax: Sid?

Kahretsin. Çok fazla bekletmişim. Muhtemelen beni korktuğunu düşünmüştü. Evet, korkmuştum ama okuduğu için değil.

Kitabın olayı da bu ya. Kötü çocuklar falan.

Jax: Eğer biri sana böyle davranırsa, onu gebertirim.

Omurgamdan aşağı inen karıncalanmayı görmezden geldim. O an içimdeki her bir feminist molekül yok olmuştu çünkü bu

tavrına bayılıyordum. Aşırı korumacı, sahiplenici, kıskanç bir popüler hokey oyuncusu ha? Evet, tam da benim tipim.

Sadece kitaplardaki göt heriflerden hoşlanacağım, söz.

Jax: Kızı yatağa kelepçeledi, Sid. Üstelik fantezi amacıyla da değil.

Telefonu sıkıca kavrayıp sıcacık tenime değen yorganı tekmeledim. Dürüst olmak gerekirse kitabı okuyacağını düşünmüyordum ve eğer bu sayfaya kadar gelmişse o kısmı da... Tanrım. Ne yazacağımı bilemeden ekrana bakakaldım ve yeni bir mesaj gelince irkildim.

Jax: Duş sahnesinde Alex'in yanında otuyordum. Beni uyarsan olmaz mıydı?

Jax'i kanepede, arkadaşlarının yanında oturup kitap okurken hayal edince mideme bir ağrı saplandı. Bahsettiği sahnede kız dizlerinin üzerine çökmüş ve gözlerinden yaş gelene kadar ana karakterin aletini yalıyordu. O sahneyi okurken böyle kontrol altında, böyle sahiplenilmiş hissetmek istemiştım.

Ne olmuş yani?

Jax: Cevap vermek zorunda değilsin ama... Hayatımda hiç bu kadar sertleşmemiştim. Bunun mimarı sen ve en sevdiğin kitap.

Mesajını tekrar okurken bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim. Bunun mimarı ben miydim? Okurken beni mi düşünmüştü? Aklından geçenleri anlatmasını, sahne hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylemesini istiyordum.

Beğendin mi?

Jax: Evet, çok.

İçime çektiğim nefes ciğerlerimi yaktı. Yeni ve tehlikeli bir bölgedeydim. Aramızdaki onca şeyden sonra... Buna bir son vermeliydim ama istemiyordum. Vücudum zihnimi susturmam için bana yalvarıyordu. Sadece bir defa.

Anlat.

Jax: Siktir.

Mesajlarının beni tahrik ettiğine yemin edebilirdim.

Jax: Kızın bacaklarını ayırması ve iç çamaşırının ıslanan kesimlerinin koyu renk olması hoşuma gitti.

Mesajlarını okurken zar zor nefes alıyordum. Neyse ki devam etmek için cevap vermemi beklemiyordu.

Jax: Adam elini kızın bacak arasına götürürken kalçalarının pürüzsüz tenini hissetmesi de öyle. Benim için ıslanır mıydın, Sid?

İçimi bir şehvet kaplamıştı, kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Uyluklarım muhtaçlık hissiyle sızlıyordu ve elimi külotumun içine sokup kendimi okşamaya başladım. Parmaklarım anında ıslanmıştı ve bir parmağımı hassas yüzeyde gezdirirken gözlerimi arkaya devirdim. Dudağımı ısırdım, sonraki mesajını beklemeye başladım ama yazmadı. Kahretsin. Vazgeçmeme fırsat kalmadan arama tuşuna bastım. Çalar çalmaz açtı, nefes alış verişleri hızlıydı.

“Sonra ne yapmıştı?” Devam etmesi için âdeta yalvarmıştım. Sorgulamamasını umuyordum.

İnledi, sesi sert çıkmıştı. “Beni mahvediyorsun.” Birkaç saniye boyunca nefes sesi dışında bir şey duymadım. “Sonra... Külotunu kenara çekip iki parmağını içine soktu, kız da kendini parmaklarının ritmine bıraktı.”

İnlememek için o kadar zor duruyordum ki resmen dudaklarımdaki kanın metal tadını almıştım ama yine de parmaklarımı, onun parmakları olmasını umarak içeri kaydırdım. “Peki ya diğer eli?”

Jax’in fısıldayarak verdiği cevap, ten tene değerken çıkan ritmik sesle karışınca ayak parmaklarım kıvrıldı. “Diğer eli de boynunu kavramış, kızı yatağa bastırıyordu. Bu kısmı hoşuna gitti mi, Sid?”

Derin bir nefes alıp, “Evet,” dedim. Parmak uçlarımı daha da derine itmeden önce klitorisimin etrafında gezdirdim.

“Sen uslu bir kızsın, Sidney. Bahse girerim adam kızı yalayıp klitorisini ısırdığında da çok hoşuna gitmiştir. En beğendiğin kısım bu muydu? Çünkü benimki öyle.”

Jax’in kalçalarımın arasında olması ve beni yalarken bir eliyle boğazımı kavraması fikri tüm duyularımı arşa çıkarmıştı. Zevkin doruğuna çıkarken küçük bir çığlık attım, Jax’ten de bir inilti çıktı.

Kendime geldiğimde Jax'in sert nefes alış verişlerini algılayabildim ve az önce neler olduğunu fark ettim. "İyi geceler, Sid," diye fısıldadı.

Kahretsin. Aptalca bir şey söylemeden telefonu kapattım. Az önce ne halt etmişim böyle? Ve neden bunu tekrar yapmak istiyordum?

"Nerede bu?" Kanepenin minderlerini çekiştirip dizüstü bilgisayarımı aramaya devam ettim. Yüzüncü kez saatimi kontrol ettikten sonra sinirden homurdandım. Derse beş dakika vardı, yani kesinlikle geç kalacaktım. Gece burada bıraktığıma emindim. Son bir umutla odama gittim, yatağın arkasına uzandığımda elim pürüzsüz metale temas etti. "İşte buradasın!"

"Tanrı'ya şükür," diyerek iç çekti Mia. Ananas desenli şortu ve ince, beyaz tişörtü ile alnına kaydırduğu göz maskesiyle kapıda duruyordu. Yorgun bir hâli vardı, gözlerinin altında mor halkalar vardı ve genelde parlak olan cildi soluktu.

"Çok özür dilerim. Çok geç kaldım ve bilgisayarımı bulamadım."

"Bütün gece uyumadan bir spor tanrısıyla konuştun, şimdi de ortalıkta koşturup duruyorsun. Ne işler çevirdiğinin farkındayım, Sidney King." Gülümseyince yüzündeki yorgun ifade azalmıştı.

"Sen uyumaya devam et. Sonra görüşürüz," dedim ve çantamı hazırlamaya devam ettim.

Dağıttığım eve göz gezdirdi. "Bana borçlandın."

Ona en pişman gülümsememle bakıp evden çıktım, neredeyse merdivenlerden atlayacaktım ama kondisyonum o kadar iyi değildi.

Ön kapıdan bir hışımla çıkınca birinin göğsüne çarptım. Çarpmanın etkisiyle geri sektim ve yere düşeceğimi anlayıp kendimi hazırladım.

“Sakin ol, tuttum.” Güçlü kollar beni sardı ve burnuma odunsu bir koku geldi.

Birden ağızımdan, “Burada ne işin var?” cümlesi çıkıverdi.

Jax başını eğip bana baktı, dudaklarının kenarları kıvrıldı. “Anlaşılan pek sabah insanı değiliz.”

Bu hafif kalırdı.

“Özür dilerim, sadece seni gördüğüme şaşırdım,” dedim ve en masum bakışımı takınmaya çalışırken, “Günaydın,” dedim.

Tebessüm etti. “Dert değil, bunu kaldırabilirim.”

Jax şapkası, gri eşofmanı ve lacivert *sweatshirt*üyle hoş görünüyordu. Kibar, davetkâr ve seksiydi; bütün bedenimi ona doğru yaklaştırmak istiyordum. Boğazını temizleyince gözlerinin içine baktım. Öne doğru eğilip yoğun bakışlarıyla beni süzdü ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Seni derse götürmeye geldim.”

İçim ürperdi. “Birkaç bina ötede. Kendim gidebilirdim.”

“Şu an o biraz zor. Hadi, bin.” Kaldırımın kenarına park etmiş siyah bir kamyoneti işaret etti. “Gel, gidelim. Geç kalmanı istemem.”

Bunu kendine mi yoksa bana mı söylediğini anlayamamıştım çünkü yavaşça temasımızı kesip geri adım atmadan önce derin bir nefes aldı. Gözümü gözüne diktim, böyle anlarda değerli saniyeler hızla geçip gidiyordu.

Yolun aşağısından biri, “Selam, Jax,” diye bağırdı ama gözünü benden ayırmadı. Onun yerine elini uzatıp beni kamyonete

doğru çekti. Centilmen bir erkek gibi kapıyı açtı, oturunca üzerime doğru eğildi ve kemerimi taktı.

Çenemin altına parmağıyla hafifçe vurup, “Sabahları çok tatlı görünüyorsun, Minik Bela,” dedi ve kapımı sertçe kapattı.

Midem bulanmaya başlayınca dikkatimi dağıtmak için kamyonetini inceledim. İçinde hafif bir çam kokusu vardı. Orta konsolda defterler, arka koltukta da bir spor çantası duruyordu ama temiz bir arabaydı. Tek bir kir lekesi bile yoktu. Belli ki Jax eşyalarına özen gösteren biriydi.

Aklımdan bunlar geçerken sürücü koltuğuna geçip oturdu, gülümseyen yüzüne baktım. Her yıldız sporcuda rastlanan o ukala sırtış onda da vardı ama söz konusu o olunca kaçmak neredeyse imkânsızdı. Ona baktığımı görünce yüzündeki gülümseme büyüdü ve eline bir kahve alıp bana uzattı. Kahveyi alırken heyecandan nefesim kesildi. “Aman Tanrım, teşekkür ederim.”

“Şu an yüzünü görmelisin. Tek kelimeyle mükemmel.” Bir kakhaha patlattı ama ben kahvemi yudumlamakla o kadar meşguldüm ki umursamadım.

“Tam istediğim gibi olmuş.” Bir yudum daha alırken bir şeyler mırıldandım. Ona duyduğum saygı ses tonumdan bile belli oluyordu. Bu adam bir şekilde azizlerin tarafına geçiş yapmıştı.

Yola çıkıp arabayı hızla okula doğru sürdürdü, radyoda dün geçen NHL özetleri verilmeye başlamıştı. Kanalı değiştirtince bana şüpheli bir bakış attı. Bunu ona açıklayamazdım.

Başını tekrar yola çevirdi ama göz ucuyla bana bakmayı sürdürüyordu. “Kütüphaneye gittiğimiz günden aklımda kalmış.” Sesi alçaktı, yanakları kızarmıştı. Belki de bu çok sık yaptığı bir şey değildi? Öyleyse, belli ki bu işin ustasıydı. Kadınların onun karşısında hiç şansı yoktu, ben de bu gruba dâhildim.

Kendine gel, kızım. Adam sana bir kahve getirdi diye hemen külotunu mu indireceksin? Gerçi üç kahve. Ayrıca evet, neden olmasın...

Ellerimi kucağımda kavuşturdum, tuhaf davranmamaya çalıştım ama başaramadım. “Peki, derse geç kalan insanları kurtarmak sık yaptığın bir şey midir?”

Ciddi misin? dercesine kaşlarını kaldırdı. “Hayır, çoğu zaman umurumda bile olmaz.”

Ürperdim. “Ama şimdi umurunda, öyle mi?”

Ne zaman susmam gerektiğini öğrenmek zorundaydım.

Boğazını temizleyip sorumu geçiştirdi. “Dersler nasıl?”

“İnanılmaz zor bir dersim var, sıra arkadaşım da neredeyse dersin %95’inde fırtına gibi esiyor. İşte böyle.”

Yeniden sırtıttı, bu gülümseme ona çocuksu bir ifade katıyordu. “Peki ya %5’lik kısım?”

Yüzde beşlik kısım... Beni yiyecekmiş gibi bakıyordu. Ben de ona izin verecekmişim gibi duruyordum.

“Zar zor katlanılabilir diyelim.”

Bu laf cambazlığım Jax’i güldürdü, yüzündeki sert çizgilerin bir kısmı yumuşamıştı. Gözlerini bana dikti. “Bu *zar zor katlanılabilir* cümlesinin bedelini ödemen gerek.” Sesi kalınlaştı ve dün gecedен sonra sözünü yerine getireceğinden hiç şüphem yoktu.

Girişe yanaşıp kamyoneti park etti. Dışarı çıkmaya tam olarak hazır değildim, çantamla oynadım. Hâlâ sınıfa koşmam gerekiyordu ama en azından şimdi kahvem vardı! Eğilip elimi kolunda gezdirdim. Teni sertti ve bronzlaşmıştı. Elimi teninde gezdirirken ağzım sulandı. Hareketlerimi takip etti, gözleri alev saçıyordu. Elimi geri çektim.

“Teşekkürler, Jax. Bu... Bu—”

“Ne diyecektin?” Beklentiyle kaşlarını kaldırdı.

Bir nefes aldım. “*King*.”

Şimdi gamzesi tamamen belirginleşmişti, dudağının kenarını ısırdı. “Benim için bir zevk. Bekle, bir şey daha vereceğim.”

Eline üzerinde Ellie’s Bakery yazan beyaz bir poşet aldı. Taze hamur işi ve çikolata kokusu anında burnuma geldi. Memnuniyetle inlememek için kendimi tuttum ama inlemesinden anladığım kadarıyla pek başarılı olamamıştım. Jax yaşayan en seksi erkek olabilirdi.

Ona evlenme teklif etmek gibi aptalca bir şeye kalkışmadan önce kapımı açtım ve kahvemi dökmemeye özen göstererek dışarı fırladım.

Bana doğru eğilip fısıldadı. “Sid.”

Koyu renk gözleriyle beni süzerken omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. “Efendim?”

“Dün gece kitabı bitirdim. Sanırım konuşmamız gereken birkaç şey var.”

Sertçe yutkundum ve kapıyı kapattım.

Kitaptaki son seks sahnesinde kız bir masanın üzerine eğilmişti, elleri ve ayak bilekleri bağlıydı ve adam, onu bir grup insanın gözünün önünde kışından beceriyordu.

Sınıfa doğru koşarken kahkahaları boşlukta yankılandı.

On Yedi JAX

Takımın yedek savunma ikilisinden biri olan Archer, karşımda duran dolapların önünden, “Siktir, dostum. Perşembe günleri buradan çıkıp gitmek için gösterdiğin çabanın yarısını buzda gösterseydin, ilk turda seçilirdin,” diye seslendi.

“Zaten ilk turda seçildim. Sen de daha hızlı toparlansan iyi olur, belki bir şeyler öğrenirsin.” Son eşyalarımı da dolaba yerleştirip yarınki maçtan önce bunları yıkayacak bir ekipman sorumlumuz olduğu için Tanrı’ya şükrettim.

Çocuklar kıkırdayıp duruyordu ama yardımcı koçumuz Matty içeri girdiğinde herkes sessizliğe gömüldü. “Ryder.”

“Buyurun efendim?” Matty’yi seviyordum. Antrenmanlarda iyiydi, maçlarda da yedek kulübesindeki düzeni koruyordu. Ona “efendim” demekten pek hoşlanmıyordum ama hokey için, yalnızca hokey için bana ne söyleniyorsa onu yapıyordum.

“Koç seni görmek istiyor.”

Soyunma odasındakiler hep birlikte yüzlerini buruşturdu. Antrenmandan sonra koçun seni görmek istemesi hiç iyi bir şey değildi. Antrenmanı hızlıca gözden geçirdim ama çağırılacak kadar büyük bir hata yaptığımı düşünmüyordum.

River tek kaşını kaldırıp bana sorgulayan bakışlar attı.

Omuz silktim. *Ne bileyim, dostum.*

Matty kapıya doğru başını sallayıp, “Hadi, gidelim,” dedi.

“Tamam.” Perşembe dışında herhangi bir günde olsak umursamazdım ama Sid’i bekletme fikri hoşuma gitmemişti. Siktir. Dün gece telefondaki inlemeleri neredeyse sonumu getirecekti.

Eşyalarımı soyunma odasının bankına bıraktım. Koç bana ne için kızacaktı bilmiyordum ama biraz daha beklemek zorundaydım. Yanından geçerken River çantasını kapıp bana gereğinden fazla yaklaştı ve benim duyabileceğim kadar fısıldayarak “Sidney’ye geç kalacağını haber veririm,” dedi.

“Teşekkürler. Uzun sürmez.”

River bana ukala bir bakış attı. Uzun da sürebilirdi, koçun ruh hâline bağlıydı.

Neyse ki koç, bilmediğim bir sebepten ötürü bana fırça çekmek için değil de sadece birkaç yeni taktik hakkında konuşmak için beni çağırmişti, bu yüzden sadece yarım saat geciktim. Normalde onunla bire bir seans yapmak isterdim ama tek düşünebildiğim eve, Sid’in yanına dönmekti.

Arabasının evin önüne doğru ilerlemesi fikri kalp atışlarımı hızlandırmıştı ve onu tekrar görme beklentisi vücudumu ele geçirdi. Onun muhtaç bir hâlde, ağzımı sulandıran inleyişi telefonu kapattığımızdan beri aklımdan çıkmıyordu.

Eşyalarımı girişe bırakıp doğruca oturma odasına gittim, içerdiden bağırıp çağırma sesleri geliyordu. Sid’in başını şişirdikleri için onları azarlamaya hazırlanmışken içeri girince donup kal-

dım. Sid elinde Xbox konsoluyla Alex'in yanında oturuyordu, River da solunda, gözünü ekrana dikmiş bir şekilde duruyordu. İkisi de en son çıkan NHL EA Sports oyunuyla meşguldü.

Lucas neredeyse sersemlemiş bir hâlde geriye doğru saydı. "On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir."

Alex, Sid'i kollarının arasına alıp etrafında döndürerek ayağa kalktı. "Sen benim kahramanımsın."

River ağzı açık bir şekilde televizyona bakakalmıştı. Onu arkadaşlarımla yanında görünce gülümsemeden edemedim. Keyfi yerinde gibiydi, zafer kazanmış gibi gülümsüyordu. Üzerine *sweatshirt*lerimden birini giymişti, uzun kollarını kıvrırmıştı ve şortu zar zor görünüyordu. Kıyafet hırsızlığında kızların üzerine yoktu. Gömlekler, *sweatshirt*ler, hatta çoraplar bile birdenbire ortadan kayboluverirdi. Yürütölmüş hatıralar... *Hiçbir* kıza kıyafetlerimi giyme izni vermemiştim ama Sid farklıydı. İçimi güçlü bir sahiplenme duygusu kapladı. Benim eşyalarımı giymesi hoşuma gidiyordu.

Boş verip yerimden kımıldamamalıydım ama bunu yapamayacak kadar bencildim. "Selam, Sid."

Yanakları kıpkırmızı bir hâlde, sağır edici bir kahkahayla bana döndü. "Selam, *King*."

İddiayı kaybettiği için çocuklar onunla alay etti.

Alex, "Siktir, iddia tamamen aklımdan çıkmış. Kazanabileceğini hiç düşünmezdim," deyip Sid'e güldü, sonra da omzumu kavrayıp beni hafifçe sarstı.

Sid'in yanakları kızardı ve dudaklarını ısırdı.

"Senin kız River'ı mahvetti, beş sıfır." Lucas kendini kanepeye bırakıp ona hayran hayran baktı.

Seni o kadar iyi anlıyorum ki dostum.

Kısık bir ısıklık çaldım. "Vay be. Gizli bir oyuncu olduğunu bilmiyordum."

Kıkırdadı, dudağını büküp, “Değilim,” dedi.

“Duydun mu, River? Seni bir acemi alt etmiş.” Lucas gülümsemi.

Alex, River’ın sırtını önce sıktı, sonra da sıvazlayarak, “Sorun değil, Riv,” dedi. “Nasıl da kaybedecektin.”

River, “Siz de kaybettiniz,” diye homurdandı.

Alex ayaklarını masaya vurup, “Evet ama *seni* yendi. Önemli olan tek şey bu.”

River şaşkın bakışlarını Sid’e çevirip konsolu elinden bıraktı. Kıkırdamaya başlamadan önce fazlasıyla ciddi görünüyordu. Elini uzatıp, “İyi iş çıkardın. Ders veriyor musun?” diye sordu.

Sid de elini kavrayıp sıkıca tuttu. “Sırlarımı paylaşmam, River. Nasıl kaybettiğini kendi başına çözmen gerekecek.”

Çocuklar, “Ooo!” diye bağırdı.

River ona bir konsol uzattı. “Üçte iki yapan kazanır.”

Sid’den önce konsola uzandım ve onu kanepeye attım. “Pekâlâ, çocuklar. Belli ki eğlendiniz ama ders çalışması gerek.”

Sid dönüp bana baktı. Acaba haddimi mi aşmıştım? Burada eğleniyordu. Kim oluyordum ki onun yerine cevap veriyordum?

“Kendilerini iyice yetersiz hissetmeden kalksam iyi olacak. River’ın bir gecede birden fazla kez yenilmesini hiç istemem. Buna hazır olduğunu düşünmüyorum. Belki bir dahaki sefere.” Çantasını kapıp bana göz kırptı.

Çantayı kaldırdım. “Siktir, Sid. Bu çanta neredeyse yirmi kilo.”

Artık bu çantayı onun yerine ben taşıyacaktım.

Odama çıktık ve bu defa Sid, tereddüt etmeden yatağıma oturdu. Çantasından birkaç kitap çıkarıp dizlerini göğsüne doğru çekti.

“Nasıl kazandığını söyleyene kadar Alex peşini bırakmaz, biliyorsun değil mi? Yıllardır onu yenemiyor.”

“Desene çok yazık çünkü nasıl kazandığıma dair hiçbir fikrim yok. Sanırım River bana karşı yumuşak oynadı.”

“Şüpheli.”

Bunu ölene dek konuşacağımızı çok iyi biliyordu.

Sid’in etrafı kitaplarla çevriliydi, kederle iç çektim. Gözlerinin altı biraz çökmüştü. Son birkaç hafta sonu fazla mesai yapmıştı ve tüm bunlara nasıl yettiğini merak ediyordum. Esnememek için kendini zor tuttu ama zar zor dayandığını anlayabiliyordum.

“Aç mısın? Thai yemeği sipariş etmeyi düşündüm.”

“Evet, çok iyi fikir,” dedi ve yatak başlığına yaslanarak kendini rahatlatmaya çalıştı.

“Tamam. Hızlıca bir duş almam lazım. Antrenmandan sonra alamadım.”

Burnunu kırıştırdı. “Ben de bu kokunun nereden geldiğini merak ediyordum.”

“Çok bilmiş.”

“İkimizden biri aklını kullanmalı.”

Üzerimi değiştirip Thai restoranını ararken banyoya doğru yürüdüm ve hızlıca duş aldım.

Pantolonumu giydikten sonra odama geri döndüm ve Sid’le sohbete kaldığım yerden devam ettim.

“En sevdiklerimi sipariş ettim, umarım senin için sakıncası yoktur.” Kirli kıyafetlerimi kirli sepetine attıktan sonra kalemlerimi bulmak için çantamı karıştırdım ve “Oldukça hızlı göndereceklerini söylediler, yirmi dakika kadar,” dedim.

Cevap gelmeyince kafamı kaldırdım. Sidney bana bakıyordu; dudaklarını aralamış, gözlerini şehvetle dövmelemin üzerinde gezdiriyor, her ayrıntıyı inceliyordu. Bana bakarken vücudum ısındı, dilini çıkarıp alt dudağını ıslattı. Bakışlarını üzerimden

çekmemesi için yavaşça hareket ettim. Benimki çıplak göğsümün etkisine öyle bir kapılmıştı ki öylece duruyordu.

Hafifçe inleyince gözlerini kaçırdı. Birkaç adımda yanına ulaşıp parmaklarımı çenesinde gezdirerek bakışlarını vücuduma çevirdim. “Gördüğün şeyi çok beğendin sanırım, Sid.”

Onu daha sıkı tuttum, ürperdiğini ve tüylerinin diken diken olduğunu görebiliyordum. Siktir. Dudaklarımız birbirine yaklaşıp kadehe kadar eğildim ve onu öpmek için duyduğum arzu, zihnimin kontrolünü ele geçirdi.

Ama geri çekilerek aramıza o nefret ettiğim mesafeyi koydu ve göğsümü incelemeye devam etti. “Kuzgun dövmelelerinin bir anlamı var mı?” Sesi yumuşaktı ve fısıltıdan biraz daha yüksek sesliydi, bu ânın büyüünden çıkamamıştı.

Bu sorunun beni ne kadar derinden etkilediğini bilmiyordu. Bu ânın etkisinden çıkmamın en etkili yolu Marcus’u aklıma getirmektir.

Sidney’nin yanına oturdum, cevap vermeden önce yakınında olmak istemiştım ama bunun sebebini bilmiyordum. Boğazımı temizleyip açıklamaya çalıştım. “Marcus’un Piper’ın kardeşi olduğunu biliyor muydun?”

Gözleri kocaman açıldı. “Hayır.”

“Hepimiz birlikte büyüdük. Annesi bizimle alay ederdi, ‘Siz ikiniz çok akıllısiniz ama başınıza fazla bela açıyorsunuz,’ derdi. Hep bunun özümüzde olduğunu söyleyip bize arka çıkardı. ‘Uçmak için sabırsızlanan iki küçük kuzgun.’ Marcus çok daha büyük amaçlar için doğmuştu. Beni daima tek başıma hiç ulaşamayacağım yerlere götürdüğünü hissediyordum. O öldüğünde, onun hayallerine ulaşırken ondan bir parçayı taşımak istediğim için iki kuzgun dövmesi yaptırdım.” Boğuk bir nefes aldım.

Gözünü gözümden ayırmadı, acıyarak değil beni anlıyor gibi bakıyordu. Parmaklarımızı birbirine kenetledi. Elimi tutunca içimi bir huzur kapladı.

“Biliyor musun, bana onu hatırlatıyorsun.”

Kaşlarını kaldırdı.

“Her zaman çok azimliydi. Ne yönde ilerlediğini, ne istediğini çok iyi bilirdi. Onun kararlılığı beni dengede tutuyordu.

Onunla göz göze gelmek için bakındım. Acaba beni dengelediğinin farkında mıydı? Onunla yıllarca yara bere içinde kalmış dizlerimiz, oynadığımız oyunlar ve ortak hayallerimizin üzerine inşa ettiğimiz dostluğun yerini kimse dolduramazdı. Ama ikimizin arasında aynı derin bağa dönüşebilecek bir şey vardı. Aramızdaki gerginlik iyice artmıştı ama kalp atışlarını boynunda hissedebiliyordum.

Beni içine çekmişti, ben de çaresizce en derinine dalmıştım.

Göğsü çok hızlı yükselip alçalıyordu ve gözlerinde manasını çözemediğim bir bakış vardı.

Telefonum çalınca aramızdaki gerginlik bir an olsun dağıldı, o da kendini geri çekti.

Odağımı değiştirmek için ekrana baktım. “Yemek geldi.”

Üzerime bir tişört geçirerek kapıya doğru yürüdüm erken geldiği için şoföre güzel bir bahşiş verdim. Yemeğimizi hazırlayıp tabakları yatağın önüne koydum ve yerde yanımda oturmasını işaret ettim. Yemeğini ağzına atınca keyifli bir şekilde mırıldandı, bu hâli beni heyecanlandırmıştı. Bu sesi çıkarma sebebi olmak istiyordum. Ağzı doluyken başparmağıyla beni onaylayıp, “Gerçekten çok iyi,” diye mırıldandı.

Birkaç dakika sonra yatağın kenarına yaslanmış ve başını arkaya eğmiş hâlde son derece memnun görünüyordu. Tek istediğim onun yanına sokulmaktı ama bunun yerine etrafı toparlayıp

tekrar ders çalışmaya başlamadan önce biraz daha rahatlamasına izin verdim.

Siktir et, şansımı deneyecektim. “Sid?”

“Hı-hı.”

“Alex’le tartıştığımız bir konu var, senin cevabını da merak ediyorum.”

Gözleri kapalıydı ama başını salladı.

“Bir kız, ondan hoşlandığı belli olan bir erkeğe onu istemediğini söyleyerek ne yapmaya çalışır?”

Gülümsedi, gözleri hâlâ kapalıydı ama ağzı kulaklarındaydı. “Yalan söylüyor.”

O yatağın bir tarafındaydı, ben de diğer tarafındaydım. Gözümü ondan ayırmadım. Göz kapaklarımın ağırlaştığını hissediyordum ama soru sormaya devam ettim. Sadece birkaç soru sonra kalkıp diğer odaya gidecektim.

Birkaç saat sonra gözümü açtığımda Sidney’nin usulca bana yaslandığını fark ettim. Onu sarıldım, narenciye kokusunu burnuma, onu da kendime çektim. Daha fazla karşı koyamayıp burnumu boynunda gezdirdim ve çenesinin altına ufak bir öpücük kondurdum. Sid hafifçe inleyince ben de arzu dolu sesler çıkardım. Aletim anında sertleşmişti ve o güzel kıcına sürtünmemek için tüm kaslarımı sıktım.

Sidney bir anda kaskatı kesildi, ben de nefesimi tuttum. Bu yataktan çıkmak canımı çok ama çok yakardı ancak istediği buysa kendimi zor da olsa tutardım.

Ama o kıcını geriye kaydırđı, sonunda aletime değip durdu.
Siktir.

Öne doğru kayarken kendime hâkim olmaya çalışmadım. İnlediğinde aramıza giren kıyafetlere lanet edip aletimi kıcının arasına sürttüm.

Aletim sonunda bacak arasına temas edip onun o şehvetli, muhtaç inleyişleri kulağıma gelene kadar hareket ettim. Kalçalarını sallayarak beni âdeta teşvik ediyordu, ben de bunu devam etmem için bir işaret olarak yorumladım. Aletim eşofmanıma bas-kı yaparken uyluklarımı ona doğru ittim ve kıyafetinin kayarak açıkta bıraktığı omzuna öpücükler kondurdum. “Sikeyim, Sid.”

Tırnaklarını bacağıma geçirince şehvet gözümü kör etti. Onu sırt üstü yatırdım ve ağırlığımı üzerine vermemek için başını ön kolumla destekledim.

Gözleri kocaman açılmıştı, kalbi deli gibi atıyordu. Dudaklarının yakınında bir nefes aldım. “Çok güzelsin.”

Narin parmaklarını yanağımda gezdirdi ve tırnaklarını saçlarıma geçirerek beni kendine çekti. İnledim, omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü ve dudaklarının tadı aletimi coşturdu. Geri çekilip alt dudağını ısırmadan önce öpücüklerine boğuldum. “Siktir, tadın çok güzel.”

Gözleri gözlerimi aradı. “Kapa çeneni ve beni öp.”

Demesi yeterliydi. Dudaklarımız buluştu ve aç, kontrolsüz bir şekilde onu öpmeye başladım. Onu mahvetmek, ona sahip olmak istiyordum. Saçlarımdan tutup beni daha da kendine çekmesine bakılırsa o da aynısını hissediyordu.

Bacaklarımdan birini bacaklarının arasına, diğerini de dışına yerleştirene kadar yerimi değiştirdim. Bacağımyı onun tatlı, zevke muhtaç açıklığına bastırıp sızlayan aletimi bacağına doğru hareket ettirince dudaklarımyın dibinde derin bir nefes aldı.

İnledi ve kalçalarını kaldırarak ona sürtünmem için bana alan açtı. Eşofmanımın içine boşalmayalı çok uzun zaman olmuştu ama bu akşam buna çok yakındım.

Sid dişlerini alt dudağıma geçirdi ve dilimi dudağımda gezdirdiğinde kanın metalik tadını aldım. Ağırlığımı üzerine vererek dudaklarımı çektim ve ellerini saçımdan alıp tek elimle başının üzerine sabitledim.

Altımda kıpırdandı ama elimden kaçmaya çalışmıyordu. Diğer elimle çenesini kavradım ve ağzını açıp başparmağımı alt dişlerinin üzerinde gezdirdim. Başparmağımı emip dilini etrafında döndürürken gözlerini kapatmıştı. *Tanrım*. İnledim, yeniden ona bakıp aletimi merkezine doğru sertçe ittim. Siktir, çok ama çok ateşliydi.

Başparmağımı ağzından çektim ama mırıldanarak bana karşı çıkınca iyice sertleştirdim ama kızımın ne kadar yaramaz olduğunu bilmek istiyordum. Parmaklarımla çenesini yukarı kaldırdım, başını geriye düşürüp bana daha fazla alan açınca göğüs kafesim titredi. Ağzım sulandı ve dilimi dudağına götürdüm. Gözlerini kocaman açtı ve bana sürtünmek istercesine yaklaştı.

Ağzımı dudaklarına iyice yaklaştırdım. “Hoşuna gitti değil mi? Dayanamıyorsun.”

Sid inleyip altımda titredi. Dişlerimi sıkarak onu çırlıçıplak soyma ve deli gibi becerme dürtüsüne karşı koydum. Varlığımın her bir zerresi onu benim yapmak istiyordu ama henüz buna hazır değildi. Yine de bu, onu sahiplenmeme engel değildi. Sertçe emip ısırmadan önce boynuna küçük öpücükler kondurdum. Boynu, mosmor lekelerle dolmuştu. Bu manzara karşısında gülümsedim, herkese onun biriyle olduğunu bildirmek hoşuma gitmişti. O kişinin ben olduğunu açıklamaya hazır olmasa bile...

Beni öpüp dilimi sertçe emdi, aletimi emer gibi davranıyordu, boşalmak üzereydim.

Başımı geriye attım. “Çok yakınlım.”

“Ben de.”

Lanet olsun. Bunu dile getirince kontrolümü yitirdim ve bacak arasına daha sert baskı yaptım, çıkardığı seslere kulak verip mükemmel ritmi yakaladım. “Eğer beni eşofmanımın içine boşaltacaksan, sen de külotunun içine geleceksin.”

Cevap vermedi, inlemekle yetindi ve bacağıma sürtündü. Ben de elimi bacak arasına kaydırıp onu okşamaya başladım. Kendimi destekleyerek kalçalarını oynatmasına izin verdim. “İşte böyle. Sana ihtiyacın olanı vereceğim.”

Bütün vücudu titredi ve dudaklarından bir çığlık dökülürken bacaklarını uyluklarıma yapıştırdı. Ben de zevkin doruğunda hızla peşinden gittim. Sonra kendimi göğsüne doğru bıraktım, titreyerek nefes alıp verirken yana yuvarlanmadan önce birkaç dakika öylece yattım. Sid’le göz göze gelmeden önce biraz tereddüt ettim, neyle karşılaşacağımdan emin değildim.

Gözleri kapalıydı ve tebessümle beni izlerken yüzü kızarmıştı. “Bu hiç hesapta yoktu.”

Güldüm. Hiç de bile. Tanıştığımız ilk günden beri bunun türlü versiyonunu hayal etmişim ama bunu kabul etmek yerine, artık döllerim yüzünden ıslanmış eşofmanımı işaret ettim. “Üzerimi temizleyip döneceğim.”

Sid öne doğru eğildi, ayağa kalkmak için hareketlendi ve panik olmuştu. Elimi bileğine doladım.

“Sakın bir yere kıpırdayayım deme, Minik Bela. Döndüğümde yatağımda olmanı bekliyorum. Gerisini sonra hallederiz.” Kaşlarımı kaldırdım, ayağa kalkmadan önce durakladım.

Başını salladı. “Tamam.”

Bir tişört ve eşofman alıp tuvalete gitmeden önce eğilip burunun ucunu öptüm. Hızlıca bir duş alıp giyindim. Gözlerim aynadaki yansıma takıldı ve boynumda bıraktığı çiziklere bakıp sııttım. O da bende iz bırakmıştı. O an içimi bir sızı kapladı. Mahvolmuştum.

Yanına döndüğümde uyukluyordu, onu tüketmek beni tatmin etmişti. Boynuna bakıp sııttım. İkinci kez benim yatağım da uyuyordu ve iki numaralı kuralı çiğniyordu.

Dönüp göğsüme doğru kıvrıldı, ben de parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu daha yakınımaya çektim. Hafifçe mırıldanıp bana daha da sokuldu ve eliyle sanki bırakmak istemiyormuş gibi kıyafetimi sıkıca kavradı. Yorgunluk sesine yansımıştı, uyumak üzereydi. “Gitmek zorundayken sana âşık olmayacağım.”

Siktir. Söylediklerinin acısı göğsüme bir bıçak gibi saplandı. Yüzümü boynuna dayayıp derin bir nefes aldım ve cevabımı vermek için uykusunun derinleşmesini bekledim. “Ben sana aynı sözü veremem.”

On Sekiz SIDNEY

Jax'in her nefes alış veriş i boynuma yayılırken vücudunun sıcaklığı beni sarmalıyor, içimi ısıtıyordu. Kaburgalarım iyice sıkışmıştı ve ona daha da sıkı sokuldum, yüzünü göğsüme gömdüm ve bu sakın anda kendime birkaç saniye kalma izni verdim. Sıcak, rahat bir kucakta güvendeydim ve bu hissin yoğunluğu nefesimi kesmişti. Dün gece iki numaralı kuralı, hislere kapılmama engel olması gereken kuralımı çiğnemişt im. En çok dikkat etmem gereken kuralımı. Jax'e bağlanamazdım ama kısa sürede sonlandırmak istediğ imden emin olamadığım bir bağımlılığa dönüşmüştü. En azından şimdilik.

Bu düşünceyle yüzleşmeye hazır olmadığ ımdan kolunun altından kalkıp olabildiğince sessiz bir şekilde eşyalarımı topladım. Üzerimde dün geced en kalma kıyafetlerle merdivenden hızlıca indim.

Lucas, Alex ve River çoktan uyanmıştı ve bana bilmiş bilmiş ama samimi bir şekilde gülümsüyorlardı.

Yanaklarımın kızarmaması için çaba gösterdim. "Günaydın."

Alex, elindeki spatulayla tezgâhta duran tabağı işaret ederek, “Krep ister misin?” diye sordu.

“Gitmem gerek ama yine de teşekkürler,” diye cevap verdim ve Lucas’ın ellerini cebine sokmuş hâlde dikildiği kapıya doğru yürümeye başladım. Kusursuzca ütülenmiş beyaz bir tişört giymişti ve kafasına da Huskies logolu bir şapka takmıştı.

Beni görünce gülümsedi ama pek samimi görünmüyordu.

“Her şey yolunda mı? Piper nasıl?”

Başını evet dercesine salladı. “O harika biri, her şey yolunda.”

Bana böyle bakarken ona inanamazdım. “Çıkar ağzındaki baklayı, Lucas.”

“Sadece yıl sonunda her şeyin mahvolduğunu görmek istemiyorum, hepsi bu.”

En soğukkanlı, ukala yüz ifademi takınmaya çalışarak, “İncinmemden mi korkuyorsun?” diye sordum.

“Hayır, *onun* incinmesinden.”

Bu cevabı hiç beklemiyordum, bir adım geri attım.

Lucas elini kaldırdı. “Jax, Marcus’un ölümünden sonra içine kapandı. Elbette ufak tefek çapkınlıkları oldu ama sen farklısın. Onda hepimizin fark ettiği bir değişim yarattın.”

Diğerleri de başlarını salladı.

“Ama...” Lucas duraksadı.

“Ama Jax gidiyor.” Sesim kısık çıkmıştı. “Benden ne istiyorsun, Lucas?”

“Ah bir bilsem.” Başını iki yana salladı. “Sonunda ikiniz de mahvolmadan bu işi nasıl yürütebileceğinize dair tek bir fikrim olsa söylerdim.”

Omzunu okşayıp gerçekte hissettiğimden daha kendinden emin davranmaya çalıştım. “Merak etme, halledeceğim.”

Bakışları hâlâ şüpheciydi ama başını sallayıp yüzüne kendine has gülümsemelerinden birini takındı. “Etsen iyi olur

Ben inkâr etmeyince Anthony bir kakhaha patlattı. “Sonunda be!”

“İlişkilerden uzak durduğumun farkında mısın? Hani kuralarım falan var ya.”

“Belli ki onları çiğnemekten zevk alıyor. Söyle bakalım. Şimdiye kadar kaç tanesini çiğnedin?”

Bir nefes aldım. Onlara bir şey söyleyene kadar pes etmeyeceklerdi. “Üç, tamam mı? Öpüşme ve dün gece ikinci kez onun evinde kalmam.”

“Sence de dört etmez mi? Hani hokey oyuncusu ya...” dedi Curtis. Bu durumdan epey keyif almış gibiydi.

“Her neyse işte.”

Anthony bir kakhaha patlattı. “Sidney, gerçekten tek dayanağı olan kural buydu. O da baban NHL’de olduğundan.”

Haksız sayılmazdı ama görünüşe göre hokey oyuncularının cazibesine karşı bağışıklığım yoktu. Lucas’ın endişeli sözleri aklıma gelmişti. Jax ile aramdaki mesafeyi korumak zorundaydım çünkü aramızda her ne oluyorsa mezun olduğumuzda bitecekti. Bu konuda asla taviz vermeyecektim. “Kapatalım bu konuyu, olur mu?”

Anthony başını eğdi ve birlikte bana bakarlarken Curtis onun kolunun kıvrımına gömüldü. “Elbette, Sidney. İçmek istersen kahve hazır.”

Sırıttım. “Neden en başında söylemedin?”

Telefonum görüntülü bir aramayla titrediğinde yatağında oturmuş ders çalışıyordum. Aramayı bilgisayarımdan açtığımda ekranda babamın gülümseyen yüzü belirdi.

“Selam, ufaklık.”

Her zamanki gibi bakımlı ve profesyonel görünüyordu. Baş antrenör olduğundan beri gardırobu özel dikim takım elbiseler ve jilet gibi ütülenmiş gömleklerden oluşuyordu.

“Selam, baba. Oralar...” Hangi şehirde oynadıklarını hatırlamak için bir saniye bekledim. Maçlarını takip etmemeye çalışıyordum. “Öttawa nasıl?”

“Soğuk.” Kıkırdadı. “En sevdiğim kızım nasılmış bakalım?”

Gözlerimi devirdim. “Tek kızın.”

“Hâlâ en sevdiğim.”

Bu konuşmalardan nefret ediyordum. Her şey yolundaymış, gerçekten yakınmışız gibi davranıyordu oysa gerçekte birbirimizi çok tanıımıyorduk çünkü onun için varsa yoksa kariyeriydi.

“Yakında ziyarete gelecek misin?” Planladığı son iki ziyareti iptal ettiği gerçeğine değinmedim.

“Evet, takımın mola zamanı yaklaşıyor. O zaman uçakla gelebileceğim. Seni özledim, ufaklık.”

Arada bir görünse özlemek zorunda kalmayacaktı. Göğsümdeki sızıyı görmezden gelip onu artık hissedemeyeceğim kadar derine gömdüm. Hokeyi benden çok önemseyen birinin sözüne güvenmemem gerektiğini çok iyi biliyordum. “Ben de seni özledim.”

Kaşlarını kaldırdı ama ses tonumu duymazdan geldi. “Ne var ne yok? Dersler nasıl gidiyor?”

Bu kez içtenlikle gülümsedim. “Stajı kazandım!”

“Bu harika. Aferin, tatlım.” Sesi gururluydu. “Gördün mü, o sıkı çalışmalarının karşılığını aldın. Seninle gurur duyuyorum.”

Büyürken sıkı çalışmam ve fedakârlık yapmam gerektiğini öğütleyen tek kişi annem değildi. Hoş, profesyonel sporcu bir babadan başka ne beklenirdi ki?

“Evet, öyle de denebilir.” Yüz ifademi görmemesi için başımı çevirdim.”

“Hâlâ kimseyle flört etmiyorsun. Bana sorarsan bu biraz fazla.”

Bunu ailesini terk eden adam mı söylüyordu? Birden Jax aklıma geldi ve *ya varsa* düşüncesi zihnimi ele geçirdi. Ama yüz ifademi gizleyemedim.

Babam gülümsedi. “Ah, yoksa ediyor musun? Aynı okulda mısınız? Branşı ne?”

“Kinezyoloji.” Cevap ağzımdan çıkar çıkmaz bunun bir hata olduğunu anladım.

Kaşlarını çattı. “Sporcu değildir umarım.”

Yalan söyleyecek miydim söylemeyecek miydim? İşte asıl soru buydu. Maalesef berbat bir yalancıydım. “Sporcu ama merak etme, ciddi değiliz.”

Babamın sesi alçaldı, öfkelenmişti. “Hangi sporla ilgileniyor, Sidney?”

Bana böyle seslenmesinden nefret ediyordum. Derin bir nefes aldım, kendimi topladım ve cevabımı verdim. “Hokey.”

“Benden ve annenden hiç ders çıkarmadın mı?” diye gürledi, bağırmamak için kendini tutuyordu.

“Ama bu farklı. Biz farklıyız, birlikte değiliz.”

“Beni dinle, Sidney. Anneni severdim ama NHL’ye girince her şey değişiyor.”

“Öyle değil,” diyerek karşı çıktım.

“Her zaman böyledir. Yirmi yıldır bu işin içindeyim. Önce bir oyuncuydum, şimdi de bir koç ama değişen bir şey yok.” Ekranı doğru eğilip gözlerini bana dikti. “Her çaylak bir ahmaktır ve hokey, *her zaman* önce gelir.”

İşte bu. İşte ihtiyacım olan hatırlatma. Sözlerinin yarattığı acıyı, hatta sözlerinin kendisini bile bu işi fazla ileri götürdüğümün hatırlatıcısı olarak zihnime kazıdım. “Her şey kontrol altında.”

“Öyle olsa iyi olur, Sidney. Yoksa emin ol, çok pişman olursun.”

Konuşmanın geri kalanı gergindi ve ders çalışmam gerektiğini bahane edip konuşmayı erken sonlandırdım. Bana hızlıca, “Seni seviyorum,” deyip ben cevap veremeden telefonu kapattı. Derin bir nefes alıp başımı yastığıma koydum. Bugün baştan sona bana, *Hata yapıyorsun*, diyen işaretlerle doluydu. Bu da son damla olmuştu.

Babam haklıydı. Her şeyi mahvetmeden önce Jax konusunda frene basmam gerekiyordu. İnceleyip bilgisayarımı kucağıma aldım. İnsan Davranışları dersinin sınav sunumu iki hafta sonraydı ve Jax’le çalışmış olsak da başarısızlıktan korkuyordum. En çok ihtiyaç duyduğum şey bu tavsiyeydi, önümde duran son engel oydu.

Çalışmaya başlayalı bir saat olmuşken telefonum titredi.

Jax: Sabah erkenden kaçmışsın.

Kahretsin.

Eve dönmem gerekiyordu. Dersler falan.

Mesajı nihayet gelmeden önce ekranda birkaç saniye boyunca baloncuklar belirip kayboldu.

Jax: Her şey yolunda mı?

Elbette.

Yalan. Gözlerimdeki yanma hissiyle savaşılarak derin bir nefes aldım ve telefonumu kapattım.

On Dokuz JAX

Sid'i sıkıştırma umuduyla sınıfa erken gittim ama sırası boştu. Midemde bir sancı hissettim. Benden kaçıyordu. Çaresiz bir ahmak gibi ona birkaç kez mesaj atmıştım ama her seferinde tek kelimelik cevaplar almıştım.

Hayal kırıklığıyla yerime oturdum, bilgisayarımı çıkarma zahmetine bile girmemiştim. Paniklediğini anlayabiliyordum, sonuçta adı konulmamış bir sınırı aşmıştık. Siktir, panik olmuş-tum. Avuçlarımı gözlerime bastırıp boğuk bir inilti çıkardım.

Perşembe gecesinden görüntüler zihnimi ele geçirmişti ve nefes alış verişleri, bana her bir dokunuşu gözümde canlanıyordu. Rüyalarım da sızıyordu. Dudaklarımız bir araya geldiğinde her şey yerli yerine oturmaya başlamıştı.

Cuma sabahı ilk iş Rocky'yi arayıp ona her şeye bir son vermesini, artık sahte randevular ve algı oluşturmaya yönelik diğer numaralar olmayacağını söyledim. Bu numaraları diğer oyuncu-

lar için yapabiliirdi. Şu an bir ilişkiye başlamanın ne kadar aptalca olacağını söyleyip durdu ama artık çok geçti.

Sid hayatıma girmiş, düşüncelerime nüfuz etmişti. Beni etkileyen, güldüğünde tüm vücudunun sarsılmasıyla herkesi kahkahalara boğması veya derste sessiz bir ritimle ayağını yere vurması gibi ufak hareketler olmuştu. Odaklanırken kalemini ısırması, saçını kulağının arkasına sıkıştırması veya kahve ya da çilekli *milkshake* aşkı... Her şeyiyle baş döndürücüydü.

Ona dair ne varsa haftalardır beni etkisi altına almıştı ve artık bu çekime direnmeye bile çalışmıyordum. Uykularımda bile onu arzuluyor, uyandığımda rüyalarımı hatırlayabilmeyi diliyordum. Sadece bana umarsızca sürtünmesini değil, benimle zevkin doruğuna çıkmasını da aklımdan atamıyordum. O anlar gözümün önünden geçerken gözlerimi kapattım ve hafifçe inledim. Her dokunuşuma verdiği karşılıkla o anları katbekat ateşli hâle getirmişti.

Ortadan kaybolma sebebi de buydu. Neler olup bittiğinin farkında olduğumu biliyordu.

Ancak tek anlamadığım, aramızdaki çekime nasıl karşı koyabildiği idi. Onu duvara yapıştırıp delice öpmeyi arzulamadan yanına yaklaşamıyordum.

O gece söylediği sözleri tekrar tekrar düşündüm.

"Gitmek zorundayken sana âşık olmayacağım."

Sözlerindeki gerçeklik payının etkisinden günlerce çıkmamıştım. İkimiz de korkunç bir bahis oynadığımızın farkındaydık. *Jax Ryder*'ın sevgilisi olma fırsatına balıklama atlayacak birçok kişi vardı ama hiçbirisi beni *onun* gibi anlayamazdı. Tek istedikleri biraz ün ve paraydı. Elimi saçlarımda gezdirirken Profesör Carter'a baktım. Anlattıklarını hiç dinlemediğim düşünüldüğünde burada olmasam da olurdu.

“Kurulan bağlantılar...” diye derse devam etti. Dizüstü bilgisayarımı çıkarıp ikimiz için de not aldım. Olanlar yüzünden dersi kaçırarak kadar korkmuş olabilirdi ama bu yüzden geride kalmasına izin veremezdim.

Sid profesyonel bir sporcuyla olma konusunda endişeliydi. Ona risk almaya değeceğini göstermeliydim çünkü onun buna değdiğini biliyordum. Aramızda özel bir şey vardı. Belki de kalp kırıklığı kaçınılmazdı ama her şeyin nasıl sonuçlanacağını görmemek, bununla yüzleşmekten korkmak ömür boyu unutmayaacağımız bir pişmanlık olacaktı.

Uzun, kırmızı ojeli incecik bir el masama elini koyduğunda düşüncelerim dağıldı. Kafamı kaldırdığımda masamın hemen önünde oturan, parlak, kırmızı, davetkâr dudaklarıyla enerjik, esmer bir kız gördüm.

“Sarah nerede?” Sesi yumuşaktı, nefes nefese kalmıştı, çekici sayılabilirdi ama ağızımda ekşi bir tat bırakmıştı.

“Sarah değil Sid. Daha doğrusu Sidney.”

“O kız tüm zamanını çalıyor.” Dikkatimi çekmeyi bekleyerek bana daha da yaklaştı.

Başımı profesöre doğru çevirip kızı umursamadım. Donup kalması uzun sürmedi, onu görmezden geldiğime inanamıyor gibiydi. *İnanmalısın.*

Arkadaşlarını yanına almış, sözde alçak sesle konuşuyordu ama söylediklerini duyabiliyordum. “Bu ukala, yakında hapi yutacak bir hokey oyuncusu. Neredeyse *vaktimi* boşa harcayacaktım.” Savunmacı bir tonda konuşuyor, duygularını saçma cümlelerle örtbas etmeye çalışıyordu.

Kulağına yaklaşmak için masamın üzerine eğilince keskin nefesler alıp vermeye başladı. Arkasına yaslanıp bana yaklaştı,

boğazı kızarmıştı ve nefesi kesilmiş gibiydi. Ne söyleyeceğimi duymayı bekliyordu.

Arkadaşlarının duyabileceği kadar yüksek sesle konuşmaya özen gösterdim. “Yalan söyleme. İkimiz de *zamanımı* seninle harcamam için öldüğünün farkındayız.” Ondan uzaklaşıp cümlelerimi sindirmesini bekledim.

Ona asılmadığımı, hatta umursamadığımı fark edince oflayıp pufladı. Sid beni başından savıyor diye sızlanmak yerine bu kızın teklifini kabul edebilirdim ama fikri bile midemi bulandırıyor.

“Sikeyim.” Kaskımı dolabıma çarptım. Antrenmanda bok gibi oynamıştım ve koç bu yüzden beni yedek kulübesine atmazsa kendimi şanslı sayacaktım. Çocuklar gözünü bana dikmiş bakıyordu ama hiçbirisi bir yorum yapacak kadar aptal değildi. Gripken oynamaya çalıştığımndan beri bu kadar kötü bir performans sergilememiştim. Beynim her anlamda bitikti ve bunu düzeltebilecek tek bir kişi vardı.

Üzerimdekileri çıkarıp kendimi duşa attım ve sıcak suyun altında bir müddet durdum. Bu kız beni mahvetmişti. Musluğu kapatıp havluyu belime doladım ve dolabıma doğru yürümeye başladım.

“Bu da neydi böyle?” diye bir ses geldi köşeden.

Lucas olduğunu fark etmesem neredeyse adama saldıracaktım. “Canına mı susadın? Sadece kötü bir gündü.”

Beni görmezden gelip, “Peki, Sidney meselesi hakkında ne yapacaksın?” diye sordu. Sesinde her zamanki alaycılığı yoktu.

Tabii ki bu her şeye burnunu sokan adam, meselenin dışında kalamazdı. İki elimi de yüzümde gezdirip derin bir nefes verdim. “Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum.”

Dolabımın yanına dikildi, sesi ciddiydi. “Onu seviyor olabileceğini hiç düşündün mü?”

Bakışlarım ona kayınca nefesim kesildi. Gözlerimi kapadım ve söylemek üzere olduğum şeylerden nefret ederek kafa derim acıya kadar saçlarımı sertçe çekti. “Sevsem de fark etmez. Bu işin nereye varacağı konusunda son derece açık ve netti.”

Başını iki yana salladı. “Sen hiçbir zaman pes edecek biri olmadın.”

Böyle deyince karnına bir yumruk attım.

“Ah.” Bana gözlerine inanamıyormuş gibi baktı. “Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Bana kan kusturduğun için.”

Karnını ovuşturup arkasını döndü. “Her neyse, dostum... Ama senin yerinde olsam savaşırdım.”

Aklımı kurcalayan düşünceler zihnime sızmaya çalışırken elimi yüzümde gezdirip hayal kırıklığımdan kurtulmayı denedim. Sid’in bu ilişkiye bir şans verme konusundaki isteksizliği aklımdan çıkmıyordu. Büyük bir kariyere adım atmak üzere olduğunun ve ikimizin de programlarının çakışacağı farkındaydım. Ama neler hissettiğimi ve onunla olabilmek için nelerden vazgeçebileceğimi bildiğimden neden risk almaya yanaşmadığını anlayamıyordum. Bilmediğim bir şeyler, benden gizlediği bir şey daha olmalıydı.

Düşüncelerimi elimden geldiğince susturmaya çalıştım. Kaçıp gitme isteği bedenimi ele geçirmişti ve çantamı kaptığım gibi kimseye veda etmeden çıkıp gittim.

Olan bitenleri değiştirmek imkânsızdı, bunu biliyordum ama Lucas’ın söyledikleri kulağa güzel gelmişti. Onu biraz akışa

bırakmaya, bilinmeyene doğru gitme fikrine açık olmaya ikna edebilir miydim? Benimle olmasını istemenin hiç adil olmadığını bilmek, bu ufak umut kırıntısını da alıp götürmüştü. Gelecek planları benimkilerle hiç uyuşmuyordu ve bunu anlamamak için ancak pıslığın teki olmak gerekirdi.

Telefonumu çıkarıp bir mesaj gönderdim.

Sende miyiz bende mi?

Ekranada baloncuklar göründü. *Hadi, bebeğim. Beni görmezden gelme.*

Minik Bela: Bende.

O kadar haklısın ki.

Sid şimdilik benimdi ve bunun her saniyesinden yararlanacaktım. Otoparka girip kamyonetime doğru ilerledim. Hiçbir şey ona ulaşmamı engelleyemezdi.

Evine yanaştığımda göğsümdeki boşluğu hissedebiliyordum, hâlâ gönlümden geçenle gerçekliğimiz arasındaki farkın sızısını atlatmaya çalışıyordum.

Biraz dolaşalım mı?

Minik Bela: Bir dakikaya inerim.

Sid kamyonete binip bana yan yan bakıyordu. “Ne bu hâl?”

Kocaman *sweatshirt*lerimden birini giymişti. Kıyafet çalmak normalde büyük bir suç olurdu ama içinde çok tatlı görünüyordu. Acaba kıyafetime kokum sinmiş miydi?

“Bir şeyim yok. Sadece zor bir antrenmandı.” Kaşlarını kaldırdı, söylediklerimin tek kelimesine bile inanmamıştı ama onunla bu konuyu konuşamazdım. Onu istemediği bir şeye zorlamak yanlıştı. Daha da kötüsü, onu korkutup sonsuza dek kaybedebilirdim. Bu yüzden bir şey söylemeden parmaklarımı parmaklarına kenetledim. “Sadece biraz araba sürmem gerek. Anlaştık mı?”

Elimi sıktı ve orta konsolu yukarı kaldırarak kamyonetimin önünü bir banka dönüştürdü. Sonra da kolumun altına girip yanıma kuruldu. Nasıl oluyorsa tam olarak neye ihtiyacım olduğunu anlıyordu. Kolumun üzerinde küçük daireler çizmeye başladı ve bileğimden hiç çıkarmadığım tokasını çevirdi. “Konuşmak ister misin?”

Başının üstüne bir öpücük kondurdum. “Bu gece olmaz.”

Başını sallayıp bana daha da sokuldu, gece boyunca birlikte araba sürdük. Güneş gökyüzünü pembeye boyarken evinin yoluna girdim. Aramızda dillendirilmemiş bir şey vardı. Kamyoneti park ederken yüzünü avuçlarımla kavrayıp başparmaklarımı elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdim. “Böyle aniden ortadan kaybolma, tamam mı?”

Gözleri kocaman oldu. “Öyle bir şey yapmadım.”

Alnımı onunkine değdirdim. “Açıklama istemiyorum. Lütfen birden ortadan kaybolma.”

İç çekerken parmaklarıyla bileğimdeki tokayı döndürdü ve “Tamam,” diye fısıldadı.

Derin bir nefes aldık, ikimiz de tek kelime etmedik. Bir akıntıya çekildiğimizi hissediyorduk. Âdeta raylardan çıkamayan bir trendik ve kazanın olmasını bekliyorduk.

Yirmi JAX

“Başardım, başardım, başardım!” Sid sınıftan çıkarken ciyak ciyak bağıırıyordu. Sunumu kusursuzdu ve onu pür dikkat izleyen tek kişinin ben olmadığımı biliyordum. Vay canına, Profesör bile gözünü kırpmadan dinlemişti. Carter bile çekimine kapılmış gibiydi. Sunum sırasında benimle göz göze gelmemiş olsa kıskanacaktım. Son birkaç satıra dek gözlerini benimkilerden ayırmadı. O kadar gururlandım ki kollarımı ona dolayıp onu havaya savurdum. Dönerken ciyakladı ama bana tamamen güvendiğinden başını geriye eğdi.

Diğer öğrenciler koşturarak sınıftan çıkarken bize çarptı, ben de onu koridorun köşesindeki korunaklı bir noktaya götürene kadar çektim. Geniş omuzlarım onu herkesten gizliyordu, şüphesiz herkesin gözü bizim üzerimizdeydi.

Çenem gerildi ve bir elimi yanağına doğru kaldırdım. “Harikaydın, Sid.”

Parlayan gözlerle bana baktı, neredeyse ona teslim oluyordum. Başımı boynunun kıvrımına doğru eğdim, narenciye kokusunu içime çektiğimde tüylerim diken diken oldu. Gülümseyerek, “Performansın beni çok şaşırttı,” dedim.

Sid gülüp geçti ama gayet ciddiymdim.

Geri çekilip kıkırdadı, sunumunun etkisiyle neredeyse sersemlemişti ve ağzı kulaklarına vararak, “Başardık, değil mi?” diye sordu.

“Evet, başardık.” Gözlerine bakıp yüzünü avuçlarıma içine aldım ve bana döndüğünde içimde küçük bir heyecan oluştu. “Harikasın, Sid. İstedğin her şeyi başarabilirsin. Dünya emrinde.”

Yine gülüp geçti. Bu kızın bana inanmayı öğrenmesi gerekiyordu. “Bunu Boston’ın hokeydeki altın çocuğu olmak üzere olan biri mi söylüyor? Eminim çoktan posterlerin asılmıştır.”

Başımı salladım, onunla ne kadar gurur duyduğumu anlamasını istiyordum. “Yine de senin başardıkların kadar etkileyici değil.”

Yüzünü göğsüme gömüp kollarını belime doladı. “Jax, her şeyi yapabilirsin. Sadece biz sıradan insanlarla vaktini öldürüyorsun.”

Kaşlarımı çattım ve bana bakana kadar başparmağımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirirken samimi olmaya çalıştım. “Ne kadar yanıldığına çok şaşırıcaksın.”

Bakışlarını yere eğip, “Bunu kutlamamız gerek,” dedi.

“Aklında bir şey var mı?”

“Çalışmaya bir hafta ara verebilirim. Beynim patlayacakmış gibi hissediyorum.”

Kaskatı kesilip gözlerimi kaçırdım. Onu görmek için farklı bir bahane bulmam gerekiyordu, yoksa bu hafta çok zor geçecekti.

Endişemi fark etmeden konuşmaya devam etti. “Belki de o sunumu sadece ikimiz geçmiştirdi.” Parmaklarını tişörtüme doladı. “Sen olmasan başaramazdım. Teşekkür eder—”

Elimle ağzını kapattım. “Böyle konuşma. Benim sana yardım ettiğim kadar sen de bana ettin. Biz bir takımız ve çok iyi iş çıkardık.”

Bakışlarını yere eğdi ve alt dudağını ısırıldı. Acaba sunum bittikten sonra da birlikte çalışmak istiyor muydu? Çünkü ben bundan çok daha fazlasını arzuluyordum.

“Bu hafta sonu büyük bir maç var. Eğer kazanırsak, *play off* taki yerimizi garantileyeceğiz. Sana ve Mia’ya bilet bulacak birilerini tanıyor *olabilirim*.” Göz kırptım ve yüzümde sinsi bir gülümseme belirdi. “Sonra da hepimiz Offside’a gideceğiz, büyük bir DJ çıkacak.”

Sanki bir sır verecekmiş gibi eğilip fısıldadı. “Bilmem ki... İlk beşteki forvetin biraz ukala olduğunu duydum.”

Kollarımı beline dolayıp ona çılgılık attırdım. “Öyle mi? Benim duyduğuma göre de o çocuk, fantezilerinden çıkmıyormuş.”

Keşke kaç fantezimin başrolü olduğunu bilseydi. Bunu düşünürken dudaklarımı ıslattım ama araya girdi. “İnternette okuduğun her şeye inanmaman gerektiğini öğrenemedin mi?”

Şaşırmış bir hâlde kahkahayı patlattım. “Tam bir baş belası-sın, Sidney King.”

Lucas patenlerini bağlarken, “Seninki bu akşam geliyor mu?” diye sordu. Maçın başlamasına sadece birkaç dakika kalmıştı.

Göz ucuyla ona baktım. “Seninki” derken kimden bahsettiğini ikimiz de biliyorduk.

“Sen nereden duydun?”

“Piper’la karşılaşmışlar,” dedi Lucas, ukala sırtışıyla âdeta *Beni döv*, diye yalvarıyordu.

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“İşler iyice ciddiye biniyor. Onu profesyonel hokey hayatının nasıl olacağına mı hazırlamaya çalışıyorsun?”

Keskin bir acı göğsümü delip geçerken göğsümü ovuştur-
dum. “Eğitim kampına başladığımızda çoktan gitmiş olacak.”
Kelimeler ağzımdan dökülürken bile verdiği acı yüreğime sap-
lanıyordu.

Başını sallayıp uzaklaşmadan önce birkaç kez bana düşünceli
bir bakış attı ama sonra durup gözünü üzerime dikti. “Umarım
ne yaptığının farkındasındır,” diye saçmalayıp soyunma odasın-
dan çıktı.

Çok geçmeden bina, okul marşlarımızla yankılandı ve tüyle-
rimi diken diken etti. Kalbim deli gibi atarken kan damarlarım-
da hızla akıyordu. Başımı arkaya doğru eğip bir nefes alınca gü-
lümsemdim. Birbirimize ukala bakışlar fırlatırken Lucas, Cheshire
kedisi* gibi sııttı. Kendi evinde, kendi seyircinle oynamanın
verdiği haz hiçbir şeyde yoktu.

Sidney’i oyunculara ayrılmış bölümde Mia’nın yanında otu-
rurken gördüm. Tutkulu bakışlar benimkilerle buluşunca beni
esir aldı. Alt dudağını ısırды, ben de dilimi dudaklarımda gezdi-
rerek onun hayali ısırığını ıslattım. *Rocky, marka yönetimi saçma-
lıklarını başına çalsın.* Bu kız benimdi ve artık bunu anlamasının
vakti gelmişti.

Alex sopasıyla sırtına vurdu. “Koç seni yakalamadan önce
maça odaklansan iyi edersin, dostum.”

Dikkatimi tekrar oyuna verdim ve karşılaşmaya hazırlandım.
Rakip takımdan bir adam benim alanıma dalıp sopalarımızı üst
üste koydu. Geçerli olmasına geçerliydi ama aşağılık bir hare-
ketti.

“Siktir git.” Sopasını kendi sopamla savuşturup pak yere düş-
meden önce ona hızlı bir bakış attım.

* *Alice Harikalar Diyarında*’da gizemli, kurnaz ve bilmiş gülümsemesiyle
tanınan bir kedi. -çn.

Başını Sidney'e doğru sallayıp, "Senin tribün kızın çok ateşliymiş. Ben de bir tur binebilir miyim?" dedi.

Bu laf karşısında kan beynime sıçramıştı, bir an gözlerim karardı. Onu hemen şimdi yere sermemi engelleyen tek şey Alex'in omzuma elini koymasıydı. Kıkırdadım ama şeytani bir sırıtişti. "Sen bittin, oğlum."

Alex araya girdi. "Fena sıçtın, adamım."

Düdük çaldığı anda adam yanımdan kaçıp gitti, korkmuştu. Ama buz pistindeydik ve onu alt etmeme engel olacak hiçbir şey yoktu. Pistte doğruca ona doğru kayarken uğuldayan kulaklarım etrafımdaki tüm sesi susturuyordu. Tüm hızla yan tarafına çarpıp vücudunu Sid'in tam önündeki plakalara yapıştırdım. Sid'e göz kırpınca yanakları kızardı. "Bu senin için, Minik Bela."

Hakemden beş dakikalık ağır faul cezası yemiştım ama seve seve kabul ettim.

Yirmi Bir SIDNEY

Jax'i izlemek, şeytanın vücut bulmuş hâlini görmekten farksızdı. Hareketleri hem birinin ağzını burnunu kırabilecek, hem de birini masaya yatırabilecek gibiydi. Aralarda su içiyordu ve buzun üzerinde hareket edişini izlemekten kendimi alamıyordum. Âdeta bunun için yaratılmıştı.

Tüm kızların almak için can attığı ilgiyi bana gösteriyordu. Bana bakmadığı anlarda bile vücudu bana sürükleniyordu. Birbirimize doğru çekiliyorduk ve ben buna engel olamıyordum. Daha doğrusu olmak istemiyordum.

Mia'yla Offside'a vardığımızda DJ çoktan hazırды.

“Fanlara döndün.” Mia'nın gülümsemesi tüm yüzünü kapladı.

“Hiç başlama.”

“Sadece ikinizin arasında bir şeyler olduğunu söylüyorum. Gözlerini senden alamıyordu, hem de bir hokey maçının ortasında!”

“Bu konuda konuşmayacağım,” diyerek kestirip attım.

Mia koluma girip nihayet beni rahat bıraktı. “Bir şeyler içelim mi?”

“İçelim!” Jax’in performansını izledikten sonra rahatlamak için bir şeye ihtiyacım vardı.

Birer kadeh içtikten sonra Mia beni dans pistine götürdü.

Gözlerimi kapatıp vücudumu müziğin ritmine bıraktım. Dans etmek hoşuma gidiyordu, tüm düşüncelerimi susturuyor, kendimi bırakmamı kolaylaştırıyordu.

Birden güçlü kollar vücudumu sardı ve Jax’in artık tanıdık gelen kokusunu duymayı bekleyerek arkama yaslandım ama onun yerine burnuma bira kokusu geliyordu.

“Bırak beni, pislik herif.” Öfkeyle kollarını ittim.

“Hey, kaltaklık etme. Sadece dans ediyoruz. Hadi ama, tatlım. Bunun için can attığını gizleme.” Sesi boğuktu ve kollarını sıkıca sarıp nefes almamı zorlaştırdı. Beni bırakması için çabalarlarken korkuya kapıldım, ondan kurtulmak için ciddi bir mücadele vermem gerekti.

“Bıraksana lan kızı.” Jax önümde durmuş, sarhoş adamı kenara çekiyordu. Onu yakasından tutup kaldırdı, öfkesi gözlerinden okunuyordu.

“Dostum, kız kıcını bana yapıştırmış dans ediyordu. Kız arkadaşın kaltaksa benim suçum değil.”

“Yanlış cevap.” Jax, yumruğunu adamın burnuna indirdi ve çarpmanın etkisiyle kırılan burnundan kemik kırılma sesi du-

yuldu. Eliyle yüzünü kapatmadan önce dişlerinden kanlar akıyordu. “Ne halt ediyorsun ulan? Burnumu kırdın.”

Jax adamın yakasını daha sıkı tutarak onu kendine doğru çekti, sesini zar zor duyabiliyordum. “Ona bir daha dokunmayacaksın. Beni anladın mı?” Sesi alçak ama mesafeli çıkıyordu. Ne demek istediğine dair şüphe bırakmayacak kadar da sertti. Bundan korkmam gerekirdi ama meme uçlarım sertleşmeye başlamıştı.

Bir parçam umutsuzca ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyordu ama herkes bize bakıyordu. Jax biraz daha ileri giderse NHL’deki kariyerini riske atacaktı. Elimi sırtına koydum. “Bırak gitsin, değmez.”

Jax adamı itmeden önce son bir kez avcunu sıktı. “Ben fikrimi değiştirmeden önce siktir git.”

Adamın yanımdan ayrıldığını fark etmedim, tüm dikkatim Jax’teydi. O da bana iyice yaklaşarak başparmağını yanağımda gezdirmeye başladı. “İyi misin?”

Elimi göğsüne koydum, onunla temas etmeye ihtiyacım vardı. “Evet, önemli bir şey değil.”

“Gayet de önemli.” Alçak hırıltısı avucumu titretti. “İznin olmadan sana dokundu.”

Omuz silktim. “Böyle şeylere her kız alışkındır.”

Vücudu gerildi, bakışları karardı. “Bir daha asla olmayacak, Sid.”

Alt dudağımı ısırdım, o da aynısını yapınca içim ürperdi. “Teşekkür ederim.”

“Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok.” Belimi kavrayıp beni, nefesi boynuma değinceye kadar kendime çekti. “Daha erken gelmeliydim.”

Mantıken, birinin aletini bana dayayacağını bilmesinin imkânsız olduğunun farkındaydım ama yine de bu sahiplenici tavırları beni heyecanlandırmıştı. Ona dair ne varsa beni kendine çekiyor, cazibesine kapılmanın ezici hissi giderek daha tanıdık bir hâl alıyordu.

“Dans edelim.” Jax’ın kalın sesi kulağımda yankılandı. O kadar yakınımdaydı ki dudakları tenime değiyordu. Sıcaklığı bedenimi kaplarken tüylerim diken diken oldu. Alkol ve pistin sıcaklığı beni hayal benzeri bir duruma sokmuştu.

Kolunu kalçalarımın üzerine koyup beni kendisine doğru yönlendirdi. Göğsünü bana dayadı, kalplerimizin benzer bir ritimde attığını hissedebiliyordum. Dudaklarını kulağıma hafifçe sürtünce omurgamdan aşağı bir ürperti süzüldü. Ağır, kesik nefesleri narin tenime temas ettiğinde tüm sinir uçlarım canlandı. Tırnaklarımı omuzlarına geçirip onu sıkıca tuttum, bu an bitsin istemiyordum. Kulak mememi ısırdı, hafif acısı aldığım zevke karışınca inledim. Bir kez daha ısırdı.

Ona dokunma ihtiyacıyla kollarımı kaldırıp ellerimi boynunun arkasına doladım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim.

“Mükemmelsin.” İnleyip kalçalarımı kendine daha sert çekti. Diğer elini titreyerek kaldırıp tenimde gezdirmeye başladı. Yavaş dokunuşu beni çaresiz bırakıyordu. Bol tişörtümün altından karnıma doğru ilerledi ve göğsümün hemen altına gelince durdu, onayımı bekliyordu. Nefesimi tuttum, onu hissetme ihtiyacı beni dondurmuştu. Sütyen takmadığım için açıkta kalan yumuşak tenimi okşadı. İnleyince dudaklarımda hınzır bir gülümseme oluştu.

“Kahretsin, fenasın. Benim için yaratılmışsın, bebeğim.” Dudaklarını boynuma bastırıp öpücükler kondurdu ve iz bırakacak kadar sert emdi. Her dokunuşu bacaklarımdan arasını biraz daha hareketlendiriyordu.

İtiraz etmeme fırsat bırakmadan kollarını üzerimden çekti ve elimi tutup beni üç sıra hoparlörün arkasına çekti, sadece ikimizin sığabileceği karanlık bir oyuk vardı. Önce o geçti, sonra da popom aletine değene dek beni kendine doğru çekti. Ona muhtaçmışım gibi inledim, o da elini boğazıma dolayıp hafifçe sıktı.

“Sessiz ol. Kimsenin seni duymasını istemezsin.”

Bu sözleri beni deliye döndürmüştü. Birinin bizi görme ihtimali yok denecek kadar azdı ama yine de bu gizli ânın heyecanı dinmiyordu. Sert elini karnımdan aşağı kaydırды ama bel kemeriimin hemen altına gelince durup başparmağıyla küçük daireler çizmeye başladı.

Kendimi tutsam da yalvarırcasına, “Lütfen,” diye mırıldandım.

Kotumun düğmesini açıp külotumun üzerinden beni avuçladığında inledim. Bu sestten cesaret alıp kumaşı yana kaydırarak parmaklarını kıvrımlarımda gezdirdi. Kulağıma “Çok ıslanmışsın. Benim için mi?” diye fısıldadı.

Kalçalarımı oynatıp parmaklarına sürtündüm. “Evet. Sadece senin için.”

Dişlerini omzumda gezdirip hiç beklemediğim bir anda iki parmağını içime soktu.

“Ah.” Dokunuşunun verdiği hisle inledim.

Kulağıma ısırarak, “Yakalanma fikrine bayılıyorsun, değil mi?” diye fısıldadı.

Şehvet tüm bedenimi ele geçirmiş, ellerini sırlıslıkla yapmıştı. “Evet.”

Kahkahasını sırtımda hissettim. “Ben de yakalanmak istiyorum. Parmaklarımla kendini nasıl becerdiğini görmelerini, böylece benim olduğunu anlamalarını istiyorum.”

Bu istediğim son şey olmalıydı ama şu an hiçbirisi umurumda değildi. “Lütfen.”

“Sana söylediğimde boşalacaksın,” diye emretti. Boynumu biraz daha sert sıkınca nefes almak için mücadele etmem gerekti.

Kahretsin. Öyle tahrik olmuşum ki akıntıya engel olamadım, eli sırlıklam olmuştu.

“İşte benim kızım.” Omzumu ısırp içime sokmadan önce parmaklarını klitorisimin etrafında gezdirdi ve bu hareketi sabit bir ritimle tekrarlayarak zevkin doruğuna çıkana dek heyecanı artırdı.

“İşte bu. İhtiyacın olanı al. Parmaklarımla kendini becer.”

O beni teşvik ettikçe bedenimi hareket ettirmeye başladım. Başımı omzuna yaslayıp parmaklarımı uyluklarına kenetledim. Duygular bedenime hücum ediyor, tenimi patlatacak kadar beni geriyordu.

Bunların hepsini istiyor, daha fazlasını da arzuluyordum. Bana verebileceği her şeyi alma niyetindeydim.

“Şimdi, Sidney. Benim için gel.” Onun alçak sesli komutu, haz dalgaları hâlinde üzerime döküp orgazmım beni dibe çekmekle tehdit ederken bütün bedenimi paramparça etti.

Dizlerimin bağı çözüldü ama bir kolunu bacak arama dola-
yıp beni tuttu.

“Kahretsin, Sid, bana neler yaptığını bir bilsen...”

Ağızından adımı duymak, başımdan aşağı bir kova buz gibi su dökülmesiyle aynı etkiyi yaratmıştı ve beni içinde bulunduğum rüyadan uyandırdı. Hissettiğim duyguların farkına varınca ondan uzaklaştım. Sadece beni boşaltmasını değil, hiç sahip olmayacağım şeyleri de arzulamıştım.

Duygularıma hâkim olamıyordum ve o gitmek üzereydi. Marka imajını korumak için bir tenis yıldızıyla göstermelik bir ilişkide olmasından bahsetmeme gerek bile yoktu. Kollarında dönüp yüzüne baktım. Bakışları şehvetle doluydu ve uzaklaş-

mak için kendimi zorlamam gerekmişti. Çok uzağa gidemedim çünkü sırtımdan sıkıca tutup derin nefesler aldı ve alnını benimkine yaklaştırarak üzerimde yeniden kontrol sahibi olmaya çalıştı. Elleriyle çenemi kavradı, parmakları titriyordu. “Lütfen kal.”

“Yapamam, Jax...” Sesim onun adını söylememle çatallaştı. “Yapamam.”

Çenesini sıkarak başını salladı, ellerini çözdü, ben de her bir zerrem onunla olmak istemesine rağmen onu orada bırakıp çıktım. Kalabalık dans pistinin içinden ona baktım. Bakışlarını tavana çevirmişti, sanki beni takip etmemek için zor duruyormuş gibi tüm vücudu kasılmıştı.

Ne halt etmiştik biz?

Yirmi İki SIDNEY

Jax'in kapısını çaldım ve gece iyice serinleyen havada ceketime daha sıkı sarındım. Onu orada bırakıp giderken yüzündeki ifade aklımdan çıkmıyordu. Kalmalıydım, yapmam gereken birçok başka şey vardı ama ben kaçmıştım. Çok korkmuştum.

Aramızda olanlar beni dehşete düşürmüştü. Babamın haklı olmasından, bu ilişkinin gerçekten umutsuz olmasından korktum. Eğer bu ilişkiye gerçek anlamda başlarsak Jaxton Ryder'in etkisinden bir daha hiç çıkamayacağımdan korkmuştum.

Babamın sözleri kafamın içinde tekrar tekrar çınlıyordu.

"Her çaylak bir ahmaktır ve hokey her zaman önce gelir."

"Her şey kontrolüm altında."

"Öyle olsa iyi olur, Sidney. Yoksa emin ol, çok pişman olursun."

Tamamen yalandı. Hayatımda bu kadar kontrolden çıktığım bir an hiç olmamıştı.

Jax, öfkeli bir biçimde kapıyı açtı. Gözlerim belinden düşmüş eşofmanına ve çoraplı ayaklarına takıldı. Karşıma dikilip

kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Normalde samimi olan bakışları soğuktu, ses tonundaki mesafe göğsüme bir bıçak gibi saplandı. “Neden geldin, Sidney?”

“Ben... Ben sadece... Sadece bu gece için özür dilemek istedim. Öylece gitmemeliydim.”

Geriye doğru sallanıp bana diğer kızlara attığı bakışın aynısını attı. “Tabii ki gitmemeliydin. Sonuçta benden ihtiyacın olanı aldın, değil mi?” Gözlerini kapatmadan önce bakışlarındaki acıyı görebilmiştim.

Hayır. Hayır. Hayır. Elimi göğsüne koymak istedim ama dokunuşum karşısında irkildi. Gözlerim yanınca sesim çatallaştı. “Özür dilerim. Panikledim. Senden bu kadar hoşlanmamam gerekiyordu. İşlerin bu kadar ileri gitmemesi gerekiyordu.”

Bakışlarının ardındaki duvar yıkılmadan önce birkaç dakika bana baktı. Derin bir nefes verip elleriyle yüzümü kavrayarak beni rahatlatmıştı. “Fazla düşünüyorsun, Sid. Biraz akışa bırak.”

Biraz akışa bırak mı? Bunu nasıl yapacaktım ki? Onu hayatıma aldıktan sonra gitmesine nasıl izin verebilirdim?

Jax, parmak eklemleriyle yüzümü ona bakacak şekilde eğdi, ben de parmağımı çene hattı boyunca gezdirdim. Başını elime yasladı, elleri kollarımdan aşağı kayarken avucumu öpmek için döndü. Elleriyle bileklerimi kavradı ve ikisini de arkama getirip beni yavaşça kapıya doğru iterek orada sabitledi.

Başını eğip alt dudağımı hafifçe ısırdı.

“Seni tutan ne, Sidney?”

Aklıma ilk gelen cevap kendimi korumaktı.

Zoraki gülümsedim. Bir kahkaha attım. “Sence Selena bu konuşma hakkında ne düşünüyor?”

“Bu konuyu açtığın günden sonra onu hiç görmedim. O hiçbir zaman önemli değildi.” Eliyle ikimizi işaret etti. “Ama bu önemli.”

Sözleri tüylerimi diken diken etmişti ama buna ne cevap verebilirdim ki?

Gözlerimin içine baktı, derin bir nefes alınca göğsü kabardı. “Seni öylece bırakıp gitmemden mi korkuyorsun? Öyle bir şey olmayacak. Aramızdakinin nereye gideceğini görmek istiyorum.”

Sözleri karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. *Gidiyorsun.*

Jax saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken parmakları tenime değdi. “Boston’a gidiyorum diye ilişkimiz bitmek zorunda değil.”

Kelimenin tam anlamıyla başka bir ülkedeymiş kadar uzak olacaktı. Gözlerim yanıyordu ve bu hikâyenin nasıl bittiğini hiç bilmiyor olmayı dileyerek gözyaşlarımı tuttum. Sertçe yutkunup konuştum. “Aramızdakini imkânsız bir şeye dönüştürmek değil, arkadaş olmak istiyorum.”

Jax dudaklarını boynuma doğru indirdi. “İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

Ses tonu omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası gönderdi ancak bu defa bunu hissetmiş olacak ki parmak uçlarını çıplak kollarımda gezdirmeye başladı. “Seni tanıyorum, Sid. Öylece arkamı dönüp gitmek istemediğini biliyorum. Söyle.”

Arkasına yaslandı, gözlerimin içine bakarak cevabımı bekliyordu.

En tehlikeli kısmı da haklı olmasıydı. Bu ateş, beni yakıp küle çevirmekle tehdit ediyordu. Ona doğru bir adım atıp başımı iki yana salladım, konuşmaya tam olarak hazır değildim. Ceketimi tutup boştaki elini uzatarak beni odasına götürdü. Kapıyı üstten açarak beni kolunun altına girmeye zorladı, bu hareketi bana tanıştığımız, koridorlarda koşturduğumuz, açabildiğimiz her kapı

için birbirimizle yarıştığımız zamanları hatırlatmıştı. Gülümse-di, elinin eklemiyle çenemin altına dokunup içeri girdi.

Yatağa oturduğunda kaskatı kesildim ama beni kendine doğ-ru çekip kucağından diğer tarafına kaydırды. Bacaklarım üzerin-deydi, bedenimi göğsüne gömdü.

Onunla burada, bu şekilde durmanın normalliği hakkında düşünmemeye çalıştım. Hiçbir şey gelecekte bizi bekleyenleri değıştirmiyordu, kaçınılmaz çarpışmalarının vakti gelene kadar birbirlerine doğru ilerleyen iki tren gibiydik. Ne kadar çabalasak da çarpışmanın etkisiyle geriye bir tek enkazımız kalacaktı. Bu düşünce yüreğimi sızlattı.

Duygularımı hissetmiş olacak ki gözlerimi nazıkçe kendisine çevirdi. Kaşlarımın arasına hafif bir öpücük kondurup geri çeki-lerek gözlerini gözlerime dikti. “Buna değecek, Sid. Aklında her ne varsa, bil ki buna değer.”

Ona daha sıkı sarıldım, ne olursa olsun bu yolun dönüşü ol-madığının farkındaydım. Sadece bunun bize neye mal olacağını anlamasını umuyordum.

Başımı eğdi, göz göze gelene dek bekledi. “Aklında ne var?”

“Senden hoşlanıyorum.” Umursamazca omuz silkmeye çalış-tım ama gözlerimi kaçırınca her şeyi mahvettim.

Derin bir nefes alırken göğsünü yan tarafıma bastırdı. “Anlı-yorum... Ben de senden hoşlanıyorum.” Parmaklarını parmak-larımın üzerinde gezdirince çenemi sıkıp elini tutma isteğimi bastırdım.

“Peki... Sorun tam olarak nedir?” Sesi hüznü ve tereddütlü çıkmıştı.

“Hani filmlerde ‘sadece arkadaş kalalım’ diye bir klişe var ya...”

Kaşlarını çattı ama başını salladı.

“Herkes sonunun iyi olmadığını bilir. Eninde sonunda birbirlerine karşı bir şeyler hissederler ve kaçınılmaz olarak birlikte olana kadar geçen tüm zamanlarını hiçbir şey hissetmemiş gibi davranarak geçirirler.”

“Aradaki tüm o saçmalıkları atlayabiliriz.”

Kelimeleri dudaklarımdan dökülürken boğazım yandı. “Yapamayız... Çünkü eninde sonunda birlikte olamayacağız ve sana karşı hislerim varken arkadaşmış gibi davranmak bana korkunç geliyor.”

Yutkunup başını salladı. “Sevişirsek bana olan hislerinin derinleşeceğini mi düşünüyorsun?”

“Hemen hemen,” diyerek başımı hızlıca salladım ama hâlâ gözlerine bakamıyordum.

Yüzümü kaldırırken parmaklarını çenemde gezdirdi. Sonra duraksadı ve gözlerinin içine bakana kadar bekledi. “Benim için de öyle. Nereye varmak istediğini tam anlayamadım.”

“Jax, Boston’a gidiyorsun. Senin adına çok mutluyum... Ama hayatımda bir görünüp bir kaybolmanı kabul edemem. Bu şekilde yaşayamam.”

“Yani bana...” parmağıyla ikimizi işaret edip konuşmaya devam etti. “Ben gidince her şey bitmiş olacak mı diyorsun? Bu mu yani?”

Acı göğsümü kaplamıştı ve başımı sallayarak onun hüzünlü gözlerine baktım.

“Şimdi anladım. Yani her şey bitti, ha?” Sesi giderek sertleşmişti. “Şaka yapıyor olmalısın, Sid.”

“Jax, bunun yürümeyeceğini bilmen gerek.” Gerçek hislerimi bastırarak söylediğim şeye inanıyormuş gibi konuştum ve kendime bu kararı destekleyen bir geçmişim olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Yıllarca ikinci planda kalmış biriydim.

“Ne bileceğime dair varsayım yapmak sana düşmez. Dene-meye hazırım. Seni istediğimi söylüyorum, Sid. Sadece şimdilik de değil üstelik.”

Derin bir nefes alıp kendimi ağlamamak için tuttum. “Bunu yapamam. Yapamam.”

Jax ellerini saçlarında gezdirip gözlerimin içine bakmadan önce başını yukarı kaldırdı. “Tamam. Birlikteyiz. Artık umursamıyor-muşuz gibi davranmayı bırakalım. Tadını çıkaralım, ne istiyorsak yapalım ve okul bitince bu iş de bitsin. Doğum günlerinde me-saj atmak yok, partilere çağırmak yok, iletişim yok. Sıfır temas.” Jax’ın sesi öfke doluydu ama bir yandan da konuşurken canı yanı-yor gibiydi. Sert, nasırlı parmaklarıyla yüzümü avuçlamadan önce ellerimi okşadı. “Ben gidene kadar benimle olmak canını çok mu yakacak?” derken gözlerinde acı dolu bir ifade vardı. “Ne dersen de, o eşiği çoktan geçtik. Canımız zaten yanacak.”

İtiraz edecek gibi oldum ama beni susturup konuşmaya de-vam etti.

“Eğer sonsuza dek birlikte olamayacaksak lütfen bari şu ânımı elimden alma.”

Gözlerinin içine bakarken ağzım açık kaldı. Konuşmayı de-nedim ama kelimeler ağzımdan çıkmıyordu. Gözlerimi kaçı-rmadan başımı salladım.

“Beni mahvediyorsun.” Gözlerimin içine bakmadan önce birkaç saniyeliğine duvara döndü. “Bunu yapabiliriz, Sidney... Ama karşılığında tamamen benim olacaksın.”

Dudaklarıma yapıştı, ben de umarsızca öpücüklerine karşılık verdim. Haftalardır bu ânı bekliyordum. Kendimi tutuyordum ama ateşim sönmüyordu. Dudaklarımı ısırınca içimi yoğun bir arzu dalgası kapladı. Kulağıma doğru yaklaşıp hassas tenimi yalamaya ve kulak mememi emmeye devam ederken inledim.

Güçlü elleriyle kalçalarımı kavrayarak beni kucağına aldı, bacaklarım iki yanından sarkıyordu. Göğüslerimiz birbirine temas ederken ellerimi vücudunda gezdiriyor, dokunuşumla kaslarının gerildiğini hissedebiliyordum. Parmaklarımı kalın saçlarının arasına sokup dudaklarını kendime çektim.

Öpüşmeye ara verip tişörtümü çıkardı ve sütyenim olmadığını görünce nefesi kesildi. Arkasına yaslanıp beni süzerken inledi.

“Sen benimsin.” Ses tonu sertti ve gözünü üzerimden ayırmıyordu. “Bunun farkındasın, değil mi?” Çenemi sıkıca kavradı ve beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. “Ben farkındayım çünkü seninim.”

Gözleri benimkileri ararken dudaklarıma yönelmeden önce onayımı bekledi. Aramızdaki ısrarcı çekimi yatıştırmaya çalışarak umutsuz bir şekilde birbirimize dokunmaya başladık. Aramızda hiç kaybolmayan elektrik akımı, dudaklarımızın birbirine ilk değdiği andan beri on kat artmıştı. Sanki en çok arzuladığı şeye yakın olduğunu anlamıştı. Dokunmaya, hissetmeye ve tatmaya karşı konulamaz bir ihtiyaç duyuyordu. Dudaklarımız birbirine sürtünüyor, dişlerimiz ısırıyor, dillerimiz birbirine dolanıyordu. Nefes nefeseydik. Kıyafetlerimiz üzerimizdeyken merkezimi aletine sürttüm, ona biraz daha yakın olup acımı hafifletmeye çalışıyordum. Çabucak sertleşince heyecan bütün vücudumu ele geçirdi.

Ona muhtaç ellerim tişörtüne uzanıp üzerindeki çıkardı. Dövmeli göğsünü ve kaslarını kaplayan iki kuzgunu gördüğümde nefesim kesildi. Beni sertçe kendine doğru çekti ve sert, kaslı göğsünü tenime bastırdığında ikimiz de inledik.

“*Sidney—*”

Teninin sıcaklığı iliklerime kadar işlerken başımı geriye attım. Her santimimi tatma arzusuyla gözü dönmüştü, pozisyonunun

avantajını kullanarak boynumu öpüyordu ve açgözlü öpücükleri tenimde iz bıraktı. Sessiz bir çığlık atmak için ağzımı açtığımda dilinin ucunu boynumun kıvrımında gezdirdi, içim ürpermişti. Dişlerini kenetlediğinde mırıldadım. Memnuniyetini fısıltıyla belli ederken, beni daha rahat kavrayabilmek için güçlü kolunu belime dolayıp geriye doğru eğdi, boğazımın çukurundan göğüs kafesime doğru ıslak öpücüklerle ilerledi ve büyük, nasırlı elle-riyle memelerimi kavradığında tenim karıncalandı. Memeleri-mi birbirine yaklaştırmadan önce anlaşılmaz şeyler mırıldandı. Sonraki dokunuşunu beklerken nefesimi tuttum.

Dudaklarını daha aşağı indirerek tenimde gezdirdi. Nefesi-nin sıcaklığı hassas, çıplak memelerimin üzerindeydi. Ben kuca-ğında kıvranana kadar öylece kaldı. Sonra dilini yavaşça uzatıp ikisinin arasını yaladı ve bir şeyler mırıldandı. Temas tenimi ya-kıp geçmişti, alevler içimden dışıma yayılıyor, her dil darbesinde yapacakları zihnimde canlanıyordu. Geri çekilip çıplak göğüsle-rime bakarken dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi. “*Sik-tir...*” Sesi sert ama nefes nefese çıkmıştı.

Dilini önce bir meme ucumun, sonra da diğerinin etrafında gezdirirken ona doğru eğildim. Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve bir eliyle bir mememi, ağzıyla da diğerini okşarken inledim. Sertçe saçlarını çekip onu gözlerimin içine bakmaya zorladım. Zevkten eriyen bakışlarıyla nihayet buluştum. Göz bebekleri ko-camandı, gözlerini gözlerimden ayırmadan dilini mememin alt tarafında yavaşça gezdirdi. *Kahretsin, çok çekici.*

Meme ucumu yavaşça ağzına alırken saçlarının arasındaki par-maklarımı büktüm, iştahlı tavırları beni sıırılsıklam etmişti. Nefes nefese bir hâlde ona sıkıca tutundum, kucağında kıvranıyordum.

Arzu dolu bir ses çıkarıp meme ucumu ısırdı, bacak aramdan sıcacık bir akıntı geldiğini hissettim. Artık dayanamadığım arzu-

larla çığlık atıp çırpınmaya başladım. Elini boynumun arkasına dolayıp başımı arkaya yatırdı ve karşısında çırılçıplak kalmıştım.

“Aman Tanrım, bebeğim.” Dayanılmaz arzu beni tüketmişti ve kalçalarım ile daireler çizerek ona sürtünmeye başladım. Dudaklarıma yapıştı, dili ve dudaklarıyla üzerimde üstünlük kurarak beni öpmeye devam ediyordu. Ben de buna karşılık tırnaklarımı sırtına geçirdim, ellerini belimden aşağı indirdi. Sıkı kavrayışıyla kalçalarımı aşağı iterken bir yandan da bacaklarını bana doğru itti. Sonunda istediğim yere temas edince inledim.

“Beni delirtiyorsun,” deyip alt dudağımı emdi ve beni kucağından kaldırıp pozisyonu değiştirmeden ve beni altına yatırmadan önce hafifçe ısırdı. Dirseklerini başımın iki yanına dayamış, bedenimin delice arzuladığı sürtünmeyi elimden almıştı. Yavaş, sakın öpücüklerine ve narin ısırıklarına devam etti, dillerimiz birbirine dolanmıştı. Bakışları beni delip geçiyordu ve uyluklarını benimkilerin arasına sokmadan önce gözlerinde anlık bir farkındalık kıvılcımı belirdi. Temas eder etmez birlikte inledik. Göğüslerimi onun sert göğsüne bastırınca boğazımın derinliklerinden bir inilti koptu.

Geri çekildi ve elini aşağı kaydırırken ağırlığını yana verdi. Göbeğimin üzerinde daireler çizen parmakları tenime hafifçe dokunuyordu ama çektiğim ıstırabı artırırcasına yavaşça aşağı yöneldi. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu ve elini taytımın içine sokarken derin bir nefes aldım. Parmakları, ona en çok ihtiyaç duyan yerlerimde gezinirken göz göze geldik.

Dokunuşuyla ona olan ihtiyacım daha da artmıştı. Kalçalarımı eline doğru kaldırmaya çalıştım ama koluyla beni yatağa sabitliyordu.

Kulağıma eğilip, “Nefes al, Sid,” diye fısıldadı. Sesi buyurgandı, kontrolü ona teslim ederek derin bir nefes aldım.

Külotumu kenara kaydırıp boynumun çukuruna gömüldü. “Çok ıslanmışsın.”

Parmaklarıyla ıslaklığımı yaydı, en hassas yerime hafifçe dokundu. Kalçalarım beni sabit tutan sert koluna değerken inlemelerimin ardı arkası kesilmiyordu.

“Lütfen...” dedim, yalvarıyor gibiydim.

“Bana benim olduğumu söyle.” O an hiç yüzleşmek istemediğim bir ciddiyet bedenimi ele geçirdi. Bana dokunması için sessizce yalvararak dudağımı sertçe ısırdım. “Bana benim olduğumu söyle, Sid.”

“Seninim,” diye cevap verdim, sesim zar zor duyulmuştu.

Dişlerini omzuma geçirdi ve vücudu üzerimde sarsıldı. Parmakları klitorisime sürtünürken zevk dalgaları vücudumu ele geçirmişti. Dudaklarımız buluşunca ağzı çığlıklarımı yuttu.

Ona dokunmak istiyordum; hayır, ona dokunmaya *ihtiyacım vardı*. Elimi belinden içeri sokup aletini kavrarken nefesim kesildi. Elimi ileri geri hareket ettirdim. *O benimdi*.

Vücudu istemsizce elime doğru eğilince bir güç dalgası beni ele geçirdi. Dürtüsel bir ses çıkarıp elimi avucunun içine aldı ve başımın üzerinde sabitledi.

Tek bir yumuşak darbeyeyle parmakları içime girerken bedenim titredi. *Kahretsin*. Doyuma yaklaşmanın verdiği hislerle haykırdım ve hızını artırınca çırpınmaya başladım. İnlerken bir yandan da arzu dolu sesler çıkarıyordum. Başparmağını klitorisime sertçe bastırdı ve sabit bir ritimde devam ettirdi. Sırtım karıncalandı ve parmaklarını hızla çekene kadar vücudum kaskatı kesildi.

Yalvararak, “Durma,” diye haykırdım.

Jax karanlık bakışlarını gözlerime dikmişti, sesi gergin çıkıyordu. “Biliyorum... Durmayacağım, Sidney. Ama önce tadına bakmam gerek.”

Vücudum bu sözlerine karşılık verirken ürperdim. Bileğimi bırakıp ağzını sakince vücudumda gezdirmeye başladı; önce iki meme ucumu yalamak için durdu ve onları sertçe, hatta neredeyse canımı yakan bir şekilde emdi. Sonra da yumuşak dil darbeleriyle acımı yatıştırdı. Diliyle göbeğimde daireler çizerken arzularımın yoğunluğu beni paramparça ediyordu ve sanki içim çekiliyordu.

Dizlerinin üzerinde doğrulup taytımı ve külotumu çıkarıp yere attı. Elleriyle bacaklarımı ayırıp omuzlarını bacaklarımın arasına yerleştirdi. Bir parmağını kaygan kıvrımlarımda gezdirirken bakışları üzerimdeydi. “Çok ama çok güzel.”

İnleyip tadıma bakmasına izin verdim. Göğsü kabardı ve dudaklarını bacak arama indirdi. Beni aşağıdan yukarı doğru yalayıp klitorisime geldiğinde duraksadı, nefesim kesilecek gibi olmuştu. Kendimi zar zor kontrol edebiliyordum.

Dudaklarıyla beni hapsedip sertçe emdi, kalçalarımı dayanılmaz bir arzuyla utanmadan onun yüzüne sürtüyordum. Gülümsedi ve parmaklarını acı verici ölçüde yavaşça içime soktu. Kıpırdandım, parmaklarını daha derine sokması için yanıp tutuşuyordum ama yapmadı, bana ısırap veren hareketine bir son vermeden önce durmamı bekledi. Parmakları nihayet içime girdiğinde adını haykırdım. Kalçalarımıdaki yumuşak eti ısır-
dı, parmaklarını ileri geri hareket ettirirken kalçalarım kendini onun ritmine bırakmıştı. Beni bir yandan da aynı hızda emiyor, her düşüncemi, bilincimin her zerresini ele geçirene kadar damarlarımdaki ateşi körüklüyordu.

Bedenlerimiz senkronize bir şekilde hareket ederken parmaklarını içimde kıvırdığında ayak parmaklarım kıvrıldı ve beni uçurumun kenarında tutarken yumruklarımı sıkarak hazzın doruklarında gezindim. İnleyerek klitorisimi ısır-
dı, elektrik akımı

dalgalar hâlinde vücuduma yayılmaya başlamıştı. Saçlarını çekip ihtiyacım olan her şeyi ondan alırken bedenim hızla yataktan fırladı. Açgözlü açıklığım parmaklarının etrafında kasılırken vücudum titremelerle sarsılıyor, her saniyeyi olabildiğince uzatıyordu.

Öpücükleriyle karnımdan yukarı doğru çıkarken derin bir nefes aldım. “Siktir, Sid.”

“Çıkar, hemen.” Ellerim arzuyla eşofmanına uzandı ve doğum kontrol hapi kullandığım için minnettardım.

Hızlıca soyunurken gülümsüyordu. “Bana patronluk tasla-man hoşuma gidiyor.”

Aletini bana dayadığında alaycılığından eser kalmamıştı. Boğazımı sıkarak çenemi yukarı kaldırmaya zorladı. “Gözünü gözümünden ayırma.”

İzdirap verici bir yavaşlıkla içime girerken gözlerinin içine baktım, karanlık bakışlarını üzerimden çekmiyordu. Her hamlesinde göğsüm şehvetten çok daha güçlü bir şekilde kabarıyordu. Bacaklarımı sırtına dolayarak onu daha derine aldığımda karşımda inledi. “Bunun hayalini kurup duruyordum ama bu beklediğimden çok daha iyi.”

Ses tonu bana tapıyormuş gibi hissettiriyordu, parmaklarını kalçalarımın geçirdim. “Daha derine, Jax.”

“*Siktir.*” İçime öyle sert girmişti ki beni tutuyor olmasaydı yataktan kayabilirdim. Her darbe, kalbimi korumak için sarf ettiğim onca çabadan sonra göğüs kafesimi çatlatıyormuş gibiydi.

Jax boşalırken içimde titriyordu ve yüzüme dönüp mırıldandı. “Benimsin.”

Bir diğer orgazmıla nefesim kesilirken sıcaklığını içimde hissettirdim.

Üzerimden yuvarlandı, sonra da beni alıp göğsünün üzerine yatırdı. Bir bacağıma üzerine atmıştı. Kolunu bana dolayıp tembelce saçlarımı okşadı. Aklımda tek bir şey vardı: *Ben onundum*. Başımın üstünü öptü ve vücudunun sıcaklığıyla yavaş yavaş uykuya daldım.

Yirmi Üç JAX

Minik Bela : Kendimi iyi hissetmiyorum. Bu gece çıkmayacağım.

Alex ve River'ın atıştığını belli belirsiz duyuyordum. Mesajı onuncu kez okudum. Başparmağım "Gönder" tuşunun üzerinde gezinirken cevabım belirsizliğe gömülmüştü.

Bu da neyin nesi, Sid?

Birlikte olmaya karar verdiğimizden bu yana üç gün geçmişti. Üç gündür ona kendimi tamamen açmıştım ama o bana birkaç kırıntı sunmuştu. Kırıntılarla yetinmiştim, yine yetinirdim. Başımı arkaya eğip alçı tavana baktım ve parmaklarımı boynumla omzum arasında gezdirdim. Derin bir nefes aldım ve yanaklarımı şişirerek nefesimi verdim. Gerçekten Sid, bu da neyin nesi şimdi lan?

Mesajı göndermeden ekranı kilitledim. İlişkimize saatli bomba koymasını beklemiyordum, yine de onu her şeyiyle ka-

bul etmiştim. Sömestr sonuna dek benim olacağına söz vermişti. Sonra *Bom!* Ölüm sessizliği. Ben de meşgul olacaktım, o da meşgul olacaktı. Adil bir anlaşmaydı ama onu görmeden üç gün geçirmek...

Ellerimi gözlerime kapayıp hafifçe inledim. Kızım yine paniğe kapılmıştı ve onu durdurmazsam kaçmaya çalışacaktı. Birden yerimden fırlayınca Alex ile River yüzlerinde hınzır gülümsemeleriyle bana baktı.

Alex hemen lafa girdi. “Neden bu kadar sinirlendin ki? Görmezden gelinmeye alışık değil misin?”

Kaşlarımı çatarak bir ona bir River’a baktım, sonra da hamlemi yaptım. “Mia nasıl?”

İkisi de aynı anda yere baktı, birbirleriyle göz göze gelmekten kaçınıyorlardı.

Sırıttım. “Ben de tam olarak öyle düşünmüştüm. Eğer benim yumuşak karnıma vurmaya kalkarsan ben de seninkine vururum.”

Beni duymazdan geldiler, sessizliği bozmayınca ikisine de tek tek baktım ama onların sorunlarından daha önemli meselelerim vardı.

“Ben çıkıyorum.”

Sid’in evinin önüne park ettiğimde tedirgin hissediyordum. Bir yanım ona baskı yapmaktan kaçınmak isterken diğer yanım onu tutup sarsmak istiyordu. Ellerimi yüzümde gezdirdim ve öfkeyle homurdandım. *Korkaklık etme, git ve konuş.*

Kapısını çalıp, “Sid, aç kapıyı,” diye seslendim. *Tık, tık, tık.* “Sid, benden sonsuza kadar kaçamazsın. Aç şu kapıyı.”

Kapı açılınca Mia’nın delici bakışlarını üzerimde hissettim. “Şşşt, uyuyor.”

Omzumla onu itip içeri daldım. “Bugün yaratıcı gününde değilsin. Nerede o?”

Mia avucunu göğsüme bastırarak beni durdurdu. “Bu ne ukalalık? Neden geldin?” Ses tonu karşısında başımı eğdim ve ona birkaç saniye baktım. Kollarını kendine dolamış, dudaklarını birbirine bastırmıştı.

Ellerimi öfkeyle havaya kaldırdım. “Eminim aramızda neler geçtiğini sana anlatmıştır, şimdi de beni görmezden geliyor.”

Mia’nın gözleri büyüdü, ağzı açık kalmıştı.

“Sana söylemedi mi?” İkisinin ne kadar yakın olduğunu bildiğimden, bunu ondan saklamasına öfkelen dim.

Aynı anda Mia’nın yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. Konuşmadan önce derin bir nefes aldı. “İnan bana tüm bunların neyle ilgili olduğunu bilmiyorum... Ve bu, yaptığın saçmalığı sadece *biraz* açıklayabilir ama o gerçekten hasta.”

Mesajlarıma cevap veremeyecek kadar hasta olduğunu düşündükçe içim içimi yemeye başladı. “Neyi var?”

“Ateşi çok yüksek ve sadece öksürmek için gözünü açabiliyor. Dünden beri ancak şimdi birazcık uyuyabildi.”

“Nerede?”

“Odasında ama Jax, ciddiylim. Eğer onu uyandırırsan Tanrı *yardımcın* olsun.” Bana dik dik bakarak korkutucu bir ifade takındı.

Beni daha fazla tehdit etmesini beklemeden soluğu Sid’in odasında aldım. Yorganına sarınmış, mışıl mışıl uyuyordu. Kitapları ve kıyafetleri yere saçılmıştı, her yer dağınıktı. Sanki eve gelmiş ve her şeyini olduğu yere bırakmaktan fazlasını yapamayacak kadar yorgun düşmüştü. Yatağın yanında mendille dolu küçük bir çöp kutusu vardı ve komodinin üstü öksürük şurupları, boğaz pastili ve ağrı kesicilerle doluydu. Uyandırmamak için

hafifçe yanına oturdum ve avucumu alnına koydum. *Tanrım, yarıyor.*

Telefonumu çıkarıp ateşin nasıl düşürüleceğini araştırdım ama neredeyse her cevapta ilaç alıp beklemek gerektiği yazılıydı. Dikkatlice yataktan kalktım, utançtan midem bulanıyordu. Kızım ile ilgilenmem gerekirken ona söylenip durmuştum.

Pislik herifin tekiyim.

Ne yapacağımı bilmez hâlde eşyalarını toplamaya başladım, kitaplarını onun istediği şekilde sıraladım ve kalemlerini zevkine göre düzenledim. Yerdeki kıyafetlerini toplayıp sepete attıktan sonra mutfığa doğru ilerledim. Mia'nın bana attığı bakışı görmezden gelerek bir çöp torbası alıp Sid'in odasına döndüm. Başucundaki çöpu değiştirip çamaşır sepetini dışarı çıkardım ve kapıyı arkamdan yavaşça kapattım.

Mia sepeti elimden kapıp içindekileri mutfaktaki büyük sepete döktü. "Durumu nasıl?"

"Yanıyor ama hâlâ uyuyor." Boştaki elimle saçlarımı çekiştirdim. "Neden bana söylemedi?"

Mia kaşlarını çatı ama tebessüm ettiği gözümünden kaçmamıştı. "Eminim söylemiştir ama sen inatçı keçi gibi davrandığın için anlamamışsındır. Neyse ki sonunda aklın başına geldi." Başıyla sepeti işaret etti. "Elindekiyle ne yapıyorsun?"

"Sence?" Sepeti kalçama doğru kaydırdım.

Bana şüpheli bir bakış attı. Kahretsin, Mia tam bir poker sürattı. Beni ölçüp tartmayı bitirmiş olacak ki, "Yolun sonundaki çamaşırhaneyi kullanıyoruz," dedi.

"Evde yıkayacağım. Uyanırsa bana mesaj at."

Sırıtip başparmağıyla onay işareti yaptı.

Sid'in bana ihtiyacı olduğu son birkaç günde işleri batırmıştım. Şimdi aklımı başıma toplayacaktım.

Kanepemizde Sid'in temiz çamaşırlarını katlarken Lucas da yanımdaydı. İkimiz de iç çamaşırlarının düzgünce katlanmış hâlde önümüzde durduğu gerçeğini görmezden geldik. Tangaları nasıl katlayacağımı bilmiyordum ama ölsem de ondan yardım istemezdim.

Lucas kaşlarını çattı, çene kasları gerilmişti. “Eee, aranızda neler olduğunu anlatacak mısın?”

Çamaşırlar yeterli bir kanıt olmalıydı ama ağzımdan laf alana kadar pes etmeyeceğini biliyordum. “Biraz takıldık. Şey...” Aramızdakileri açıklayacak doğru kelimeleri ararken duraksadım. “Karmaşık bir durum.”

“Ciddi misin?” Lucas homurdandı. “Doğru, insanın ne zaman başı sıkışsa ‘karmaşık’ kelimesi imdadına yetişir.”

Ona ters ters bakınca yüzündeki gülümseme kayboldu. “Dert değil, zaten yakında taşınacağız.” Bu durumdan memnun olmadığımı itiraf etmemek için çabaladım. Sonra da ses tonumu yumuşatarak “Pips nasıl?” diye sordum.

Bunu itiraf etmesinin zor olduğunu farkındaydım ama kız başka bir yere bakarken ona nasıl baktığını görebiliyordum. Sanki onu kaybetmekten korkuyordu.

“Aramız iyi. Meseleleri çözdük.” Önemli bir şey değilmiş gibi beni geçiştirmeye çalıştı ama onu o kadar uzun zamandır tanıyordum ki bu imkânsızdı.

İç çekip arkama yaslandım. “Büyük bir değişiklik söz konusuysen endişelenmen normal ama seni seviyor, bundan emin olman gerek.”

Lucas bana baktı, yüzünde gözle görülür bir rahatlama vardı. “Sağ ol, dostum.” Elini uzatıp Sid’in gömleklerinden birini katlamaya başladı.

Birkaç saat sonra yeniden Sid’in evine uğradım. Oraya varmadan önce Mia ve Anthony’ye bir mesaj gönderdim. Anthony çoktan kapıda beni bekliyordu. Çamaşır sepetini de yanıma almıştım. “Nasıl oldu?”

“Fena değil. Birkaç kez uyandı ama öksürük nöbeti geçmez yeniden uyudu.”

“Onunla ilgilendiğin için teşekkürler,” dedim ve Sid’in odasına gitmek için kanepenin yanından geçtim.

Anthony uzanıp kolumdan tutarak beni durdurdu. “Asıl benim sana teşekkür etmem gerekiyor mu?” Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. “İkinizin arasında ne olduğunu bilmiyorum ama kendine dikkat et. İlişki istemediği konusunda son derece ciddi.”

İstemsizce geri adım attım. Sözleri yüzüme tokat gibi çarpmıştı. “İkimiz de aramızdaki sınırların farkındayız.”

Başını salladı, kolumu bıraktı ama yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Acaba Sid için miydi, yoksa benim için mi? Emin olamamıştım. “Ukalalık etmeye çalışmıyorum ama... Jax. İçgüdülerim bana aranızda bundan daha fazlasının olduğunu söylüyor. Sid özel biri.”

“Biliyorum, dostum,” deyip etrafından dolaşarak Sid’in odasına girdim.

“Jax?” Öksürüklerin arasından Sid’in zayıf sesini duydum.

“Selam, Minik Bela.” Yatağının kenarına oturup daha önce getirdiğim suyu ona uzattım. Öksürüğünü kontrol altına almak için birkaç yudum aldı. Ateşine baktım ve rahat bir nefes aldım, düşmüştü. Ama hâlâ bitkindi. “Hastalanmışsın.” Saç-

larını kulağının arkasına atıp yüzüme bakmasını bekledim.
“Beni aramalıydın.”

O yorgun hâliyle bile gözlerini devirmekten geri durmadı.
“Tabii, bir dahaki sefere gripten yataklara düştüğümde ilk iş bunu hatırlayacağım.”

Öne doğru eğilmesine yardım ettim ve uyurken başının yüksekte olması için arkasına birkaç yastık koydum.

“Gitme.” Tekrar uykuya dalarken elimi kavradı ve sahiplenici bir hareketle göğsüne doğru çekti.

Yanına yattım ve uyuyana kadar parmaklarımı nazikçe saçlarında gezdirdim.

Pazartesi günkü dersin ardından Sid’e giderken birkaç şey aldım. Kapıyı Mia açtı, elimdeki Ellie poşetine bakıyordu.

“Merak etme, seni de düşündüm.” Ona iki sandviç uzattım.
“Biri Anthony’nin. Hastamız nasıl?”

Mia sandviçten kocaman bir ısırık alıp, “Bir süredir uyanık ama yataktan çıkmadı,” dedi. “Artık daha iyi, öksürmüyor.”

“Teşekkürler.” Sid’in yemeğini alıp odasının yolunu tuttum.

Beni görünce yüzünü kapattı. “Tanrım, Jax, burada olmanın gerek.”

Sırıtarak yorganı başından indirdim ve kıpkırmızı olmuş yanaklarını gördüm. “Peki neden?”

Yorganının altına saklanmaya çalışmaktan vazgeçerek yatak başlığına yaslandı. “Mia bana yaptığın her şeyi anlattı. Teşekkür ederim.”

“Daha hiçbir şey görmedin.” Poşetten çorbasını ve küçük çöreğini çıkardım. “Ellie bana bu çorbanın seni rahatsız eden her şeyi iyileştirebileceğini söyledi.”

İlk yudumu aldığı anda inledi, gözleri kapandı ve dudaklarını kaşığa bastırdı. “Çok lezzetli.”

Yemek yiyebilecek kadar iyi hissetmesine sevinmiştim, çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Bu sabah notlarımı çok dikkatli tutmuştum. Bu kaçırdığı ikinci dersti ve bir de bunu dert etmesini istemiyordum.

“Her derse girip notlarını aldım. Birkaç profesör notlarını dağıtmıştı ama ben en zeki görünen birkaç kişiyi kenara sıkıştırıp not istedim.”

Bunu başarmak için şöhretimden faydalanmışım. Genelde bu kozu oynamaktan kaçınırdım ama bu sabah ilk kez işime yaramıştı.

Nefes almak için duraksayıp tüm notlara baktı. Gözleri kocaman açılmıştı, şaşkındı. “Jax, bunu yapmana gerek yoktu.”

“Önemli değil. Hem *arkadaşlar* ne güne duruyor?” Kelimeyi bilerek vurgulamıştım. “Biraz televizyon izlemek ister misiniz? *High Tide*’ın yeni bölümü çıktı.” Cevabını beklemeden çorbasını dökmemeye dikkat ederek yatağın üzerine süründüm ve televizyonu açtım.

Sid yemeğini bitirdiğinde kolumu ona dolayıp göğsüme yatırdım. Kollarımda eridiğini hissedebiliyordum. Ekranı gülümseyordu ama izlediklerimiz umurumda değildi. Ne de olsa tam da olmam gereken yerdeydim.

Yirmi Dört SIDNEY

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağarken kaldırım ve dışarı çıkmaya cesaret eden herkesi sırlıklam ediyordu. Ne yazık ki bir saniye içinde ben de aynı kaderi paylaşacaktım. Son on beş dakika boyunca yağmurun dinmesini umarak beklemiştim ama aksine yağmur şiddetini artırmıştı. Evim uzak bir mesafede değildi ama sırlıklam olmadan eve varmamın bir yolu yoktu. Ceketimin yakasını kafama doğru çektim, baharlık ceketimi giymek için bugünü seçtiğime pişmandım. Sırlıklam olduğumda daha kalın bir ceketim olmadığına üzülecektim ama yapacak bir şey yoktu. Kaderimi kabullenmeli ve işe koyulmalıydım. Derin bir nefes alıp kapıyı açtım ama aniden Jax'ın siyah kamyoneti yanıma yanaştı.

O kendine has, ukala gülümsemesiyle camını indirdi.

“Bir araca ihtiyacınız olabileceğini düşündüm.”

Jax evin arkasına park ederken, “Koşmamız gerekecek,” dedi. Gökyüzünde şimşekler çakıyordu ve vücudum her şimşek çak-

masıyla irkiliyordu. Fırtınayı hep heyecan verici bulmuştum. Emniyet kemerimi çözünce Jax yüzünde sinsi bir gülümsemeyle yüzüme baktı. Gözlerini benimkilerden ayırmadan bir parmağını kaldırarak saymaya başladı.

Üç.

İki.

Bir.

Koş.

İkimiz de kamyonetten fırlayıp evine doğru koştuk. Neyse ki kapı kilitli değildi, aceleyle içeri girdik. Nefes nefese kaldığımda gülmeye başladım. Sırılsıklam olan Jax'e baktım ama çok geçmeden benim de ondan farkım olmadığını gördüm. Bana doğru adım attığında donakaldım, arzusu gözlerinden okunuyordu. Ellerini boynumun iki yanına koydu. Başparmağıyla yanağımı okşayıp başımı geriye yatırdığında nefesim kesildi. Gözlerim saçlarından yüzüne damlayan suyu takip ederken aniden beni öptü.

Bu açgözlü öpücüğü karşısında inledim.

Yüzüne muzip bir gülümseme kondurdu.

“Duşa son giren akşam yemeğini öder.”

Bir adım öne geçmeye çalışarak beni yana savurdu ama iki elimle gövdesine sarılarak onu yavaşlattım ve bir ayağımı onun önüne atarak merdivenleri hızla çıktım. Kahkahalarının arasından, “Hile yaptın,” diye seslendi.

“Hayır, önce sen hile yaptın,” diye bağırarak odasına doğru hızla koştum ve banyoya daldım. Peşimden gelirken kahkahalarımız boşlukta yankılandı. Sırtım duvara değene kadar beni köşeye kısırdı ve ateşli bir şekilde beni öperken elleriyle vücudumu sımsıkı tuttu. Bacaklarımın arası ıslanmaya başlamıştı. Gömleğinin yakasını kavrayıp onu kendime çektim.

Beni öperken inleyerek alt dudağını ısırdı. “Önce duş al. Tekrar hastalanmanı istemiyorum.”

Burnumu öptü ve suyu açmak için geri çekildi. Geniş bir duştı, standart bir duşun neredeyse iki katı büyüklükteydi ve tepede duş başlığı vardı. Bana dönüp elleriyle tişörtümü hafifçe sıyırırken yumuşak bakışlarını gözlerime dikti. Tişörtümü başımın üzerinden çıkarırken parmaklarıyla önce karnıma sonra göğüslerimin kenarına dokununca tüylerim diken diken oldu.

Sesi sertti. “*Tanrım*, Sid, beni delirtiyorsun.”

Saldırmasını beklerken dudaklarını boynuma gömüp nazik öpücükler kondurmaya başladı. Boğazımın arkasından bir uğultu duyuldu, tişörtünü kaldırıp, “Çıkar şunu,” dedim.

Gülümsemesini hassas tenimde hissedebiliyordum. “Bakıyorum da otoriteriz.”

Üzerimden kalkıp kıyafetini başının üzerinden çıkardı, pantolonunu ve *boxer*ını da indirdi. Bana ukala ukala sırtıyı onu hayran hayran seyretmemi izledi. Bakışlarım aşağıya, dövmelelerine, karın kaslarına kadar indi ve sonunda nefesim boğazıma takıldı ve alt dudağımı sertçe ısırdım. Ağzım sulanırken yutkundum, gözleriyle buluşmak için bakışlarımı yukarı kaydırmadan önce vücudunun her zerresini inceledim. Jax’in ukalalığı şimdi yerini açgözlülüğe bırakmıştı. Ağzını kocaman açtı, sanki beni yiyip yutmak istiyordu. Ona memnuniyetle izin vermiştim.

İçimde bir sıcaklık hissettim ve aramızda neredeyse hiç mesafe kalmayacak kadar ona yaklaştım. Tırnağımı dövmesinin üzerinde gezdirince tüyleri diken diken oldu. Parmağımı kalbinin üzerindeki kuzgunun mavi ve siyah tüylerinin üzerinde gezdirirken gözleri hareketlerimi takip ediyordu, sonunda kalça kemiğinin üzerinde yılan gibi kıvrılan dövmeye kadar indim.

Bakışları şehvetliydi, eteğimi çekiştirirken sesi sertleşti. “Çıkar şunu.”

Hemen etekten kurtuldum ve gözlerinin içine bakmaya devam ederken külotumu indirdim. Jax inledi, gözleri vücudumun her bir zerresinde gezinirken başını boynumun kıvrımına gömdü. Avuçlarıyla kalçalarımı kavrarken mırıldandı.

Sesi kalın ve boğuktu. “Her seferinde ilkmış gibi hissediyorum.”

Jax beni buhar dolu duşa kaldırmadan önce sıcaklığı kontrol etmek için suya uzandı. Çekmeceden bir şey alıp yakındaki bir rafa koydu. Bir nefes alıp gözlerimi kapattım, arzular bedenimi harekete geçirmişti. Vücudunu bana bastırduğunda sert aleti karnıma batarken aramızdan ılık sular akıyordu. Zevkle inleyip ellerini kollarımda, omuzlarımda ve boynumun kıvrımlarında gezdirmeye başladı. Başımı ılık suya doğru eğdi ve parmaklarıyla boynumun arkasına nazikçe masaj yaparak beni inletmeyi başardı. Şefkatli dokunuşuyla kalbim duracak gibi olmuştu. Dile gelmemiş duygularıyla yüklü bakışlarını yakaladığımda elimi göğsünün üzerine koydum ve kalplerimiz aynı ritimde atmaya başladı. Avucuna şampuan dökmeden önce bana gülümsedi. Boynumun altından başlayıp başımın tepesine kadar tenimi ovarak çıktığında inledim.

Gözlerimi kapatıp, “Jax,” diye mırıldandım. Âdeta daha fazlası için yalvarıyordum.

Şakaklarıma doğru ilerleyince dokunuşlarıyla mırıldanmaya devam ettim. Elleriyle yüzümü nazikçe kavrayıp başımı geri yatırarak saçlarımı duruladı. Tırnaklarım omuzlarına battığında yavaşça inledi.

Elini saçlarıma dolayarak başımı yavaşça geriye doğru çekti ve saç uçlarıma saç kremi sürdü. Saçlarım sırtımdan dökülüp

kayganlaşana kadar suyun altında parmaklarıyla saç tellerimi taradı. Gözümüzü birbirimizden ayıramıyor, başka yöne bakmaya cesaret edemiyorduk. Arzusunu bakışlarından okuyabiliyordum, elini vücudumun yan tarafında gezdirip kıcımlı avuçlarken diğer eliyle de sahiplenici bir tavırla boynumu sıktağında bütün hücrelerime uyarı sinyalleri yolladı. Öpüşmek için aceleci davranmıyordu, dudaklarıma yaklaşp erotik şeyler mırıldandı.

İhtiyacı neyse almasını istiyordum. Zihinlerimizin talep edemediğı ne varsa bedenlerimiz kontrolü eline alıp yapıyordu. Öpüşmemiz bittiğinde alnını alnıma dayayıp elini boynumdan çekti. İkimiz de nefes nefeseyken göğüs kafesi memelerime değiyordu.

Temiz bir banyo lifi alıp vücudumda gezdirdi, omzumun üzerinden sabuna uzanırken tenime sürtündü. Lifi köpürtürken burnuma o tanıdık odunsu koku doldu.

Jax sert lifi tenimde, köprücük kemiklerimde, oradan da memelerimin çevresinde gezdirmeye başladı. Eliyle memelerimi kaldırıp altında biriken suları yalamak için eğildi. Başparmağını diğerinin ucunda gezdirirken meme ucumu çekti ve sertçe sıkıttı, içim kıpır kıpırdı. Giderek artan arzularıma hâkim olamayp derin bir nefes verdim.

Kafasını eğip kulaklarıma yaklaştı ve nefesini verirken sırtımı fayans duvara dayayana kadar beni itti. “Sabret, Minik Bela. Elime düştün.”

Dizlerinin üzerine çöküp parmaklarını yavaşça bacağımdan yukarı kaydırırken sıcak nefesi üzerimde geziniyor, tüm kaslarımı beklentiyle geriyordu. Parmaklarını ıslak, sıcak bacak arama kaydırdağında ikimiz de inledik.

“Siktir...” diye mırıldanıp dudaklarını üzerimde gezdirdi, diiliyle klitorisimi uyarırken, “Kıpırdama,” diye inledi.

Vücudum patlamanın eşiğindeydi ama bacaklarımı kilitleyip beklenti içinde kesik nefesler almayı sürdürdüm. Parmaklarını klitorisimde gezdirirken ıslaklığım her zerresini kaplamıştı.

Lifi kıcımın üzerine getirip bacak arama geçmeden önce sert vuruşlarla kaslarımı ovdu. Arasına girmeden önce durup yoğun bakışlarını gözlerime dikti. “Sidney, burana dokunmak istiyorum.”

Nefes alamadığım için başım dönmeye başlamıştı, bir koluyla beni tuttu. İzin vermek için bacaklarımı yavaşça açtığımda bedenim alev almak üzereydi. Başını çevirip inleyerek kalçalarımı ısırды ve her yerimi yıkadı. Lifi bırakıp parmaklarını kalçalarımın soktuğunda sıırsıklam olmuşum. Islaklıktan kayganlaşan parmaklarından birini klitorisimde gezdirip üzerine baskı yaptı, daireler çiziyor, içime girmeyerek beni ona sürtünmeye zorluyordu. Kalçalarımı geriye ittim çünkü onu daha fazla hissetmek istemem dışında bir şey düşünemiyordum.

Jax beni onaylarcasına mırıldandı ve dilini klitorisime bastırarak emmeye ve yalamaya başladı. Ona sürtünmekten kendimi alamayarak haykırdım. Bir elini kalçalarımın arasından çekip iki parmağını içime sokarken diğer eli kalçalarımın aşağı yukarı kaymaya devam ediyor, ağzımı sulandıran bir baskı yaratıyordu. Parmaklarının ritmi diliyle eşleştğinde yavaş darbeleri karşısında kendimden geçtim. İnanılmaz bir histi, hızını artırdığında içim ürperdi. Klitorisimi daha sert emmeye başlayarak parmaklarını daha da derine itince iniltirlerim dinmedi.

Parmaklarını içimden çıkarıp bir tanesini klitorisime bastırды. Sonra parmaklarını döndürüp tekrar içime ittiğinde kasıldım. Kalçalarımı parmaklarına doğru hareket ettirirken inledim. *Patlamak üzereyim.* Parmaklarını ileri geri hareket ettirirken klitorisime baskı yapmayı sürdürdü ve kalçalarımı hareket ettirdikçe

diliyle beni yalayıp emdiğinde oluşan kasılmalarım şiddetlenene kadar beni zevkin doruklarına çıkarmaya devam etti.

“*Siktir*, hadi, Sid.” Alçak, hırçın sesi beni doruk noktasına getirdi ve haz tüm vücuduma yayılırken başımı geriye attım. Parmakları içimde sıkıştı, her zerrem çözülürken parmaklarını içimden çıkarınca sarsıldım. Boşta kalan eliyle beni tutarken bir yandan da parmakları ve diliyle hazzımı son noktaya kadar boşaltmama yardımcı oldu.

Yavaşça ayağa kalktı ve beni öperek yükseldi. Ona doğru eğildim, orgazmımın baş döndürücü etkisi geçerken beni yavaş, arzulu bir şekilde öptü.

“Benim için geldiğinde çok güzel oluyorsun,” diye homurdanıp kollarımı duvara yaslayarak beni çevirdi. Yüzünü boynuma gömdü ve diliyle yara izimin üzerinden geçtiğinde ürperdim. Beni sabit tutarken eliyle vücudumun yanına dokunarak beni yatıştırdığında kalbim deli gibi atıyordu.

Jax ıslak kalçalarımın arasına aletini sürtünce inleyerek kalçalarımı sıktım.

Ağzım açık hâlde başımı omzuna yasladım, o da yavaşça kıvrımlarımın arasından hassas klitorisime doğru ilerleyerek içime girdi.

Hareketleri nazik ve şefkatliydi, âdeta vücudumun tadını çıkarıyordu. Çeneme öpücükler kondurmaya başladı. “Gözlerime bak, Sid.”

Vücudumu döndürerek başımı ona çevirdiğimde duygu dolu bakışları benimkileri delip geçti. Alt dudağımı ısırp diliyle okşamaya başladı, her zerresi arzudan çılgılık atana kadar ellerini tenimde gezdirdi.

Aletini içime doğru yönlendirdi ama arzular içimi yakıp geçene kadar etrafında daireler çizmeye, aletini kıvrımlarımda gezdirmeye

devam etti ve bir kez daha geri çekilmeden önce yavaşça içime girdi. Vücudumun üst kısmı hâlâ ona dönükken tek hamlede içime girdiğinde gözlerimi gözlerinden ayırmamıştım. Gözleri zevkten kayarken hafifçe inledi. İçimi doldurduğunda tüm duyularım uyarıldı ve baş döndürücü bir arzuyla tüm kaslarım onu çevreledi.

Her hareketi kontrollüydü, dürtülerine karşı koymaya çalıştığı için bedeni kasılmıştı. Bu açıdan öyle büyük hissettiriyordu ki bedenim kaskatı kesilmişti, içimi nazikçe okşayıp bana âdeta tapması kalbimi sıkıştırıyordu.

Bir elini indirip iki parmağıyla klitorisime baskı yapmaya başladı. Başımı düşün buz gibi duvarına yaslayıp kendimi ona doğru bıraktım. Ne kadar sert hareket edersem edeyim benimle alay edercesine yavaş temposunu bozmamıştı. Aletini içime doğru iterken vücudumun her zerresi paramparça oluyor gibi hissediyordum. Jax içime girip çıkarken titriyor, ikimizi de çaresiz hissettiren bir basınç oluşturunuyordu. Çenemi kavrayıp beni ona bakmaya zorladı. Aç, yoğun bakışları bedenimi âdeta yiyip bitiriyordu. Bedenlerimiz birbirini ele geçirmişti.

Parmaklarını klitorisime daha da sert bastırdı ama hareketleri hâlâ çok hızlanmamıştı. Vücudum ellerinde eriyip biterken aldığım hazzın etkisiyle haykırdım.

Duraksayıp hızını artırmadan önce içime iyice yerleşmeyi bekledi.

Kalçalarımı daha sıkı tuttu, sonrasında tenimin moraracağından emindim. Kendini kontrol ediyordu ama tıpkı benim orgazmımda olduğu gibi onun da paramparça oluşunu görmek istiyordum. Hızır bir gülümseme takınıp, “Dur,” dedim.

“*Tanrım, Sid.*” Jax kalçalarını hareket ettirmeyi bıraktı, sesi acı çekiyor gibi çıkmıştı. Duvarı iterek geriye doğru bir adım atmasını sağladım ve önünde dizlerimin üzerine çöktüm.

Bakışlarını eğip aletini elime alırken gözünü üzerimden ayırmadı. “Ağzıma gelmeni istiyorum.”

İniltiyle sarsılarak parmaklarını saçlarıma doladı. Aletini baştan sona yalayıp dilimle daireler çizerek ucunu ağzına aldım. Ağzımda ileri geri hareket etmemek için kendini zor tutuyordu ama ben kontrolünü kaybetmesini istiyordum. Onun da benim gibi paramparça oluşunu hissetmek istiyordum.

“Jax, ~~bana~~ neleri sevdiğini söyle.” Kocaman açtığım gözlerimle ona bakarken yavaşça zevk suyunu yaladım. Uyluklarını öne doğru itince çenesindeki kaslar gerildi.

“Lakabının hakkını veriyorsun, Minik Bela.” Gözleri neredeyse arzudan kararmıştı ve gülümsemesinde zor dizginlediği bir vahşilik vardı.

Elimle aletini kavrayıp sıktım. “Söyle.”

“Siktir.” Saçlarımı daha sıkı tutmaya başladı. “Daha sert sık.”

Yumruğumu sertçe sıktım ama canını yakmamaya özen gösteriyordum.

“Daha sert sık, Sidney. Hadi bebeğim.”

Onu elim titreyene kadar sıkıca kavradım ve yumruğumun içinde titrediğini hissettim. Mırıldanmaya başladı.

“İşte böyle, bebeğim. Şimdi em.”

Onu emerken bir yandan da tırnaklarımı poposuna geçirip kalçalarını ağzıma doğru çekiyordum. Kontrolünü kaybedene kadar devam ettim, onu hızlıca ileri geri hareket ettiriyordum.

Başımı kaldırıp gözlerine baktım, aleti boğazımın derinliklerine doğru ilerlerken tek yapmam gereken buydu.

“*Siktir, siktir, siktir.*” Jax’ın sesi yalvarıyor gibi çıkmıştı, hızımı ve sertliğimi artırdım. İleri geri hareketine devam ederken saçlarımı daha sıkı tuttu. Üç darbenin ardından boşalırken vücudu kaskatı kesildi. Ağzımı dolduran her şeyi yuttum.

Beni göğsüne doğru çekerek sırtını duvara yasladı ve beni nazikçe öpmeye, dudaklarımı okşamaya başladı. Kendisinin tadına bakıyordu. Ilık su üzerimizden akarken beni kucaklayıp sıkıca kendine çekti. Suyun altında birkaç nefes alarak dinlendik.

Ona doğru kıvrılmıştım ve yerimden kıpırdamak istemiyordum ama o kollarını açarak lifi aldı. Beni tekrar nazikçe yıkadı, bu sefer hassas noktalarıma fazla temas etmemişti. Hızla kendi de yıkandı, sonra da alnımı öpüp beni sudan çıkardı. Tüyleri diken diken olmuştu ama önce bütün vücudumu kuruladı, beni yumuşak bir havluya sarıp ucunu ön tarafıma sıkıştırdı. Saçlarımı kurulamam için bana bir havlu daha uzattı, sonra da kendisine daha küçük bir havlu aldı.

Gözlerime baktı, dile gelmeyen kelimeleri okumaya çalıştığını biliyordum.

“Hadi gel.” Beni odaya, yatağa çekip kollarıyla sıkıca sararak yanına yatırdı. Ben onun göğsünü öperken o da nazikçe alnımı öptü. İkimiz de ayrılmak istemediğimiz bir yakınlık bulutuna sarmalanmıştık. Ona daha da sokulup gözlerimi kapadım.

Yirmi Beş

JAX

Tuvaletten gelen su ve hışırtı sesleriyle uyandım. Sid içeri daldı, giyinmişti ve çok çekici görünüyordu. Saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı, büyük *sweatshirt*üm kollarından sarkıyordu. “Beni bırakıp kaçmıyordun, değil mi?”

Parmak uçlarında yürürken sıçradı, gözlerini kocaman açmıştı. “*Tanrım*, Jax, ödümü kopardın.” Kalbi tutmak istercesine elini göğsüne bastırıp konuşmadan önce üç derin nefes aldı. “Seni uyandırmamak için sessiz olmaya çalışıyordum. Saat daha çok erken.”

“Yani sıvışacaktın?” Bir kaşımı kaldırıp yanıtını bekledim.

“Sıvışmak çok hain bir kelime. Uyumana izin veriyordum diyelim. Saat sabahın sekizi ve dün gece üçe kadar uyanık kaldığımıza eminim.” Yanakları kızardığında düşüncelerini ele verdi. Ayılmaya çalışarak bakışlarımı kızarmış teninde gezdirdim.

Yatakta doğrulup bacaklarımı yana sarkıttım. “Hı-hı.” Yalanını yutmamış gibi davranmaya çalıştım ama sıırtmadan edemedim.

Yaklaşınca onu bacaklarımın arasına çektim, dudaklarına gömülürken ellerini omuzlarıma koydu. Öpüşmemizin küçük bir sabah temasından derin, arzulu iç çekişlere dönmesi uzun sürmemişti.

Saçlarımı kavrayıp başımı geriye doğru eğerek kulağıma yaklaştı. Kulak mememi ısırmadan önce dişlerini kulağımda gezdirip beni inletti.

“Senin yüzünden geç kalacağım.”

“Nereye gidiyorsun?” Ellerimi bacaklarından yukarı kaydırıp kıcını kavradım. Bu akşam bahar tatili için annemin yanına gidecektim ve yanımdan kaçıyormuş gibi hissediyordum. Onu da çağırmak istemiştım ama teklifimi reddettiğini duymak istemediğimden gururum bana engel oldu. Hafta boyunca burada kalacaktı, neden eve gitmediğini sormuştım ama beni geçiştirmişti.

“Mia’nın vardiyasına ben bakacağım. Giyinmek için eve uğrayacak kadar vaktim ancak var. Sonra da hemen işe gideceğim.” Dudaklarını boynumda gezdirdi, yumuşak nefesi tenime yayılıyordu. Nazik dokunuşu karşısında içim ürperdi. Bakışlarını yorganın zar zor örttüğü, sertleşen aletime kaydırıldı. Diliyle alt dudağını ıslatınca kıcını daha da sert sıkarak onu inletmeyi başardım. Bir elimi belinin yan tarafına doğru uzatıp diğerini memesini avuçlamak için yukarı kaydardım. “İşin ne zaman bitiyor?”

Başını bana doğru eğip uzun bir nefes verdi. “Sen gittikten sonra.”

Bunun onu bir haftalığına son görüşüm olması canımı sıkıyordu. “Hasta olduğunu söyle.”

Doğrulup homurdanarak geri adım attı. “Gitmem gerek.”

Sert bir tonda konuşmak istediğinden emindim ama nefes nefese kalmıştı.

“Gecikeceğini söyle.”

Telefonunu alıp hızlıca bir mesaj göndermeden önce birkaç saniye beni süzdü. “Yarım saatimiz var. Yeter mi?”

Hiç vakit kaybetmeden onu kucağıma alıp altına sabitledim. “Minik Bela, her saniyemi kimin gelişini bekleyeceğini hatırlatacak kadar iyi kullanacağım.” Boynuna öpücükler kondurdum ve sertçe emip kızarmış tenini ısırarak her yerinde izler bıraktım. Böylece aynaya her baktığında beni düşünecekti.

Mırıltılarının arasında başını eğerek bana yer açtı. Kızım da onu işaretlememi istiyordu.

Gömleğini çıkarıp sütyenini indirdim ve meme ucunu ağzıma aldım. Göğsünün hassas derisini ısırıp sadece onun görebileceği yerlerde izler bıraktığımda nefesi kesildi.

“Jax.” Sesi çaresizce onu bırakmamı söylüyordu ama hızlıca elimi külotunun altına kaydırdım.

Parmaklarımı kaygan kıvrımlarında gezdirip dokunuşlarım karşısında kıvrana dek ıslaklığını klitorisine doğru sürükledim.

Sert bir tonda, “Ben yokken kendine dokunmayacaksın,” diye buyurdum, sonra da klitorisine daha sert bastırarak onu inlettim, zevkin doruğuna çıkmak üzereydi.

Baskıyı hafifletip en çok ihtiyacı olan şeyi ondan esirgediğim için attığı çığlığın tadını çıkarmakla meşguldüm ama duymam gerekiyordu. “Burası bana ait, Minik Bela. Söylediğimi tekrar et.”

Elimin altında kıvranıyor, bana sürtünmeye çalışıyordu ama kalçalarını ön kolumla sabit tutuyordum.

Gözlerini üzerime dikti, bakışlarında hayal kırıklığıyla karışık bir öfke vardı. Alt dudağını ısırdım, sonra da onu dilimle yatıştırdım. Bir nefes alıp, “Bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var. Seni boşaltabilecek tek kişinin ben olduğumu bilmem gerek. Bunu kendin bile yapmayacaksın.”

Nefesi kesilmişti ve alt dudağımı iz bırakacak kadar sert bir şekilde ısırdı. “Beni boşaltabilecek tek kişi sensin.”

Memnuniyetle homurdandım ve parmaklarımı içine sokarak öndeki yumuşak noktasına doğru kıvırdım. Klitorisini daireler çizerek ovarken orgazma yaklaşmasını seyrettim. Hazzın doruğuna ulaştığında gözlerini kapattı. “Gözlerini aç, Sidney,” diyerek inledim. “Her zerreni dağıttığımda nasıl görüldüğüne şahit olmak istiyorum.”

Göz kapakları açıldı ve birkaç derin nefes aldı, orgazma o kadar yakındı ki istediğini vermem için inliyordu. Üçüncü parmağımı da içine soktum ve daha iyi hissedebilmesi için parmaklarımı üst üste getirdim. Orgazm bedenini ele geçirirken vajinası parmaklarımın etrafında titriyordu.

Yanına eğilip kulağına mırıldandım. “Benim için geldiğinde çok güzel görünüyorsun. Bu tatlılığı çok özleyeceğim. Ayrıca işe gitmen gerektiği için şanslısın çünkü daha fazla vaktimiz olsa, seni yürüyemeyecek hâle gelene kadar becerirdim.”

Tutarsız bir ses çıkarınca başının üstüne bir öpücük kondurdum ve nefesimi sesli bir şekilde verdim. “Seni geçireyim.”

Sidney itiraz eder gibi oldu ama yanımdan kalktı, kıyafetlerini düzeltti ve yorgan yere düşerken gözlerini aşağı kaydırdı. Hınzır bir gülümsemeyle bana baktı ama hemen eşofmanımı alıp sertleşen aletimi örterken gözümü üzerinden ayırmadım. Alt dudağımı yaladım, boynundaki morluklar keyfimi yerine getirmişti.

Başını kaldırıp bana baktı, gözlerindeki hayal kırıklığını gizleyemiyordu.

“Bana öyle bakma.” Kollarımla onu sardım. “Geç kalacak olan sensin.”

Homurdandı ama elimi tutarak kapıya doğru ilerlerken arkamdan geldi. Kaçmasına fırsat vermeden dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. Olduğu yerde donup kaldı, hareket etmemi beklerken dilini çıkarıp alt dudağını yaladı.

Dudaklarımı ulaşamayacağı bir yerde tutsam da beni öpmesini istiyordum. “Beni öpmek zorunda kalacaksın, Minik Bela.” Sesim fısıltıdan biraz daha sesli çıkmıştı.

Hiç tereddüt etmeden başını eğip parmak uçlarında yükselip dudaklarımızı birleştirdi. Onu göğsüme doğru daha sert çekerken içimde bir uğultu koptu. Öpücüğü mümkün olduğunca uzatmaya çalıştım ama ellerini saçlarımdan geçirerek dudaklarımı kendine daha da yaklaştırdı. Öne doğru bir adım atarak onu açık kapı pervazına doğru ittim, vücudu karşımda yumuşak ve uysal bir hâl almıştı. Öpüşmeyi durdurmak için bütün irademi kullanmam gerekmişti, ikimiz de nefesimizi tutana kadar alnımı onununkine bastırdım.

“Bir hafta sonra görüşürüz, Minik Bela.” Sesim sert çıkmıştı; gitmesine izin vermek istemiyordum. Gitmeden önce onunla daha fazla zaman geçirmem gerekiyordu ama düşüncelerimi kendime saklayıp ona arabasına kadar eşlik ettim. Arabasına binip uzaklaşmasını izlemeden önce son bir öpücük daha verdim.

İçeri döndüğümde bir öksürme sesi duydum. Piper, Lucas’la mutfaktaydı. “Burada neler olduğunu anlatmak ister misin?” diye sordu.

“Ah bir bilsem.” Ellerimi saçlarımdan arasında gezdirdim. Boyumdan büyük bir işe kalkışmıştım.

“Yoksa sana ‘Arkadaş kalalım’ kozunu mu oynadı, Jaxie?” Piper’ın kulakları ağzına varıyordu.

Onun alaycı tavırlarına tepki vermedim.

Lucas diğer odadan, “Dert etme, bu en iyilerinin bile başına gelir. Bana değil ama... Başkalarına,” diye bağırdı.

“Görüyorsunuz ama aramızda ciddi bir şey yok.” Ağzımdan çıkarken kelimeler canımı yakmıştı, derin bir nefes alıp verdim. Dönem sonu buradan ayrılacaktım ve onun mükemmel planlarına uymuyordum. Bu kadarı yeterliydi. Elimizdeki vaktin tadını çıkarmak yeterli *olmalıydı*.

“Peki gerçekten istediğin bu mu?” Piper bilmiş bakışlarını üzerime dikmiş, kendimden bile sakladığım gerçeğin peşine düşmüştü.

“Ona ayak uyduruyorum. Arkadaş olmak istiyor... Daha doğrusu arkadaştan biraz daha fazlası.” Omuz silktim. “Şimdilik bununla yetinebilirim.” Arkamı dönmek üzereyken elini omzuma koydu.

“Bak, beni asıl endişelendiren bu ‘şimdilik’ kısmı.” Sid’in çıktığı yere bakarken gözlerinde endişeli bir ifade vardı.

Lucas araya girip, “Bebğim, onunla uğraşmayı bırak,” dedi. “Daha önce hiç âşık olmamıştı. Bu onun için alışılmadık bir durum.” Başını tam vaktinde eğerek tokadımdan kurtuldu.

“Sadece daha önce seni hiç bu kadar mutlu görmediğimi söylüyorum. Sende bir değişiklik var. Haksız mıyım, tatlım?” Piper beklenti dolu gözlerle Lucas’a döndü.

Lucas omuz silkerek, “Doğru söylüyor, dostum. Seni hiç bu kadar... Mutlu görmemiştim,” dedi.

Mutlu muyum? Mutluluğu paten kaymaktan ibaret zanneddim ama Sidney bana küçük anların da aynı derecede keyifli olabileceğini göstermişti.

Piper, “Her neyse çocuklar, gitmem gerek. Akşam görüşürüz,” deyip Lucas’ı öpünce keşke Sid de burada olsaydı diye düşünmeden edemedim. Piper kapıdan çıkar çıkmaz Lucas bana döndü. Tatil için Piper’ın ailesinin yanına gideceklerdi.

“Ciddiyim, dostum. İyi misin?”

“Arkadaş” kelimesi geçtiğinde göğsüme bir hançer saplanmış gibi hissettiğimi itiraf edeceğimi mi zannediordu? Yine de yalan değildi. Rol yapmanın bir anlamı yoktu. Sid bizim bir geleceğimiz olmayacağını açıkça belirtmişti. Bu yüzden Lucas’a başımı sallamakla yetindim.

“Güzel çünkü yapmamız gereken bazı planlar var.” Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Neymiş o?” Suratındaki ifadeden hoşlanmamıştım.

“Döndüğümüzde Piper’a evlenme teklif edeceğim. Yüzüğü aldım, her şeyi hallettim.” Bana basit bir kutuya yerleştirilmiş dev bir pırlanta gösterdi.

“Bunun için fazla genç değil misin?” Gerçi bunu öldürabilecek bir çift varsa o da Piper ve Lucas’tı.

Başını iki yana sallayarak, “Hayır,” dedi. “Bu kararımdan gayet eminim.”

Kolumu omzuna attım. “Pekâlâ. Teklif nasıl olacak?”

“Tüm arkadaşlarımızın da yanımızda olacağı bir sürpriz hazırlamak istiyorum. Fotoğrafçı da gelir. Aynı gece bir nişan kutlaması da yapabiliriz.” Söz konusu başka bir çift olsa bunun riskli olduğunu düşünürdüm ama Piper’ın evet diyeceğinden emindim. Lucas da bunu biliyordu.

“Belki Sid de bize yardım eder. Gerçekten sürpriz olması için Piper’ı kandırmama yardım eder misiniz?”

“Olabilir.”

SIDNEY

İşten eve döndüğümde, boşlukta yankılanacak kadar yüksek bir sesle, “Tatlım, ben geldim,” diye bağırdım. Mia’nın evde olmadığını fark edince gülümsemem kayboldu. Çantamı yere bırakıp mutfğa doğru ilerlerken ışıkları açtım. Omuzlarım çöktü ve boynumu çevirirken çatır çutur sesler geldi. Karnım guruldarken buzdolabına baktım ama defalarca kez açıp kapatmama rağmen en arkaya sıkışmış, solmuş bir ıspanak paketi dışında bir şey bulamadım.

Bir kutu kraker ve rastgele bir dilim peynir alıp odamın yolunu tuttum. Uzun geçen bir günün ardından vücuduma yapışan üniformamı hızla çıkarıp üzerime en rahat pijamalarımı geçirdim. Bir elimde bir avuç krakerle yatağıma uzandım.

On beş dakika boyunca Netflix’te gezindikten sonra dizüstü bilgisayarımı kapattım, tırnaklarımı kapağına vururken bütün vücudumun gerildiğini hissettim. *Tanrım, kendine hâkim ol.*

Evde tek başıma kalmayalı haftalar olmuştu. Normalde ya ev arkadaşlarımla birlikteydim ya da Jax’e gidiyordum. Yatağımanın kenarına uzanıp yerden çantamı alırken ofladım. Okumak için ideal bir zamandı. Telefonumdan Kindle uygulamasını açtım ve kafamı dağıtmak için bir şeyler okumaya çalıştım. Önceden yalnız kalmak benim için bir dert değildi, kitaplarımla baş başa kalacağım sessiz anları seviyordum. Ancak daha birkaç saat önce gördüğüm Jax’e karşı duyduğum bu bitmek bilmez çekim, kendimi nasıl riske attığımı vurgular nitelikteydi.

Telefonuma bir bildirim gelince isme bakıp gülümsedim. *Daha sonra yalnız kalmak için bolca zamanım olacaktı.*

Jax: Yarın ne yapıyorsun?

Çalışıyorum.

Jax: Şimdi ne yapıyorsun?

Yataktta uzanıyorum.

Telefon titremeye başladı.

“Selam.” Sert ses tonu içime, tüm hücrelerime sızdı.

Ağzımı açtığımda yalnızca “hımmmm” sesi çıkarabildim.

“Günün nasıl geçti, Minik Bela?” Lakabımın hecelerini uzatırken sesi kısıldı.

Sesini duymak bile vücudumun ısınmasına yetmişti. Bu çocuk benim sonumu getirecekti. Sakinleşmeye çalışarak yakalarımı düzelttim. “Günümün nasıl geçtiğini gayet iyi biliyorsun,” dedim ama ses tonumu ayarlayamamıştım. Eve gitmek zorunda olmasından ve bu gece ona gidemememden hoşlanmamıştım.

Jax bir kahkaha atıp ortamı yumuşattı. “Günüm harika geçti. Sabahı onun için ölüp bittiğim bir kızla geçirdim.” Bir an tereddüt ederek duraksadı. “Sid?” Bir şey soracak gibiydi.

“Hı-hı?”

“Ne yapıyoruz biz böyle?” Jax duraksadı, öylesine kaskatı keşilmiştim ki nefesimi bile tutmuştum. “Çünkü bu aramızdaki benim için çok gerçek. Zaman sınırimız olduğunu söylediğinin farkındayım ama... Bu konuda hâlâ aynı fikirde misin?” Sesi tereddütlüydü ve bir fısıltıdan birazcık daha yüksek çıkmıştı.

Kalbim sıkıştı, umutsuzca bu çekim gücüne teslim olmak ve birlikte olabilmek için ne gerekiyorsa onu yapmak istiyordum. Buna duyduğum ihtiyaç o kadar büyüktü ki ona her şeyin altüst olduğunu söylememek için dişlerimi sıkmam gerekti. Bu

endişeleri kökten çözmek istiyordum ama bunu yapamayacağım bir gerçektir. Kalbinin ilk sırası çoktan dolmuş birine âşık olamazdım. Hayatı hokeyin etrafında dönüyordu. Takımına karşı, sözleşmesinden doğan bir yükümlülüğü vardı. Bu da benim için kalıcı bir zemin olmadığını gösteriyordu. Hayallerimden vazgeçmeden peşinden gidemezdim.

Sözümünden dönmek için dişlerimi sıkarak, “Aynı fikirdeyim,” dedim. Dudaklarım titredi ama derin bir nefes alarak söyleyeceklerine hazırlandım. Nefes alışını dinlerken konuşmasını bekledim.

“Tamam, Sidney.” Bu kez adımı, söylemek canını yakıyormuş gibi söylemişti ve kendimden bile sakladığım, içimin en derinlerine gömdüğüm parçam bunun bu soruyu son soruşu olduğunu bilerek sızladı.

Jax havadan sudan konuşmaya başlamadan önce boğazını temizledi. “Savaş tanklarına neden ‘tank’ dendiğini biliyor muydun? Birinci Dünya Savaşı’nda ordular bunları su taşıma araçları gibi kamufle etmiş, gizli tutulmaları için de bunlara su tankı süsü vermişler. Sanırım sonrasında bu isim yapışıp kalmış.” Sesinin ritmi uykumu getirse de gece boyunca konuşmaya devam ettik.

Hayatımın en uzun bahar tatili olacaktı ve bununla başa çıkabilecek kadar güçlü olduğumu umuyordum.

Yirmi Altı SIDNEY

Jax'in dönmesine daha kırk dokuz saat vardı. Saat saymak biraz zavallıcadı ama günlere bölmek yeterli gelmiyordu. Ne yazık ki onsuz geçen her bir saat sonsuzluk gibiydi. Zamanımın önemli bir kısmını ders kitabım yerine saatime bakarak geçirmiştım. Aynı paragrafı bir düzineden fazla kez okusam da Jax'in son mesajından sonra bir türlü odaklanamamıştım.

King: Seni özledim.

Kaburgalarım ciğerlerime baskı uygularken bu basit iki kelime ciğerimdeki tüm havayı dışarı boşalttı. Mesajı tekrar tekrar okurken gözlerim yanıyordu. Sadece birkaç günün ardından birini bu denli özlemek aptalca, çocukça ve çok saçmaydı. Ama bu hamurumda vardı. Derinlerde, bakmaktan kaçtığım bir yerde pas tutmuş bir karanlığım vardı ve kulağıma herkesin beni terk edip gideceğini, uzun süreli bir aşka değer olmadığımı fısıldamaya bayılırdı. Annemin ölümünden beri kendimi yalnız hissediyordum. İçimdeki genç kız hâlâ terk edilmiş hissediyordu.

Son birkaç gündür, buna kesinlikle hakkım olmadığını bilsem de bu sese karşı bir savaş veriyordum. Aptallık etmekle de kalmayıp bir de aramızdakinin daha da derinleşmesine engel oluyordum. Kendime sürekli bu işin nasıl sonlanacağını *zaten* bildiğimi hatırlatıyordum ancak en sessiz anlarda o nahoş his yeniden çıkageliyordu ve Jax, sanki aramızda kilometrelerce uzaklık olmasına rağmen zihnimi okuyormuş gibi bana hâlâ yanımda olduğunu hatırlatan mesajlar gönderiyordu. Sanki bu kuruntular zihnimin ürünüymüş gibi. Sonuçta tamamen benimdi, en azından şimdilik. Gerisine sonra bakabilirdim.

Zihnimi meşgul etmek için kütüphaneye kapanmıştım. Zaman daha hızlı geçsin diye anlamsızca çabalıyordum. Okumak daima bir parçamdı, ders kitapları o kadar eğlenceli olmasa da Jax kendime dokunmamamı söylediği için onun yokluğunda açık seçik bir kitap okumam imkânsızdı. Beni her gece FaceTime'dan aradığında boğuk sesi bile yalvarmama yetiyordu. Yüzündeki sırıtışa bakınca ne yaptığının gayet farkında olduğu açıktı.

Kahretsin, sadece sevişmek için bile olsa dönmesine ihtiyacım vardı. Kitabı kapattım, zaten uykumu getirmişti. Saçlarımı topuz yapıp kalemle sabitledim. Daha az sıkıcı bir şeyler okumalıydım yoksa masada uyuyup kalacaktım.

Kitapların arasında ilerleyip parmaklarımı ciltlerin üzerinde gezdirdim. Burada ders çalışan öğrencilerin tipik uğultusundan farklı, yeni bir atmosfer vardı; durduğum yerde ışıklar o kadar parlak değildi ve yüksek rafların gölgesi düşüyordu. Kütüphane o hafta boyunca sessizdi, neredeyse herkes bir haftalığına evine gitmişti.

Raftan bir kitap aldım, sıkıcı sayfaları çevirirken aklıma Jax'le burada çalıştığımız zamanlar geldi. Farkında olmasam da o zaman bile ona karşı bir çekim hissediyordum.

Düşüncelerime öylesine dalmıştım ki etrafımı saran odunsu kokusunun burnuma geldiğine yemin edebilirdim. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım ve Jax'ın alçak sesini duyduğumda irkildim.

“Mesajıma cevap vermedin, Minik Bela.”

Omurgamdan aşağı bir ürperti dalgası yayıldı, arkamı döndüğümde delici bakışlarıyla karşılaştım. “Burada ne işin var?”

Beni olduğum yerde sıkıştırıp raflar omurgama değene ve vücutlarımızın ön kısmı mükemmel bir şekilde hizalanana kadar bana doğru yürüdü. Beni çılgınca öpmeden önce başparmağını dudağıma sürterek dudağımı dişlerimden kurtardı.

Ciğerlerim nefes alma ihtiyacıyla yanana kadar dudaklarımız birbirinden ayrılmadı.

Çene hattıma öpücükler kondurarak kulak mememe doğru ilerledi ve yumuşak etimi ısırdı. “Seni görmeden duramadım.”

Tüylerim diken diken olmuştu, derin bir nefes aldım. “Peki ya annen?”

Burnunu boynumda gezdirdi, göğsü önümde kabarmıştı. “Beni buraya kim gönderdi sanıyorsun? Mezuniyette seninle tanışmak için sabırsızlanıyor.”

Sözleri zihnimi ele geçirirken kalp atışlarım hızlandı ve paniğe kapıldım. Annesiyle tanışmamı mı istiyordu?

Saçımdaki kalemi çekip parmaklarını saçlarımdan geçirerek beni geriye çekti. Alnını alnıma dayadı. “Düşüncelerinin esaretinden kurtul, Minik Bela. Şu an buradayız, önemli olan da bu.”

Bunun çok kötü bir fikir olduğuna dair milyonlarca neden zihnimde uçuşmaya başladı ama bir tanesini bile ona söyleyemedim. Söylemek istemedim.

Önce dudağımın bir kenarına, sonra da diğerine bir öpücük kondurdu. “Bana şimdinin sözünü verdin, ben de bunun her saniyesini kullanmayı planlıyorum.”

Sözleriyle bedenim, kontrol edemediğim bir arzuyla doldu. Şüphelerle vakit kaybetmeyi bırakacaktım. Şu an zamanımızı değerlendirmeliydik. Hoşuna gittiğini bildiğimden parmaklarımı saçlarına geçirdim, inleyişini duyduktan sonra da dudaklarına yöneldim. İçime attığım özlemin, kilitli tuttuğum her şeyin yoğunluğuyla onu öpmeye başladım.

Önce hafifçe geri çekildi, benimle göz göze geldikten sonra yeniden öpüşmeye başladık. Dokunuşu daha sertti ve bugüne kadarki temaslarından çok daha farklı, çok daha tutkuluydu.

Jax inleyip parmaklarını kalçalarımın yukarı götürerek eteğimin altına soktu ve merkezimi kavradı. Külotumu indirip cebine tıktı, sonra da parmaklarını kayganlaşan kıvrımların arasında gezdirerek içimi ürpertti.

“Siktir. Hemen sıırıslıklam oluyorsun.” Parmaklarını içime öyle sert bastırdı ki kendimi onun ritmine kaptırmış hâlde haz-zın doruğuna ulaşmak için kıvranıırken buldum. Çenemi ısırıp fısıltıyla, “Bekleyemiyorum,” dedi.

Beklemesini hiç istemiyordum. Önce kemerini, sonra da altını açıp aletini çıkardım. Kızarmıştı ve semsertti, onu bacak arama doğru yönlendirirken gerginliğini hissedebiliyordum. Jax sağ bacağıma beline doladı ve ayak parmaklarımin ucu yere değene kadar beni kaldırıp içime girdi.

Boynundaki tendonlar aldığı zevkle kasılmıştı, sanki daha da sertleşmemek ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi her darbede homurdanıyordu.

“Becer beni, Jax.”

Benden aldığı onayla vahşiliğini gün yüzüne çıkardı, sırtımı raflara çarptı ve vücudumda izler bırakmaya başladı. Kalçaları sert bir ritim tutturmıştı, bu hâline getirebileceğim en iyi yorum sahiplenmeydi. Orgazm olup içimi doldururken homurdandı.

“Siktir, Sidney.” Öpücükleri yumuşak ve şefkatli bir temasa dönüştü. “Beklemeliydim. Önce seni boşaltmalıydım.”

Parmaklarımı şakaklarının üzerindeki nemli saçlarında gezdirdim. “Sakin bunun için özür dilemeye kalkma. Kontrolünü kaybetmen hoşuma gidiyor.”

Yüzünü boynumun kıvrımına gömdü ve hassas tenimi yaladığında inledim. “Merak etme, Minik Bela. Seninle işim henüz bitmedi.”

Önümde dizlerinin üzerine çöküp eteğimi kaldırdı.

“Kahretsin, için döllerimle dolmuş.” Bacağımın içindeki sıvıyı yaladı. “Seni bu hâlde bırakamam, yoksa seni herkesin önünde becermem gerekir.”

Inledim, beynim bunun ne kadar pis ama bir yandan da doğru bir düşünce olduğunu idrak etti. “Kahretsin, kahretsin, kahretsin.”

İnleyerek beni açgözlü bir şekilde temizledi. “Tadın benim dölümle birleştiğinde çok güzel oluyor.”

Şehvet içimi yakıp kavururken inledim, bacak aramdaki tüm kaslar gerildi, içimi doldurmasını arzuluyordum. İsteğimi onaylarcasına parmaklarını içime kaydırıp bana güzel sözler söylemeyi sürdürdü. “İşte böyle, bebeğim. Her kıvrımın o kadar güzel ki. Beni içine mükemmel bir şekilde alıyorsun. Boşaldığında mükemmel görünüyorsun.”

Sözleri beni zevkin doruğuna taşıdı ve bedenimi sarsan bir orgazmın pençesine düştüm. Dizlerimin bağı çözülünce beni yakaladı ve parmaklarını içimden çıkarıp emerek temizledi. “Çok tatlısın, Minik Bela.”

Zihnim söylediklerine cevap veremeyecek kadar bulanıktı. Bu yüzden başımı omzuna yasladım ve bedenim hayatımın en iyi orgazmıyla inlerken nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Jax saçlarımı okşadı ve kendi başıma ayakta durabilecek hâle gelene kadar elini sırtımda gezdirdi.

Göz göze geldik. “Sana mı bana mı?”

“Anthony ve Mia pazar gününe kadar dönmeyecek.”

“Harika.” Beni kitap yığınlarından çıkarıp eşyalarımı toplamama yardım etti. Herkesin gözü üzerimdeymiş gibi hissediyordum ve ilk defa bunu umursamıyordum.

Arkamdan geldi ve taş gibi sertleşmiş aletini kalçalarımın bastırırdı. “Seni bu masada becermeden önce gitsek iyi olur.”

Öylesine söylenmiş bir cümleden çok bir gözdağıydı. Şakası yoktu.

Sonraki iki günümüz sakın, kanepede bolca kucaklaşarak geçmişti. İki gün boyunca yanımdan ayrılmamıştı, ben de bu ilginin tadını çıkardım.

Başımı kanepeye yasladım, güçlü elleriyle ayağımdaki tendonlarla uğraşırken mırıldanıyordum. Sehpanın üzeri boş paket servis kaplarıyla doluydu ve televizyonda ilgimi çekmeyen bir şeyler oynuyordu. Âdeta evcilik oynamıştık ve bu, birlikte geçirdiğimiz son geceydi. Sertçe yutkundum ve başıma geleceklere dair uğursuz hisleri bastırdım.

Jax ayağımı kucağından indirdi ve her zamanki gibi duygularımı anlamışçasına üzerime eğildi. Yüzüme nazik öpücükler kondurup dudaklarıma ulaştı.

“Ev arkadaşların ne zaman dönüyor?”

“Yarın sabah erkenden.”

İnleyip beni koltuktan aldı ve odama taşıdı. “O zaman bu geceyi boşa harcamayalım.”

Yirmi Yedi

JAX

Saat sabahın ikisini gösteriyordu. Sid'i uyandırmamak için dikkatlice yer değiştirdim. Son iki haftadır ya o bende kalıyordu ya da ben onda kalıyordum, zamanımızın azaldığının farkında olduğumuzdan birlikte geçirdiğimiz bir saniyeyi bile boşa harcamıyorduk. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek başını göğsüme koydum, bana iyice sokuldu. Başının tepesine küçük bir öpücük kondurup vanilya ve narenciye karışımı kokusunu içime çektim. Ancak gece geç saatlerde yaşanacakların acısının beni ele geçirmesine izin vermedim. Zaman yaklaştıkça gitmesine izin veremeyeceğimi, çok geç olmadan bunu çözmem gerektiğini daha iyi anlamıştım.

Elini yavaşça yanıma kaydırarak boynuma doladı ve başını yukarı kaldırdı, gözleri hâlâ kapalıyken beni öne doğru çekti. Dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum ve onunla geçirdiğim her saniyenin tadını çıkardım.

Geri çekildi, titrek ellerimle yüzünü kavradım, göz kapaklarını hafifçe aralarken gözleri henüz dökülmemiş yaşlarla doluydu.

Benim gözlerimde de yalvaran bir bakış olduğunun farkındaydım. İnce parmaklarını yüz hatlarımda, burnumda ve elmacık kemiklerimin çıkıntısında gezdirdi. Dudaklarının bir köşesi gülümsemesinin etkisiyle kıvrılmıştı ama hafif bir titreme onu ele vermişti.

Sen benimsin, Sidney ve gitmene izin vereceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun.

Gözlerimin içine baktı, mesajımı anladığından emindim. Başını salladı.

Kafamın içinde tek bir kelime dönüyordu: *Benim*.

Dudaklarını dudaklarıma bastırdı, vücuduyla beni rahatlatmasına izin vererek onun içinde kendimi kaybettim.

Uyandığımda güneş ışıkları odama sızıyordu, hâlâ sarmaş dolaş bir hâldeydik. Yumuşacık saçları etrafımızı sarmıştı ve kalbim, göğüs kafesimde sızlıyordu. Sid'den hayallerinden vazgeçmesini istememe imkân yoktu ama onu, bana bir şans vermesi için ikna etme konusunda elimden geleni yapardım. Her şeye değer olduğumuzu anlaması için. Sidney, bulaşıcı kahkahaları ve hazırcevaplığıyla aramızda asla uzağında olmak istemediğim bir çekim gücü yaratmıştı. Gülüşü, bir şeyleri çözmeye çalışırken başını hafifçe eğmesi ve şimdi de kollarıma sarılış şekli... Bunların tümü bana evimde gibi hissettiren, sürekli dönüp gelmek istediğim şeylerdi. İçimdeki boşluğun dolduğunu hissedebiliyordum ama bize doğru hızla yaklaşan yıkımdan da bir o kadar korkuyordum. Sidney her türlü tavize ve fedakârlığa değen biriydi. Şimdi

ona benim de aynı değerde olduğumu kanıtlamam gerekiyordu. Ben onundum, o da benim ve bu yeterliydi. Başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Yürütebilirdik, değil mi? Bir yolu olmalıydı. Bu kadar inatçı olmasaydı yapabilirdik.

“Günaydın.” Yüzünü göğsüme gömünce sesi boğuk çıktı. Üzerime uzandığında bana güzel bir manzara sundu ama bir şey yapamadan telefonu çaldı. Ekrandaki ismi görünce birden canlandı. Onu bu şekilde gülümseten kişiyi merak etmiştim, içimde bir kıskançlık duygusu belirdi ama telefonu açınca endişelenecek bir şey olmadığını anlamam uzun sürmedi.

“Selam baba, nasılsın?” Sesi heyecanlı çıkıyordu.

Ona doğru yaklaşıncı bana meraklı bir bakış atarak gülümse-di ama cevabı duyabilecek kadar yakınındaydım.

“Selam, ufaklık. En sevdiğim çocuğum nasılmış bakalım?”

“Ben senin tek çocuğum.”

“Biliyorum, ama aksi hâlde de en sevdiğim sen olurdun. Şşşt... Diğerleri duymasın.” Sid’in kahkahası odada yankılandı.

“İyiym,” dedi. “Aynı şeyler işte. Dersler, sınavlar, çalışıp duruyorum.”

“Hep çok çalışan biriydin.”

Yüzündeki gülümseme biraz kaybolmuştu, babası çok umursamaz konuşuyordu. Çok çalışmak yapmak zorunda olduğu bir şey değildi. Hedeflerine ulaşmak onun kişiliğinin bir parçasıydı. Omuzlarını geriye attı, babasının sözlerinin etkisinden kurtulmuş gibiydi.

“Şimdi neredesin? Görüşmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi.” Sesi rahattı ama ardındaki hüznü anlamak zor değildi.

“Biliyorum. Ben de bu yüzden aradım. Önümüzdeki hafta sonu oralarda olacağım, erken saatte bir şeyler yemek için buluşabilmeyi umuyorum.” Babasıyla plan yaparken Sid’in yüzünde

beliren kocaman gülümseme bana da bulaşmıştı ama telefonu kapattıktan birkaç saniye sonra yüzü düştü.

Bana baktı, hâlâ gülümsüyordu ama aklına bir şey gelince gözleri fal taşı gibi açıldı. “Siktir, evlenme teklifi.” Yüzündeki hayal kırıklığı karşısında kolumu ona dolayıp yanıma yatırdım.

“Bunun için endişelenme. Sen babanla görüşmene bak. Sana pastadan ayırırım.” Ona muzip bir şekilde göz kırptım ve çekici bir gülümsemeyle bana baktığında ödülümü aldım. Karnı guruldadığında öpüşüyorduk. “Kahvaltıya ne dersin?”

“Tabii ki evet.”

Sabahı caddenin aşağısındaki küçük bir kafede geçirdik. Parmaklarının ucuna bulaşan çikolatayı yalayıp kruvasanını bitirdi. “Neye bakıyorsun sen?” Sesinden gülümsediği anlaşılıyordu.

“Başka neler yalayabileceğini düşünüyordum.”

Yüzü kıpkırmızı oldu ve parmaklarıyla ağzımı kapattı. Tatlıydı, hem de çok. “Tanrım, kes şunu. Bir insan bu hâlde bile nasıl bu kadar seksi olabilir?”

Avucunu yalayıp kocaman gülümsedim. Hızla geri çekildi ama ben onu havada yakalayıp kucağıma çektim. En masum gülümsememi takınarak, “Ne? Orayı unutmuşsun,” dedim.

“Daha önce sana ağzının ne kadar büyük olduğunu söyleyen olmuş muydu?”

“Seni daha iyi yiyebilmek için.” İma ettiğim şeyi anladığını fark eder etmez aletim sertleşti.

Başını bana doğru eğip alt dudağımla hafifçe ısırdı. “Başın çok büyük belada, Jax Ryder.”

“Öyle mi?” Ona duyduklarıma inanamıyormuş gibi baktım. “Cezam ne? Odamda mı kalacağım?” Ellerini saçlarımla arasındayken aletim daha da sertleşti. Diğer müşterilere bir göz attım ama kimse bizimle ilgilenmiyordu. Köşe bir masadaydık

ve etraftakiler beni tanıma ihtimali olmayan yaşlı kişilerdi. Parmaklarını saçlarımin kenarından geçirip eğilerek dudaklarını dudaklarımda gezdirdi.

“Başka bir şey ister misiniz?” Garson masamızın yanında dikilmiş, kıstığı gözleri ve büzdüğü ağzıyla Sid’e bakıyordu.

“Hayır, teşekkürler. Hesap yeterli.” Sid ayağa kalkmak istedi ama onu geri çektim. “Nereye gittiğini sanıyorsun?” Sesim yumuşaktı ama parmaklarım sıkılaşıarak onu yerinde tutuyordu.

“Unutma, aramızdaki gizli.”

“Bana pek öyle gelmedi.” Çenesini ısırđım, o da üzerime eğildi. Tek isteğim burada kalmaktı ama telefondan saate baktığımda onun derse gitmesi, benim de antrenmana doğru yolu koyulmam gerektiğini anladım.

Masaya hesabın tamamını ödemeye yetecek kadar para bırakıp peşinden kapıya doğru yürüdüm. Kafenin dışında durduk. Bana bakmak için başını arkaya eğince ben de dudaklarının kenarına tüy kadar hafif bir öpücük kondurdum.

“Sana bir sürprizim var.”

Başını yana eğdi ve gözlerinde muzip bir bakış belirdi. “Öğrenmek istediğimden emin değilim,” derken sesi şımarık bir çocuk gibi çıkıyordu.

Alt dudağını ısırılmamak için kendimi zor tuttum. “Hoşuna gidecek, söz veriyorum.” Zihninde kirli fikirler uyandırmaya çalışarak bana doğru eğilmesini sağladım. “Cuma akşam altıda hazır ol.” Bir şey istiyormuş gibi değil de emir verir gibi konuşmuştum.

“Bu yeni otoriter Jax’i sevdiğimden pek emin değilim.” Kısık sesi ve kısılmış gözleri yalanını açık ediyordu.

Yola dönüp birkaç adım atmıştı ki arkasından seslendim. “Sid?”

“Efendim?” Yeniden bana döndü.

“Güzel bir şeyler giy.”

Sidney apartmanından çıkarken nefesim kesildi ve alçak sesle bir ısıklık çaldım. Uzun bacaklarını ortaya çıkaran kısa, siyah bir elbise giymişti. Kalbimin yatışması için üç derin nefes aldım. Muzip sırtışından üzerimdeki etkisini anladığını, bunu da ketumluğumun cezası olarak kullandığını fark etmiştim. Bakışlarını üzerimde gezdirip şekillendirdiğim saçlarıma, siyah pantolonuma ve özel dikim gömleğime baktı. Dilini çıkarıp alt dudağını yaladığında içim şehvetle dolup taşı, kendime bir an önce gelmezsem uzun bir gece olacaktı ve onu bir hışımla üst kata çıkarmamdan hoşlanacağını zannetmiyordum.

Arabamın kapısını açtığımda onunla tanıştığımız günü hatırladım. İşlerin bu noktaya gelişinin kaçınılmaz olduğunu daha o zaman anlamalıydim.

“Çok güzel görünüyorsun.” Sesim amaçladığımdan daha kısık çıkmıştı, aramızdaki boşluğu kapatarak dudaklarını öptüm. Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda gözleri merakla bakıyordu.

Bu geceki planımı hiç belli etmemiştim. Haftalardır üzerinde çalışıyordum ve zamanı geldiğinde yüzünün alacağı hâli görme beklentisi beni heyecanlandırıyordu. Mesajda ufak bir ipucu vermem için yalvardıktan sonra nihayet sürprizi bozmaya çalışmaktan vazgeçmişti.

“Çabuk bin. Programımız sıkışık,” dedim ve arabaya binmesine yardım ederken mızızızlanınca sırtıttım.

“Seninle ne yapacağım ben böyle?” Bıkınlık sesini hırçınlaştırmıştı ama yüzünde bir gülümseme vardı.

“Beni sonsuza kadar sevip sonsuza dek yanında tutabilirsin mesela?” Yüzündeki şaşkın ifadeye göz kırparak cevap verdim, ardından kapısını kapatıp diğer tarafa dolaştım.

Sessizce yarım saat kadar ilerledikten sonra Ambassador Köprüsü’nün gişelerine döndüm.

Sid merakla bana döndü. “Detroit’a mı gidiyoruz?”

“Evet, pasaportunu Mia’dan aldım,” dedim ve onun gibi p’yi vurgulu söyledim.

“Hâlâ bir ipucu vermeyecek misin?”

“Hayır.”

Biraz oflayıp pufladı ama pencereden dışarı bakıp bir ipucu aramaya devam etti. Varış noktamızdan birkaç bina ötedeki bir otoparkta yer ayırtmıştım.

Kapıyı açmak için uzandığında, “Aklından bile geçirme,” dedim. Arabadan inip onun tarafına dolaştım ve kapıyı açıp inmesine yardım ettim.

“Jax, burada ne işimiz var?” Titriyordu, bahar mevsiminde bile geceleri hava soğuktu. Ceketimi omzuna attım. Oflayıp puflayarak peşimden gelirken gülümsemeden edemedim.

“Şehir merkezinde bir yere mi gideceğiz?” Etrafa bakınıp bildiği bir yer olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

“Evet.” Birkaç ipucu fısıldayabilecek kadar yaklaşmıştık.

Tahminleri de fazlasıyla isabetliydi. “Gösteriye mi gidiyoruz?”

“Öyle de denebilir.” Verdiğim cevaplara inanamayarak bana bakarken gülümsedim.

Biz yaklaştıkça etrafta daha fazla insan görünmeye başladı, bazıları heyecanla şarkılar mırıldanıyordu. Köşeyi döner dönmez sesleri daha iyi duyabilmek için başını çevirdi. Kıpırdama-

dan durup tiyatronun büyük tabelasına baktı. Ufak bir çığlık atıp kollarıma atladı. Gözleri parıl parıldı ve yüzünü kocaman bir gülümseme kaplamıştı.

“Tebrikler Sidney, ara sınavı geçtin.” Kollarını daha sıkı tuttum, gözümü yüzünden ayırmıyordum. Bana sarılmadan önce dudakları titredi ve başını göğsüme yasladı. Derin nefesler aldı, ben de ayaklarını yere indirip ona sıkıca sarıldım. İçinde nasıl duygularla mücadele ettiğini bildiğimden göğsümde bir gerginlik belirdi. Duygularının esiri olmasını umdum. Onlara boyun eğip bize bir şans vermesini umdum.

Ellerimle yüzünü kavrayıp başparmağımınla gözyaşlarını nazikçe sildim. “Beklediğim tepki tam olarak bu değildi.” Şaka yaptığımı anlaması için ciddi bir ses tonu kullanmamaya çalıştım. Şaşkın kahkahası etrafımızda yankılandı.

Başını kaldırıp bana baktı, sonra da dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. “Teşekkür ederim. Binlerce kez teşekkür ederim.”

“Senin için her şeyi yaparım.” Parmak eklemimle şakacı bir şekilde çenesinden bir makas aldım, sonra da elini tutup onu en sevdiği oyunu izlemesi için salona doğru götürdüm. *Hamilton*.

Yirmi Sekiz

JAX

Nefes almaya çalışırken çılgınca atan kalbimin sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Pistte kaymak için harcadığım çaba bacaklarımı yakıyordu ama vücudumun durmam için attığı çılgınlara kulak asmadım, bunun yerine kendimi sınırlarımı zorladığımı bilmenin verdiği hisse bıraktım.

Savunma oyuncularının arasına girip çıkarken pak sopamın önünde öylesine doğal duruyordu ki sanki ikisi birbirine yapışmıştı. Şampiyonluk maçında 2-2 berabere kalmıştık ve maçın uzatmalara gitmesine göz yummak üzereyken iş burada, bu golle bitecekti.

Alex, gözünü benden ayırmayan oyuncuların görüş alanından çıkıp sol tarafımda kaymaya başladı. Onları da kendimle sağa kadar sürükledim ve Alex'in orada olduğunu düşündüğüm yere kör bir pas attım. O esnada rakip savunma oyuncusu bana çarparak ayağımı yerden kesti. Bir anda bedenime güçlü bir acı yayıldı, nefesim kesildi ama umurumda değildi. Tek düşündüğüm Alex'in golüydü.

Nefesimi tutup oyuncuyu üzerimden ittim. Bozguna uğramış bir hâldeydi, ayağa kalkarken başını okşadım. “İyi oynadınız, dostum.”

Homurdanmakla yetindi. Onu suçlayamazdım, kazanmaya çok yakındı. Hem de çok ama tam da tahmin ettiğim gibi onları devre dışı bırakmayı başarmıştık.

Bütün takım Alex’in etrafında toplanmış, zaferimizi kutluyordu ama benim gözlerim, kalabalığın içinde olduğunu bildiğim o güzel esmeri arıyordu. Bir şekilde son birkaç ay içinde bir şeyleri kutlamak istediğim tek insan oluvermişti.

Kocaman açtığı gözlerini gördüğümde nefesim kesildi, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve alt dudağını ısırıyor, bunun beni delirttiğini biliyordu. Pistte ona doğru kaydım, her hareketimde gözleri daha da büyüyordu. Sonunda aramızda yalnızca yarım santimlik incecik bir cam kalana kadar ona yaklaşmıştım.

Kalabalığın gürültüsünün içinden “Soyunma odasının girişinde buluşalım,” diye bağırdım. Bir saniye daha beklemek istemiyordum.

“Ne?” Başını çevirip kulağını cama yaklaştırdı.

“Soyunma odası girişinde buluşalım.” Söylediklerimi biraz daha bağırarak tekrarladım.

Başını sallarken yanakları o çok sevdiğim hâlini alarak kızardı. Sevgililerinin oyuncularını orada beklediğini biliyordu. Ne kadar ciddi olduğumu anlamasını umarak ona dik dik baktım. “Orada olsan iyi edersin, Minik Bela. Peşine düşmemi istemezsin, emin ol izini bulurum.”

İçi ürperdi. Belki de onu avlamam fikrinden hoşlanmıştı. Bunu sonrası için aklıma yazdım.

Ellerini önünde kavuşturup başını salladı. “Çabuk ol.”

Siktir. Bu sözden sonra soyunma odasına doğru koşmaya başladım.

Alex bana öyle bir sarıldı ki neredeyse beni devirecekti. “Dostum, o ne pastı öyle!”

“Bırak beni.” Bektan bir piton gibi beni boğmaya çalışan kollarından kurtuldum. “Buna vaktim yok.”

“Yoksa kız arkadaşın seni mi bekliyor, Jaxy?” Lucas soyunma odasına girince bana ukala bir gülümseme fırlattı. Bu defa inkâr etmek yerine gülümsedim, böylece buradaki her oyuncu onun benim olduğunu bilecekti.

Alex sırtımı sıvazladı. “O zaman acele etsen iyi olur. Kız biraz dengesiz.”

Bunu ben de biliyordum. Her an ortadan kaybolabileceğinden korkuyordum ama şimdi bunun sırası değildi. Bugün onu sahip-lenecek, tüm pislilere onun benim olduğunu gösterecektim.

Koridorda Sidney’nin boğuk sesini duydum. “Beni o çağırdı.”

Ayaktaydım ve hokey ekipmanlarım hâlâ üzerimdeydi ama formamı çıkarmıştım.

Güvenlik görevlimiz gülüp onu tersledi. “Bak, aynı cümleyi bugün defalarca kez duydum. Bütün tribün sürtükleri aynı şeyi söyler.”

Öfkeden gözüm döndü ve güvenliği yakasından tutup yana çektim. “Kızıma bir daha sürtük diyecek olursan seni doğduğuna pişman ederim.”

İki elini havaya kaldırıp kendini savundu. “Özür dilerim. Ben, böyle şeyler sık oluyor, biliyorsun.”

“Hayır, kızımın içeri girmesine neden engel olduğunu söyleyecek misin?”

Söylediklerimi duyunca Sidney donup kaldı. Birilerinin duymamış olması imkânsızdı çünkü etrafımız gazetecilerle ve hayranlarla doluydu.

“Ben... Bilmiyordum. Bir daha olmaz.” Belli ki korkunç görünüyordum çünkü bana ürkmüş bir hâlde bakıyordu.

“Jax, uzatma. Bir şey yok.” Elimi güvenliğin yakasından çektim ve Sid’in yanına gittim. Hep ondan uzun olsam da patenlerim varken fark daha da açılıyordu.

Alt dudağını dişlemeye başladı, gözlerini kocaman açmıştı. Beni kışkırtmaya bayılıyordu. “Kimse sana dokunamaz, Minik Bela.”

Cevabımı sırtarak verdi. “Sen hariç.”

“Akıllı kızım benim.” Onu kucaklayıp kaldırdım, önce ciyakladı, sonra da kıkırdamaya başladı. Yeterince yukarı kaldırdığımda bana biraz tepeden bakabilmişti. Kameralardan flaş sesleri duyulurken göz göze geldik. Benim onu sahiplenmemde bir sorun yoktu ama o henüz beni sahiplenmiş değildi.

Yüzündeki baştan çıkarıcı tebessüm yavaşça büyüdü ve eğilerek dudağıma bir öpücük kondurdu. Böylece herkes onun benim olduğunu, benim de onun olduğumu anlamıştı.

En azından şimdilik. Bu düşünce kalbime bir bıçak gibi saplanmıştı ve güçlükle nefes alabiliştim. Sidney durumu hemen fark etti, dudaklarıma tutkulu bir öpücük daha kondurmadan önce gözlerimi inceledi.

Siktir et. Onunla olmak başıma gelecek her şeye değerdi. Sid buna değerdi.

Koçum arkamdan, “Acele et, Ryder,” diye bağırdı. “Beş dakika içinde basın toplantısı var.”

Gönülsüz de olsa onu yere indirdim ama hâlâ kalçalarından tutuyordum. Etrafına bakındı, bize doğrultulmuş düzinelerce kameraya bakarken kaşlarını çatmıştı.

“Gözlerini benden ayırma, Minik Bela.”

Hiç tereddüt etmeden gözlerini gözlerime dikti, ben de saçının bir tutamını alıp kulağının arkasına sıkıştırdım. “İşim biter bitmez yanına geleceğim.”

Şampiyonluğu kazanmamızın üzerinden üç gün geçmişti ve günler o kadar yoğun geçiyordu ki Sid'i neredeyse hiç görmemiştim. Şimdi kapımın önünde dikilmiş, beklenti dolu bir ifadeyle bana bakıyordu. Kaşlarını çatarak etrafına bakınırken yüzümdeki gülümseme kayboldu. *Kahretsin*. Nefesim sıkıştı, boğazım düğümlendi. Son günlerde kendimi işime o kadar kaptırmıştım ki buna nasıl tepki vereceğini akıl edememiştim. Yöneticimizin öğleden sonraki telefonunun ardından her şey çığırından çıkmıştı. Boston'daki menajer üç gün önce maçımızı izleyip öyle etkilenmişti ki mezuniyetten sonra değil, ondan iki hafta önce gidiyordum ve o noktadan sonra işler çıkmaza girmişti. Çocuklar birkaç kişiye söyleyince haber hızla yayılmıştı. Ev son birkaç saattir insanlarla dolup taşıyordu. Gecenin serin havasından yanakları kızarmıştı ve başını yana eğip gözlerimin içine bakıyordu. Mideme yumruk yemiş gibi oldum. Olacakları ona söylemek, kariyerimdeki gelişmelerin heyecanı ile bile yolculuğumuzun sonlandığını kabul etmek istemiyordum.

Sid, yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana gülümsedi. Ev tıklım tıklımdı ve her zamankinin aksine coşkuluordu. Gövdeme sarılıp eve girebilmek için beni nazikçe geri itti. "Neler oluyor?"

Yüzümdeki ciddi ifade karşısında gülümsemesi biraz soldu. *Siktir*. Haberim olur olmaz ona söylemeliydim. Bana güvenmesini istiyorsam önce onu düşünmeliydim, bunu göstermenin en iyi yolu buydu. Ben buradan gittiğimde her şeyin biteceği konusunda anlaşmıştık ama Sid'in bu konuda biraz esneyeceğine güveniyordum. En azından, aramızdakilerin ne kadar değer-

li olduğunu fark ettiğini ve bize şans vermeye istekli olacağını umuyordum. Boston'a kadar peşimden gelmesine ihtiyaç duymuyordum ama yine de beni bekleyeceğini umuyordum. Alnımı eğip alnına dayadım ve başparmağımı parmak eklemelerinde gezdirdim. Elim onunkini gölgelemişti, teni pürüzsüzdü. Bu anın durmasını, içine biraz daha dalabilmeyi diledim.

Az sonra söyleyeceklerim içimi acıttı ama gülümsemek için elimden geleni yaptım. Ağzımı açtığımda duraksadı. "Sana bazı iyi haberlerim var."

Yüzüme baktı. "Harika, aslında benim de sana söylemek istediklerim var." Kelimeleri uzattı, sesi tereddütlü çıkıyordu.

Onu merdivenlerden yukarı çıkarıp özel konuşabileceğimiz odama götürdüm. Son aylarda burada çok fazla zaman geçirdiğimiz için hemen yatağa kuruldu. Başlığa yaslanmak için geriye doğru süründü ve dizlerini kendine çekti. Bu odadan çıkmayı hiç istemiyordum. Nefes alıp normal davranmaya çalıştım ama sorular zihnime akın ediyordu. Acaba benim adıma mutlu olur muydu? Fikrini değiştirmiş olabilir miydi? Ondan vazgeçmem mümkün müydü?

Onunla göz göze geldim. "Bruins'ten arayıp beni bahar kampına davet ettiler." Bir sonraki darbeyi vurmadan önce duraksadım. "Mezuniyetten bir hafta önce, dersler bitince gideceğim."

Sid nefesini tuttu, bakışlarını yere kaydırıp tepkisini benden gizledi ama nefes verirken titremesi onu ele verdi.

"Bana bak." Gözlerine bakabilmek için çenesini kaldırdım. "Planımız başından beri buydu, yanılıyor muyum?"

Sözlerim karşısında irkildi, daha önce birinin bana yanıldığı-mı söylemesini bu kadar arzuladığım bir an olmamıştı. Gözlerindeki ateşi görünce nefesim kesildi ama o başka yöne bakıp ba-

şını sallamakla yetindi. Ayağa kalktı, bir dakika önceki hâlden eser kalmamıştı. “Evet, tabii ki.”

Neden ona kuralların değişmesini istediğimi söyleyememiş-tim? Bana güvenebileceğini neden söyleyememiş-tim? Cevap basitti: Güvenli bir liman değildim. Onu endişelendirebilecek her şey bende vardı. Asla yanında olamayacaktım ama yine de bencilce benimle olmasını istiyordum.

“Bu harika, Jax. Bunu hak ettin.” Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ama samimi değildi. Yaklaşıp göğsüme sokuldu ve bana sıkıca sarıldı. “Bugün benim de harika haberlerim var. Staj yöneticim nihayet aradı, önümüzdeki hafta sonu yüz yüze görüşeceğiz.” Bu sefer bana içten bir gülümsemeyle baktı. “Sanırım bunu kutlamalıyız.”

Başparmaklarımla elmacık kemiklerini okşayıp eğilerek alnına bir öpücük kondurdum. “Evet... Sanırım kutlamalıyız.” Ama kutlama havamda değildim. Daha çok burada saklanıp herkes-ten ve aramıza girecek her şeyden uzak durmak, gidene kadar tükenmekte olan her değerli ânı içime çekmek istiyordum.

Aşağı indiğimizde kalabalık artmıştı. Çoğunu tanıımıyordum bile ama herkes bu heyecanın bir parçası olmak istemişti. İçimde Sid’i tutup yukarı çıkarmak için karşı konulmaz bir arzu yanarken o bana gülümseyip yanımdan ayrıldı ve Piper’ı görmeye gitti.

Güzel. Belki Piper’dan etkilenirdi. Sonuçta onlar da benzer şartlarda ilişkilerini sürdürmeye çalışıyorlardı. Piper fırsat buldukça ziyarete geliyordu, biz izinli olduğumuzda birlikte kalıyorlardı. Piper ona bağlanmaktan, profesyonel bir sporcuyla birlikte olmanın zorluklarına göğüs germekten çekinmiyordu.

Piper, Lucas’ı seçmişti, zor da olsa fedakârlıklar yapmaya hazır- zırdı çünkü onun buna degeceğine inanıyordu. Sid’in de buna değdiğini biliyordum, aramızda özel bir şey vardı, bu insanın

başına hayatta bir kez gelecek türden bir bağı. Önümüzdeki iki hafta boyunca Sid'i de aynı şeyi hissetmesi için ikna etmek üzere elimden geleni yapacaktım.

Gece ilerlediğinde bu fedakârlığı yapan taraf olmayı düşündüm. Takımdan ayrılıp onunla Ottawa'ya gidebilirdim. Bunu düşünmek mesafeli tavırlarını gerçek manada anlamama yardımcı olmuştu çünkü düşüncesi bile içimi pişmanlıkla dolduruyordu. Sanki planladığı hayatı geride bırakırsa pişman olacaktı. Yine de bunu ummadan edemedim.

Lucas bana bir bira uzatıp kalın kolunu omzuma attı. "Biraz rahatla. Bugün hayatının en mutlu günü. Öyle davran." Sesi gür çıkmıştı ama her zamanki alaycılığından uzaktı. Piper'a bakınca yüzünde bir endişe belirdi. Beni kızlardan biraz uzaklaşmak için diğer odaya sürükledi. Haklıydı, değiştiremeyeceğimiz şeylere odaklanacak zaman değildi. Vakit kutlama vaktiydi. Sid koluma dokunduğunda Alex'in arkadaşlarından biriyle konuşuyordum. "Saat geç oldu, eve gidiyorum."

İkimiz de bütün geceyi birileriyle konuşarak geçirmiştik. Bir ara onu öpmek için kalabalıktan kaçırmıştım ama birileriyle sohbet etmekle o kadar meşguldü ki neredeyse daha erken gitmemi sorun etmediğine inanacaktım ama öperken beni öyle sıkıca sarmış ve tepeden tırnağa süzmüştü ki bunun doğru olmadığını anlamam uzun sürmemişti. Kısa süreliğine duraksamıştık, alınlarımızı birbirine dayayıp birbirimizi solumuştuk. Sonra geri çekilmiş, bana tebessüm edip yanımdan ayrılmıştı.

"Ne? Saat daha 22.30." Yüzüm düştü. Bahar tatilinden erken döndüğüm günden beri her gece beraberdik.

Sid ellerini kollarında gezdiriyordu, onunla göz göze gelmeye çalıştım ama başını yere eğmişti. Yanımda olmayacağını düşününce içim acıdı.

“Gece kalmayacak mısın?” Cevabı çoktan bildiğimden ellerimi ceplerime soktum.

Bir süre düşündü ama başını hayır dercesine salladı. “Bu partinin daha birkaç saati var gibi görünüyor.” Çantasını düzeltip omuz silkti. “Yorgunum, ayrıca yarın erken saatte vardiyam var.” Sonunda gözlerimin içine baktı, gözleri parlıyordu. “Senin adına heyecanlıyım. Bu çok büyük bir şey ve seninle gurur duyuyorum. Çok yakında seninle aynı üniversitede okuduğumuzu söyleyerek övünebileceğim!”

Sözleri canımı yakmıştı, ağzımda acı bir tat belirdi. “Bu kadar inatçı olmasaydın böyle olmak zorunda kalmayacaktı.”

Bok gibi bir durumdu. Zor olacağını biliyordum ama bu denemeye değmeyeceği anlamına gelmiyordu. Çenem gerildi ve duruşumu dikleştirdim. Beni terk eden kendisiydi ve bu gerçeğin farkında değildi.

Keskin, soğuk bir ses tonuyla, “İşleri bizim için zorlaştırmaya gerek yok. Senin de dediğin gibi başından beri plan buydu,” dedi ve arkasını dönüp uzaklaştı. Ben de peşinden gittim. Arabaya binip uzaklaşırken verandada durdum, içimi bir korku kaplamıştı. İçimdeki her şey ona bunun yürüyebileceğine dair söz vermek istiyordu. Bir yolunu bulacağımıza, tüm endişelerinin yersiz olduğuna inanıyordum ama içten içe sözümü tutamayacağımı biliyordum. Bunu o da biliyordu.

Yirmi Dokuz Sindey

Mia makarnasını yerken, “İki hafta sonra mezun olacağımıza inanamıyorum,” diye mırıldandı. “Ev konusunda karar verdin mi?” Sokağın aşağısındaki İtalyan restoranında epey gecikmiş bir ev arkadaşı buluşmasına çıkmıştık. En iyi *rigatoni* ve bal-lı peynir buradaydı. Son birkaç haftadır üç daireyle ilgileniyor ve aralarında bir seçim yapmakta zorlanıyordum. “Daha küçük ama işe daha yakın olanı tercih edeceğim. O küvete bir sonraki nefesim kadar ihtiyacım var, evet ama işe gidip gelmek kırk dakika sürecek.” Ellerimi, *Neyse*, dercesine kaldırdım.

Mia bana göz kırptı. “İşe gidip gelirken ne kadar formda olacağını bir düşün.”

“Hı-hı, şu âna kadar fit olma konusunda bir endişem yoktu. *Çok teşekkürler.*” Başparmağıyla beni onaylayıp ağzına spaghetti-leri tıkmaya devam etti.

“Gerçekmiş gibi gelmiyor. Sona geldik. Farkında mısınız?”

İçimi bir sızı kaplamıştı. “Seni özleyeceğim.”

Sadece Windsor'dan ayrılmıyordum, Mia'yla da aramıza mesafeler girecekti. Ben stajıma başlamak için taşınırken o da Vancouver'daki tıp fakültesine gidecekti.

Gürültülü bir kız grubu içeri girince dikkatim dağıldı. Omzumun üzerinden bakınca sınıfta ön sıramızda oturan kızlar olduklarını gördüm. Arka masamıza oturduklarında masa sallandı. Mia çoktan gözlerini dikmiş ne konuştuklarını anlamak için kolları sıvamıştı. Yüksek sesle konuşmalar da dedikodularının sadece küçük bir kısmını duyabiliyordum.

Mia, "Okuldaki havalı bir çocuğun ardından ağlayan bir kızdan bahsediyorlar," deyip burun kıvrırdı, birilerini aşağılamaktan hoşlanmazdı.

"Kim olduğunu sanıyor?" Sesin kimden geldiğini anlayamamıştım, hepsi birbirine benziyordu ama bu konuşanı pek sevmemiştım. "Sömestr bittiğinde onu terk etmeyeceğine inanıyor olamaz." Kızlar onun bu kinayeli yorumuna güldü.

"O kadar saf olamaz... Hele o fotoğraflar!" Yargılama sırası bu defa başka bir kıza geçmişti.

"Hem basitlikten bahset, hem de herkesin içinde adamın üstüne çık."

Söyledikleri içime işledikçe midemde giderek büyüyen bir çukur oluşuyordu. Aralarından biri mantıklı bir yorumda bulunarak, "Belli ki Jax'in Boston'a gideceğini biliyor. Bu bir sır değil ki."

Nefesim kesilmişti, korku her bir zerremi kaplarken yüzüm yanıyordu. *Kahretsin.*

Mia'nın adımı söylediğini belli belirsiz duydum. Anlayışlı bir yüz ifadesiyle bana bakması durumu daha da kötüleştirmişti. Utanç duygusunun etkisinde kalırken çılgına dönen kalbimi sakinleştirmek için üç kez yavaş yavaş nefes aldım.

Mia aniden kalkıp arkama geçti ve masalarının başında dikildi. Yüzünü buruşturup çenesini kaldırarak kızlara ters ters baktı. Şimdi hiç şansları yoktu. “Hakkınızda böyle konuşulsun ister miydiniz?”

Kızların hepsi ona bakıyordu ama cevap vermelerine fırsat tanımadı. “Dikkatsiz yorumlarınızın başkalarını nasıl incitebileceğini hiç düşünmüyor ya da anlamıyorsunuz, değil mi?”

Kızlar bana doğru bakıp yüzünü buruşturdu. “Daha iyisini yapabilirsiniz.” Mia’nın ses tonundaki hayal kırıklığı karşısında kızlar başını masaya eğdi.

İçlerinden biri, “Özür dilerim,” dedi.

“Dilemelisin de.” Mia bir hışımla masamıza döndü, hızla hesabı ödedi ve restorandan çıkıp gittik. Tek kelime etmedi ama birkaç saniyede bir bana bakıp durumumu kontrol ediyordu.

Eve gider gitmez kanepeye çöküp birbirimize sarıldık. Mia, Netflix’te bir müddet gezindikten sonra sonunda bir korku filmi seçti. Neyse ki... Şu an bir romantik komedi kaldırabilecek durumda değildim. Biriyle mesajlaşmaya başladı ama gözünü benden ayırmıyordu. Kaşlarını çatmıştı ve endişesi yüzünden okunuyordu. Derin bir nefes alıp kendime bunun olacağını zaten bildiğimi hatırlattım. Sadece bu kadar boktan bir şekilde yüzüme vurulmasına hazırlıklı değildim.

Derin bir nefes al...

Bir tane daha...

Ve son bir tane daha...

Kalbim sıkışırken Mia’ya baktım. “Onu özleyeceğim.” Bunu ilk kez yüksek sesle itiraf ediyordum ve içim sızlıyordu. Mia bana baktı ama başımı omzuna yaslamış, televizyonda bir kızın paramparça edilmesini seyrediyordum. Söylenecek bir şey yoktu. Yenilgiyi seven biri olmamıştım. Mezuniyetten sonra iyi

olacaktım. Evet, canım yanacaktı; evet, onu özleyecektim ama Ottawa'ya taşınıp heyecan verici bir staja başlayacaktım. Jax da kendi heyecanıyla meşgul olacaktı. İyileşeceğime inanmak zorundaydım.

Tedirginliğimi hisseden Mia, “Dondurmaya ne dersin?” diye sordu.

Ses tonumu nötr tutmak için elimden geleni yaptım. “Bu sefer bunun işe yarayacağını sanmıyorum.” Üzerime bir ağırlık çöktü ve film bitince kalkıp odama gittim.

Mia arkamdan “Umarım yaptığın şeyden eminsindir, Sidney,” diye seslendi. Sesi yumuşaktı ve endişe doluydu. *Umarım öyleyimidir.*

Yatağıma uzanıp tadını biraz daha çıkarmak için bu ânı durdurmak istediğimi düşünmeden edemedim. Hayatımın bu bölümünde hızla sona ilerliyordum ama yeniden okumak istediğim bir hikâyeydi. En sevdiğim repliklerin ve anların yıllarca zihnimde tekrar tekrar oynayacağını biliyordum.

Jax'le aramızdaki şey çok daha derin, çok daha gerçektir. Onu görmediğimi sandığımda bana uzun uzun bakmasından, bırakmak istemezcesine bana sıkıca sarılışından bunu anlayabiliyordum. Anlıyordum çünkü ben de aynı şeyi hissediyordum. Bizi bir araya getiren manyetik çekim şimdi bizi ayırıyordu. Gitmesine iki haftadan az bir süre kaldığını duyduğumda iyice içe kapanmıştım. Hayatta kalma modunu açarak duvarlarımı yeniden örmeye, kendimi geleceğini başından beri bildiğim sondan ko-

rumaya çalışıyordum. Sonunda tek bir seçeneğimiz olduğunu biliyordum. Ancak bunların hepsini bildiğim için acı çekmeyeceğimi düşünmem tamamen aptallıktı.

Duygularım değişeli haftalar olmuştu. Ne zaman kendimle kalsam zihnimi ele geçiriyordu. Zaman içinde birbirimize ait olduğumuza daha çok inanmıştım. Evren, çok az kişinin deneyimleyebildiği bu değerli şeyi kaçırmamızı istememişti. Keşke bizi farklı yollara sürüklemektense iç içe geçmiş bir yola sokabilseydi. Yanlış zaman ama doğru insan klişesinin mükemmel bir örneğiydik.

İçim buz kesti ve akan gözyaşlarıma engel olamadım. Kalbim paramparça olacaktı ve bu konuda elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Acı gerçek, ikimizin de biraz bencil olma arzusuyla birbirimize yaklaşmasıydı. Birbirimiz için fedakârlık yapmayı istiyor ama bir türlü o çizgiyi geçemiyorduk.

Bu birbirimize dair hislerimizin bir kanıtı değilse başka ne olabilirdi? Onun da aynı şeyleri hissettiğini bilmek durumu kolaylaştırmıyordu. Ne kadar istesem de başıma gelecekleri değiştirmeye yetmiyordu.

Neden ona âşık olmuştum ki? Mesele buydu, âşık olmam. Çizgiyi aşmıştım. Ama ne kadar özel ne kadar farklı ve dürüst olmak gerekirse ne kadar büyümlü biri olduğunu her fırsatta göstermişti. Beynim her şeyin kontrolümde olduğunu iddia etse de ne zaman mezuniyet sonrasını düşünsem kalbimdeki çatlaklardan *yalancı* kelimesi sızıyordu.

Ne yapıyorsun?

Son birkaç dakikadır telefonuma bakıp ondan yanıt gelmesini bekliyordum. Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirip köklerini çektim. İnleyerek telefonumu komodinin üzerine bıraktım. *Kendine gel.*

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıp doğruldum ve derin bir nefes alıp vermeye başladım. Her nefeste içimdeki sızı daha da şiddetleniyordu. “Siktir et!” deyip Jax’le olmak için her türlü tavizi vermek istediğimi düşünsem kendime çoğu zaman böyle, *yalnız* hissedeceğimi hatırlatıyordum.

Kapı sert bir şekilde çalmaya başladı, irkilerek ayağa fırlayıp kapıya koştum ve delikten baktım. Gördüğüm manzara karşısında yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi.

“Kapıyı aç, Sid. Beni süzdüğünü biliyorum.”

Bir kahkaha patlattım, bütün gerginliğim uçup gitmişti. Kapıyı açıp pervaza yaslandım ve onu içeri aldım. Üzerinde klasik gri eşofmanı ve lacivert bir polo yaka triko vardı. Şapkasını aşağı çekmiş, gözlerini kapatmıştı ama ağzı dikkatimi çekti. Dudaklarını aralayıp yüzüne seksi bir gülümseme kondururken dilini üst dişlerinde gezdirdi. Gözlerimin içine baktı, bakışları tutkuluydu.

“Kahretsin bebeğim, beni her defasında böyle karşılamalısın.” Elini uzatıp pijamamın ucuyla oynadı. En dar şortumu ve incecik tişörtümü giydiğimi fark edince yüzüm kızardı. Jax boynuma sokulup burnunu sıcacık nefeslerinin arasında yüzümde gezdirerek geçtiği yerlerde ateşli bir iz bıraktı. Geri çekildi, bundan memnun olmadığımı anlayınca gülümsedi. Elime bir poşet tutuşturdu, elinde bir şey tuttuğunu bile fark etmemiştim. “Tatlı getirdim.”

Dudaklarım titredi ama gülümsedim. “Sen tam bir azizsin.”

Kaşlarını endişeyle çatıp boştaki eliyle çeneme uzandı. “Ne oldu?”

“Artık bir önemi yok. Bana ne aldın?” Heyecanla ellerimi birbirine sürttüm ve az önce çektiğim tüm acıları bir kenara ittim. Nasılsa sonra bolca vaktim olacaktı.

Jax iki tane çikolata dolgulu *cheesecake* çıkarıp çatal, bıçak ve peçetelerle sehpanın üzerine koydu. Ağzım açık kalmıştı. “Nereden bildin?” Çocukken en sevdiklerimdendi ama yemeyeli yıllar olmuştu.

“İsabetli tahmin diyelim.” Sırtışında gizlediği bir şeyler vardı. *Mia*. Ona mesaj atmış olmalıydı. Sinsi sürtük. Bana *cheesecake* getirdiğinden şikâyet etmeye hakkım yoktu. Kanepeye kurulup televizyonu açarken bir yandan da tatlımızı yedik. Çikolatanın tadı ağzımı doldurduğunda mutlu bir hâlde iç çektim. Yalnızlığımın içinde debelenip onunla olmanın daima yalnız kalmak anlamına geldiğinden yakınrken elinde en sevdiğim tatlıyla çıkagelmişti. Gözünü ekrandan ayırmadan pastayı ağzına götürmesini izleyince içimi müthiş bir sıcaklık kapladı. *Umut*.

Birkaç dakika sonra kalkıp çöplerimizi topladı mutfığa götürdü. Geri geldiğinde eline bir battaniye almıştı ve bana gülümsüyordu.

“Burada bir şey kalmış.” Kıkırdayıp başparmağıyla alt dudığıma dokundu ve çikolatayı emerek temizleyince sustum.

Sırıttım. “Kalbimi *cheesecake* ile satın alamazsın. Bunun için hiç değilse tam bir menü gerek.”

Başparmağını yanağımda gezdirirken ikimiz de gülümsedik. “İşte senden beklediğim ve çok hoşuma giden o küstahlık.”

Kanepeye oturmadan önce burnumun ucuna hızlı bir öpücük kondurup beni yanına yatırdı. Nefesimi verdim. *Aşk*.

Jax battaniyeyi ikimizin üzerine atıp beni kendine daha da yaklaştırdı. Onun bu odunsu kokusu eski bir anının içinde, sıcacık bir yatakta yatmak gibi hissettiriyordu. Eve dönmek gibiydi. Sevgilimle dizi izlemenin normalliğine alışmıştım. Sıradan şeyler yapan sıradan bir çift gibiydik. Çarpmak üzere olduğumuz bir duvar yokmuş gibiydi... Zihnime bunu kalıcı hâle getirmenin nasıl hissettireceğini hayal etme izni verdim. Kurallarımı esnetirsem hep böyle mi olacaktık? Bilmiyordum ama keşfetmeye istekli olduğumu düşünmeye başlamıştım.

Otuz SIDNEY

Peçetemi katladım, sonra tekrar açıp parmaklarımı ince, altın sarısı saatimin üzerinde gezdirip onuncu kez saati kontrol ettikten sonra boş şarap kadehimi avuçlarımın arasında yuvarladım. Masaya oturduğumda babamı görecektim olmanın verdiği gerginliği alması için içkiyi birkaç yudumda bitirmiştım ama pek yararı olduğu söylenemezdi.

Geç kalmıştı. Her zamanki gibi.

Ama bu gelmeyeceği anlamına gelmiyordu. *Değil mi?*

“Gelmeyecek” kanısına varmak için ne kadar gecikmesi gerekirdi? Midemde bir acı hissettim.

Gerçekten acınacak vaziyete düşmeden önce burada daha ne kadar oturabilirdim? Acı göğsümü sıkıştırmıştı ve gözlerim yanmaya başlamıştı. Ağlamayacaktım. Böyle olacağını tahmin etmeliydim. Bana verdiği ilgi kısıntılarına o kadar muhtaçtım ki sanki kızı değil de bir iş görüşmesi yapacağı biriymişim gibi, “Seni araya sıkıştıracağım,” demesine rağmen onunla görüşme ihtimaline dört elle sarılmıştım.

Onu görmeyi, ona yeni stajımı, hatta belki de Jax'i anlatmayı ne kadar istediğimi fark etmemiştim. Bundan hoşlanmayacağını biliyordum ama nasıl biri olduğunu açıklayınca belki bana bir tavsiye verirdi. Ama işler beklediğim gibi gitmemişti. Burada kıpkırmızı bir suratla oturuyordum ve herkes bana acıyan bakışlar fırlatıyordu. Beni en çok etkileyen de bunu tahmin etmem gerektiği idi. Farklı bir gerçeğe inanmak isteyen kalbim, onunla görüşme fikri karşısında yumuşamıştı, ben de buna izin vermiştim.

Babamın makul bir mazereti olduğundan emindim. Fazla mantıklı bir bahane sunacağından çürütemeyeceğim bir şey olacaktı. *"Ah, üzgünüm ufaklık. Uçak rötar yaptı, aktarmalar arasında yeterli vaktim olmadığı için gelemedim."* Daima inandırıcı bir sebep bulurdu, inandırırıcı da. Bunun *her ama her defasında* tekrarlandığını fark edene dek tabii.

Aslında tek gerçek, onun hayatında benim önemsiz olmamıydı. Gemi seyahatleri, ünlülerin evindeki görkemli partiler veya dev arenalarda oynanan maçlarla rekabet etmem çok zordu. İnsan böyle bir hayattan sıkılıp bana zaman ayıracağını düşünüyordu ama her defasında tam tersi oluyordu.

Babam, çocukken de benimle çok az zaman geçirirdi ama büyük bir koç olduğundan beri kendi bahanelerine daha çok inanmaya başlamıştı. Bir hokey oyuncusuyla birlikte olmamaya yemin etmemin sebebi de buydu. Hokeyin kendi dünyası vardı ve gerçekten de dünyanın kendi etraflarında döndüğünü zannettikleri bir döngünün içinde yaşıyorlardı. Birinden bu alemden çıkıp dünyaya dönmesini ve sizi bir dakikalığına ziyaret etmesini istemek onların gözünde bir dayatmaydı.

Elimi göğsüme bastırıp sakinleşmeye çalıştım. Jax öyle biri değildi, farklıydı. *Yanılıyor muydum?*

Onun da tıpkı babam gibi kendi içinde dönüp duran bir kısır döngüye hapsediğini hayal edemiyordum. Jax nasıl hissettiğimi daima umursuyor, mutlu olmamı önemsiyordu. Onun için önemliydim. Öyleyse neden bir parçam ne olursa olsun bir gün yine kendimi boş bir masada, Jax'in gelmesini beklerken bulacağımı söylüyordu?

Siktir et. Babam yüzünden böyle değersiz hissetmeme izin vermeyecektim. Öfkemin ateşi omurgamdan yükselmeye başlayınca hesabı ödeyip hemen bir Uber çağırdım. Bir şeyleri parçalama vakti gelmişti.

Hurdalıkta ilerleyip kanepeme doğru yürürken topuklarım çakılların üzerinde çatırdıyordu. Jax'le geldiğimiz günden beri buraya uğramamama rağmen her şey hâlâ yerli yerindeydi. Çantamı kurcalayıp bir toka buldum ve saçlarımı hızlıca topladım. Çantamı kanepeye fırlatıp en sevdiğim sopamı ve koruyucu gözlüklerimi çıkardım.

Bir saat sonra, alnım terden sıırıslıksam olmuştu ve ellerim titriyordu. Sopayı elimden bıraktım, büyük olasılıkla başparmağım nasır tutmuştu. Saati bir kez daha kontrol ettim. Lucas'ın Piper'ı almasına bir saatten az kalmıştı. Kanepeye uzanıp çantamdan telefonumu çıkardım ve hızlıca bir mesaj attım.

Nasıl gidiyor? Her şey yolunda mı?

Jax: Şimdi bana mesaj atacak zaman mı? Babam nasıl?

Onlar için heyecanlıyım. Bu büyük anı kaçıracacağım için üzgünüm.

Jax: Havaalanına dönerken baban seni bırakabilir mi?

Sanmam çünkü gelmedi.

Jax: Ne demek gelmedi?

Telefonum çaldı. Ekranda Jax'ın adının yazdığını görünce açmakta tereddüt ettim. Sakinleşmek için derin bir nefes aldım ve telefonu açtım. "Selam."

"Sid, her şey yolunda mı? Baban iyi mi?" Sesi sakın ama sorgulayıcıydı.

"Evet, iyi olduğuna eminim. Bazen böyle yapar." Boğazım düğümlendi.

"Nasıl yani? Seni ekiyor mu?"

"Hemen hemen. Senin de bildiğin şeyler, önemli işler önce gelir." Sesim fısıltı gibi çıkmıştı.

"Bu çok boktan bir durum, ciddiym. Onu en son ne zaman gördün?"

"Bir yıl önce." Nefes alıp titreyen çeneme engel olmaya çalışırken telefonu yüzümden uzaklaştırdım. Güvenmemem gerektiğini çok iyi bildiğim biri yüzünden ağlamak istemiyordum. "Jax... Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Çok üzgünüm, Sid. Onu görmek için ne kadar sabırsızlandığına ben şahidim." Sert bir nefes verdi, konuşurken daireler çizdiğini hayal edebiliyordum.

Tam o sırada Fred bir kamyonla yanımızdan geçti ve hurdalıktan tiz bir ses geldi.

"Bir sorun mu var?" Jax belli ki sesi duymuştu. "*Neredesin sen?*" Sesi endişeli geliyordu.

Elimi telefonumun mikrofonuna bastırarak Fred'in susmak bilmeyen bip sesini kapatmasını bekledim.

"Sid... Sidney?"

"Sadece... Biraz stres atmaya ihtiyacım vardı," diyerek geveledim. Jax bir şey söyleyecek oldu ama sözünü kesip, "Bu kadar yeter. Biraz nişanı anlat!" Bu konuda gerçekten heyecanlıyım, bu yüzden rol yapmam gerekmiyordu. "Görmem için FaceTime yapmanı istesem garip olur mu?"

Diğer uçtan boğuk sesler geliyordu. Jax biriyle konuşuyordu ama tıpkı benim yaptığım gibi mikrofonu eliyle kapatmış olmalıydı.

"Seni almaya geliyorum." Soru sormamış, buyurgan bir tonda konuşmuştu.

"Ne? Jax, hayır. Olmaz. Bunun için zaman yok, bu ânı kaçıramazsın." Beni göremediğini bilsem de başımı iki yana salladım.

Duraksadı. "Haklısın."

Derin bir nefes verip mantıklı düşünebildiği için şükrettim. "Bol bol eğlenin. Bir sürü fotoğraf çek ve bana pastadan bir dilim ayırmayı unutma." Sesimin neşeli çıkması için çaba sarf ettim.

"Nasıl istersen, Sid." Telefonun diğer ucundan boğuk sesler gelince biriyle konuştuğunu anladım. "Şimdi kapatmam gerek ama sonra görüşürüz."

Eskiden olsa bu hurdalık tüm endişelerimi giderirdi. Burası benim sığınağım, tek güç kaynağımdı. Anında güvenimi artırdı. Paranın satın alabileceği en ucuz terapiydi. Ama bu gece sihrini yapamamıştı.

Arkamda biri boğazını temizledi. Onu bir sihirle buraya ısınlamışım gibi uzun kollu, asker yeşili bir polo yaka triko ve

koyu renk bir kot pantolonla Jax karşımda dikiliyordu. Saçları her zamanki gibi dağınıktı ve gözleriyle beni süzerken yüzü gülüyordu.

Topuklu ayakkabılarım ve kokteyl elbisemle, bir hurdalığın ortasında gözümde gözlük, elimde bir sopayla dururken gülünç görüldüğüme şüphe yoktu.

“Beni nasıl buldun?” Sopayı bırakıp yüzümü ona döndüm.

Jax omuz silkti ve gülümseyip, “Çekicinin sesi seni ele verdi.”

Bir anda sanki omzumdaki tüm yüklerden kurtulmuş gibi hissettim ve ona doğru koşup sarıldım. Boğuk bir sesle, “Burada olmamalıydın! Lucas’ın teklifi daha önemli,” dedim. Yüzümü göğsüne bastırmıştım ama geri çekilecek iradede yoksundum. Güçlü kollarıyla beni sıkıca sardı, yüzünde endişeli bir ifade vardı.

“Lucas seni almaya gelebilmem için teklifi geciktirecek. Biz gidene kadar teklif etmeyecek ama acele etsen iyi olur.” Rahatlatıcı bir tonda konuşmuştu.

“Geciktirecek mi?”

“Evet, hem Piper’ın dikkatini dağıtacak çok fazla numara var, o yüzden bir an önce gidelim. Eşyalarını topla.” Sırıtmaya başladı. “Gözlüklerini de al, çok seksi görünüyorsun.”

Jax beni yanında sürüklerken tüm endişelerimden arınmış hâlde sıırıttım.

Beton parmaklıkların arkasına çömelip kalabalığa baktık. Takımdakiler, yakın arkadaşlar, Piper’ın ailesi ve memleketlerindeki arkadaşları olduğunu düşündüğüm bir sürü kişi gelmişti.

Hepsi gülümsüyor, sessizce Lucas ve Piper'in yerlerini aldıklarını bildiren işareti bekliyordu. Heyecanlanmıştım, Jax gözlerimin içine baktığında yüzünde bir gülümseme oluştu. Bu sersem hâli bulaşıcıydı, gülmek için ağzımı kapattım.

Alex'in işaretini zar zor fark ettim, üzerinde parlak mor harflerle, "Benimle evlenir misin?" yazan dev bir pankartı çevirerek olduğumuz yerden fırladık.

Hepimiz nefesimizi tutmuş, Piper'in gözlerini açmasını bekliyorduk. Önce bize, sonra da yanında çoktan dizlerinin üzerine çökmüş olan Lucas'a baktı. Elini göğsüne götürdü, bu mesafeden bile dudaklarının titrediğini ve gözünden yaşların süzüldüğünü görebiliyordum. Başını hızlıca aşağı yukarı salladı ve Lucas onu kollarına aldı. Bacaklarını beline doladığında kalabalıktan büyük bir tezahürat koptu.

Çocuklar her şeyi planlamıştı. Mekân sadece birkaç bina ötedeydi ve içeri girdiğimizde ağzım açık kalmıştı. Masanın birine Piper'in en sevdiği yiyeceklerle dolu iki katlı bir raf yerleştirilmişti. Diğer tarafta bir dans pisti ve 90'lar müziği çalan bir DJ kabini vardı. Jax'le eşyalarımızı ahşap masalardan birine bıraktık. Bana gülümserken gözleri parlıyordu ve hâlimden memnun görünüyordu. "Çok güzelsin."

Kalbim küt küt atarken ona sarıldım. "Sen de hiç fena değilsin."

Beni kendine doğru çekip başımın tepesine bir öpücük kondurdu. Jax geri çekilip elimi tutana kadar pistin insanlarla doluşunu fark etmemiştim. "Hadi dans edelim, Minik Bela."

Yüzündeki muzip gülümsemeye karşı koyamadım.

Müziğin yavaş, derin bir bas ritmi vardı ve gece geç saatlere uygundu. Jax beni kendine çekti, ben de yanağımı göğsüne yasladım ve böyle dans etmeye başladık. Ona temas ettiğimde rahatlıyordum, sıcaklığının tenime sızmasına izin vererek bu akşamın acısını uzaklaştırdım. Parmaklarımın üzerinde yükselip kulağına, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

Burnumu öptü, arkadaşlarının mutluluğuna duyduğu sevinç gözlerinden okunuyordu. “Bana teşekkür etmeni gerektirecek bir sebep yok.”

“Hayır, var. Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim. Sana ne kadar ihtiyacım olduğunun farkında değildim.”

“Sidney...” Göz göze gelene dek başparmağını çenemde gezdirdi. Ciddi bir ses tonuyla “Bana ne zaman ihtiyacın olsa gelip seni alacağım. Biz bir takımız, seni asla yüzüstü bırakmam,” dedi.

Bir an nefessiz kaldım; ona inanmak, bir şans vermek istiyordum. Ona güvenmiştim ve kendimi bir uçurumun üzerinde asılı kalmış gibi hissediyordum, düşersem olacaklardan emin değildim ama ilerlemeyi de sürdürmek istiyordum.

“Staj görüşmemin olduğu hafta sonu şehri birlikte gezmeye ne dersin?” Gözlerinin içine baktım, içimde bir umut olduğunu anladığını biliyordum. “Belki baktığım daireleri görmeye gider, bir gece kalırız.”

Dediklerimin alt metnini anladığını, birlikte olmaya devam edersek işlerin nasıl olacağını görmek için bir fırsat yarattığının farkında olduğunu biliyordum. Engeller olsa da hayatlarımızı nasıl bir araya getirebileceğimizi görebilirdik.

“Aaaa!” Tiz bir çığlık sayesinde tam zamanında arkamı dönüş Piper’ı bana çarpmaktan kurtardım. Çok geçmeden onun coşkusuna kapıldım ve birlikte zıplamaya başladık.

Jax geri çekilip gülümsedi ve Lucas’ı işaret ederek, “Tebrikler. Sorun çıkarırsa bana haber ver,” dedi.

Piper, Lucas'a gülümsedi ama hızlıca bana döndü. "Gelmene sevindim. Lucas bana az kalsın kaçıracağını söyledi." Bana sımsıkı sarılırken gözleri parlıyordu ve coşkusu her hâlden belli oluyordu. "Artık aileden sayılırsın, sensiz tadı olmazdı." Lucas başka bir çiftle konuşmak için onu yanımızdan uzaklaştırmadan önce Piper ikimizi de hızlıca öptü.

Onlar uyumlu bir şekilde hareket ederken arkalarından baktım. Durumları bizimkinden pek farklı değildi ve ilişkilerinde bir seviye atlamışlardı. Elbette Piper, Lucas nerede oynuyorsa oraya taşınacaktı ama bu yıllar alacaktı. Yine de onun dünyasının merkezinde daima Piper olacaktı. Onlar başarabiliyorsa belki ben de başarırdım.

Jax başıma nazik bir öpücük kondurarak beni düşüncele-rimden uzaklaştırdı ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönder-di. Vücudumu ona yasladım. Şarkılar değişirken bile kollarını bana sıkıca sarmıştı, ben de yerimden kııldamadım. Parmak-larını omurgamda aşağıdan yukarıya gezdiriyor, ara sıra durup saçlarımı okşuyor, nefesini ensemde gezdirip verdiği her nefeste içimi ürpertiyordu. Göğsünün derinliklerinden hafifçe mırıldanıyordu, sesi ara sıra kulağıma geliyordu. Güçlü kolları, beni bu şekilde tutmaktan memnun gibiydi. Parmaklarımı saçlarının arkasında gezdirdim. Onunla tanıştığımızdan beri saçları, parmağımın etrafında döndürebileceğim kadar uzamıştı. Dansçılar etrafımızda hareket ederken o da beni kendi ritmimizde ileri geri sallıyordu. Bu anda her şey mükemmeldi.

JAX

Ben sırtında yavaş hareketlerle desenler çizerken Sidney bana sokulmuş yatıyordu. Saatlerdik bu şekilde konuşmadan duruyorduk, ikimizin de düşüncelerin içinde kaybolduğuna şüphe yoktu.

Gergin omuzları, sopayı sıkıca kavramaktan beyazlaşmış parmak eklemleri ve sık gri elbisesiyle hurdalıktaki görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu. Konuşmadan önce birkaç vazoyu parçalamasını seyretmiştim, şimdi ise babasına olan öfkem giderek artıyordu. Onu bir yıldır görmemişti. Erkeklerden uzak durmasına şaşmamalıydı.

“Hurdalığa kaçma sebebin baban mı?” diye sormadan önce başının tepesine nazik bir öpücük kondurdum. Saçının bir tutamını kulağının arkasına ittiğimde gözlerimiz buluştu.

“Onunla geçireceğimiz bir hafta sonunda beni ektiğinde daha lise ikideydim. Sonrasında stres atmak için bir yönleme ihtiyacım vardı.”

Başparmağımla yüzünü okşayarak yanağından süzülen gözyaşını sildim ve bir öpücük kondurdum. Risk almak istememe sebebi, şu anki hisleriydi. Ona buluşmalarımızı asla kaçırmayacağıma dair bir söz vermek istedim ama doğru olmayacağını biliyordum. Önümüzdeki hayat karmaşıktı ama farklı davranacağıma inanmak zorundaydım.

“Bu gece yaptığı şey...” Duraksayıp kelimelerimi dikkatlice seçmeye çalıştım çünkü ne kadar hayal kırıklığına uğramış olursa olsun Sid babasını seviyordu. “Buna katlanmak zorunda değilsin. Gelmeyerek ya da hiç değilse haber bile vermeyerek tam bir pislik gibi davrandı.”

Omuz silkerek bana yaslandı. “Aıştım.”

Otuz Bir SIDNEY

Hissettiğim gerginlik yüzünden gece gözüme uyku girmemişti, Jax'i uyandırmıştım. Bir aksilik yüzünden geç kalacağımızdan çok endişeleniyordum bu yüzden olması gerekenden çok daha erken bir saatte şehre vardık.

Gerginlikten koltukta bir o yana bir bu yana dönerken Jax elimi tuttu.

“Hadi ama,” Sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı. “Başaracaksın.” Avcumun içinde küçük daireler çizerek nazik dokunuşlarıyla gerginliğimi azalttı. Ottawa'ya varana kadar da elimi bırakmadı.

Son yedi gün boyunca birlikte geçirebileceğimiz her ânı değerlendirmiştik. Final sınavlarına çalışmak veya derse gitmek için ayrıldığımızda birbirimize olabildiğince sıkı sıkıya sarılmış hâlde kaç tane dizi izlediğimizi sayamamıştım. Kalan her saniyemizin tadını çıkarıp bir ânı bile boşa harcamak istememiştik.

Gülen yüzüne ve gururla bakan gözlerine baktım. Bu ânı başka biriyle paylaşmayı hayal edemiyordum. Jax, başarılarımı sanki kendi başarısıymış gibi bir heyecan ve enerjiyle kutluyordu.

Parlamento binasının yanındaki binaya yanaştık. Maalesef ofisim burada değildi.

Koltuklarımızın arasındaki bölmeye yaslandım ve uzanıp onu öptüm, parmaklarımı saçlarına gömerken onu kendime doğru çektim. Kelimelerle ifade edemediğim her şeyi ona bu şekilde aktarmaya çalıştım. Göğsümde hafif bir hareketlilik hissediyordum. Kehribar rengi, içimi ısıtan bir kıvılcım. Bir umut.

Bir kez olsun umudun varlığını hissedebiliyordum ve bu defa denemeye değerci. Jax elleriyle boynumu kavradı, sonra başparmaklarıyla çenemi nazikçe okşarken yüzünde bir tebessüm oluştuğunu hissettim. Başım döner gibi olunca ben de ona yanaklarım acıyana kadar gülümsedim. Sorgulayıcı bakışlarını gözlerime dikmişti, bana aynı kocaman gülümsemeyle karşılık verdi.

“Bunu başarabiliriz, Sid.”

Omuzlarım aldığım nefesle kalktı, ciğerlerimin tamamını doldurduktan sonra nefesimi verdim. İçimdeki bitmek bilmez korkuyu ve bunu imkânsız gören tüm sebepleri susturup aylardır, o gece telefonda bana sorduğundan beri söylemeye can attığım şeyi söyledim. “Denemek istiyorum.”

“Gerçekten mi?” Sesi tereddütlüydü ama ben başımı sallayınca beni kendine çekip bir daha asla bırakmayacağını müjdeleyen, sahiplenici bir şekilde öptü.

Gözlerim yaşarmıştı ama bunlar üzüntü değil umut gözyaşlarıydı. Yıllardır hissetmeye cesaret edemediğim bir umut. “Nasıl başarırız bilmiyorum çünkü programlarımız uyuşmayacak.”

Avuçlarıyla yüzümü kavradı, başparmaklarını yanaklarımın üzerinde gezdirip söz verdi. “Başaracağız. Sadece benimle kal, başaracağız.”

Alt dudağımı ısırđım ama gülümsememi saklayamadım, karşımda inledi. Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek dişimden kurtardı. “Böyle devam edersen geç kalacaksın.”

Saate baktım ve paniğe kapıldım. *Kahretsin*. Bu konuşmayı böyle bitirmek istemediğimden onu tekrar öptüm. “Görüşmeden sonra bir çaresini düşünürüz. Birlikte.”

“Daima.”

Bina en az on iki katlıydı ve tamamen çelik ve camdan yapılmıştı. Aynaya bakıp topuzumdan dökülen birkaç saç telini ve özel dikim, bej tonlarındaki *blazer* ceketimi düzelttim. Hafifçe arkamı dönüp yolda kırıışmadığından emin oldum. Camda bir hareketlenme olunca nefesim kesildi. *Kahretsin!*

Muhtemelen birinin ofis camının önündeydim. Yüzüm kızardı. Oradan hemen ayrılıp girişe doğru yöneldim.

Girişte güvenlik görevlisi üniforması giymiş genç bir adam bana gülümsedi ve az önce durduğum yeri işaret etti. Gözlerim büyüyünce kıkırdayarak, “Camdan dışarıdaki insanları net olarak görebiliyorum. Dert etmeyin, bu hep oluyor,” dedi.

“Şey, teşekkürler.” Sıcak gülümsemesi sinirlerimi biraz olsun yatıştırmıştı ama bu hiç iyi bir başlangıç değildi.

Bana bir kart uzattı. “Dokuzuncu kat. Asansörler sağda.”

Asansörde sayıların belirmesini izlerken titremeden durmaya çalıştım. Profesör Carter’dan o tavsiye mektubunu alacağımdan yüzde doksan dokuz emindim, yani önümdeki son engel buydu. Jax olmasaydı başaramazdım.

Onu düşünmek göğsüme ufak bir sızı saplanmasına sebep olmuştu. Gerçekten deneyecektik. Gerçekten çok korkuyordum ama Jax bana defalarca babamdan farklı olduğunu göstermişti.

Sonunda bunu kendime itiraf edebiliyordum. Yılın çoğunu yalnız geçireceğim için hâlâ huzursuz hissediyordum ama o buna değerdik. Biz buna değerdik.

Asansörün zili çaldı ve şık giyinmiş bir görevli beni sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. “Merhaba, Bayan King?”

“Evet, Milletvekili Brian Jones’u görmeye gelmiştim.” Yutkundum sesimdeki hafif titremeyi fark etmemesini umdum. Nefesimi tutup pencereleli duvarlara bir göz attım. Dekor modern ve minimalist bir tarzdaydı ama kumaş dokunuşları ortama daha rahat bir görünüm katmıştı. Derin bir nefes aldım. Masa-daki taze çiçeklerden hoş bir koku geliyordu.

Köşedeki ofisten kırklı yaşların başında genç bir adam çıktı ve bana gülümseyerek baktı. “Sidney, değil mi?” Sesi dostaneydi ve rahat tavırlarıyla uyum içerisindeydi.

“Merhaba.” Tokalaşmak için uzandım ama elinde kahve olduğunu fark ettim, sonra da dünyanın en garip el sallayışıyla onu selamladım. İlk ayımı gölgesinde geçireceğim milletvekili karşımda duruyordu. “Tanıştığımıza çok memnun oldum, Sayın Milletvekilim.”

Gülerek beni geçiştirdi. “Bana Brian de, fazla resmiyete gerek yok.” Bana ofisine girmemi işaret etti ve masanın arkasına geçip koltuğuna oturdu.

Ofisinin duvarları, devasa bir parka bakan pencerelerle kaplıydı. Bakışlarımı takip edip, “Şurada harika bir kahve standı var,” dedi. Elini uzatıp parmağıyla işaret ettiği kahve standına doğru baktım.

“Teşekkürler. Bir kahve hep iyi gider.” Biraz rahatlayarak tam karşısına oturdum.

Klavyesine bir şeyler yazdı ve büyük olasılıkla benim dosyamı açtı. “Buraya gelebilme çok sevindim, tüm başvurular arasında en çok senin dosyan dikkatimi çekti.”

Bu sözleri beni heyecanlandırmıştı, çok çalışmıştım ama içten içe bunun yeterli olup olmayacağından endişe ediyordum. Derin bir nefes alıp heyecanımı belli etmemeye çalıştım. “Teşekkür ederim. Staj için çok minnettarım.”

Ekranda bir şeylere tıklayıp, “Burada lise birincisi olduğun ve üniversitede de aynı başarıyı göstermeyi hedeflediğin yazıyor,” dedi. *Tık, tık, tık.* “Son iki mülakatında yüksek puan almışsın.” Gözünü ekrandan ayırıp bana baktı. “Dürüst olacağım, iş için gerekli kriterleri sağlıyorsun. Bunu daha çok bize uygun olup olmadığını görmek için bir karakter testi olarak düşün. Mükemmelliğe ulaşmaya inanıyor, bir yandan da bir aile gibi çalışıyoruz. Birbirimizi daima destekliyor ve yüceltiyoruz. Bu sana uygun mu?”

Bu cümlesinin ne kadar iyi geldiğini tahmin edemezdi.

“Evet, kulağa harika geliyor.” Sesim neredeyse ciyıklama gibi çıktı.

Mülakat moduna geçerek ama ses tonundaki rahat havayı da bozmayarak, “Siyasete girmek istemenin sebebi nedir?” diye sordu.

“Çocukluğumdan beri siyasete girmek istediğimden eminim. Bu, vefat etmeden önce annemin hayalimdi. Ben de o günden beri bu hayalden hiç vazgeçmedim.”

Bana taziyelerini ilettiler ama çoktan o aşamayı geçmiştim. “Bir fark yaratmak, seyirci olmaktan ziyade değişimin bir parçası olmak istiyorum.”

Cümlemi tamamladığımda Brian’ın yüzü gülüyordu. “Tam da duymak istediğim şey. Geldiğin için teşekkürler. Çıkarken mutlaka bir kahve al.”

“Bu kadar mı?”

“Daha önce de söylediğim gibi yetenekli olduğun zaten biliyorduk. Bu son adım, aynı pencereden baktığımızdan emin olmak içindi. Buraya çok iyi uyum sağlayacaksın. Ekibe hoş geldin.”

Neredeyse ağızım kulaklarıma varacaktı. Başarmıştım.

“Çıkışta Samantha seninle ilgilenecek. Geldiğin için teşekkürler. Birlikte çalışmayı dört gözle bekliyorum.”

“Asıl ben teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim!” Kendime hâkim olmaya çalışarak kapıdan çıktım ve Samantha’nın masasına yürüdüm.

“Anlaşılan tebrik zamanı. Ekibe hoş geldin.” Bana samimi bir şekilde gülümsedi.

“Önümüzdeki birkaç gün içinde sana e-posta ile bir oryantasyon programı gönderilecek.” Bana kartvizitini uzattı. “Taşınmak için yardıma ihtiyacın olursa beni ara, sana yardımcı olurum. Yeni başlayanların yakınlığı sebebiyle sık sık tercih ettiği konutların bir listesi var, biri de bu cadde üzerindeki Pavilion.” Kartın arkasını çevirdi. “Bu internet sitesine girersen, burada çalışanların oluşturduğu bir kayıt listesine ulaşabilirsin. En sevdikleri restoranlar, en iyi sinema salonları, kuaför önerileri. Herkes yeni bir yere taşınmanın ne kadar zor olduğunu bilir, bu yüzden yıllar içinde yeni başlayanların işini kolaylaştırmak için bu veri tabanını oluşturduk.”

Nefesim kesilmişti. Vay canına. Bana anlamlı bir bakış atıp, “Aileye hoş geldin. Birkaç hafta sonra görüşürüz,” dedi. Sesi neşeli çıkıyordu ve bana asansöre kadar eşlik etti.

Şaşkına dönmüştüm. Burada olmak çilgınca, hatta inanılmaz bir duyguydu. Telefonumu alıp Jax’e ve Mia’ya kısa bir mesaj attım. Mia, mesajıma heyecanlı bir maymun GIF’iyle cevap verdi. Telefon elimde onun cevabını bekledim ama asansör kapısı açıldığında telefonu ceketimin cebine koydum.

Jax’i beklemek için parka gittim. Menajeri de buradaydı, Ottawa Senators’ta bir oyuncuyla çalışıyordu ve Jax kısa bir görüşme ayarlamayı başarmıştı. Onun görüşmesi kısa sürecekti

ama ikimiz de benimkinin de bu kadar kısa olacağını öngörememiştik. Hâlâ çok heyecanlıydım ve kahve standına doğru yürürken dans etmemek için kendimi zor tuttum.

“Büyük boy kahve lütfen.” Parayı görevliye uzattım ve masaya gidip içine biraz krema ve şeker ekledim. İlk yudumda inledim. Milletvekili Jones, namıdiğer Brian, bu kahvenin ne kadar harika olduğu konusunda şaka yapmıyormuş.

Yolun kenarındaki banklardan birine oturup yeni ofisimin olduğu binaya baktım. Parıldayan ışıklarıyla parkın üzerinde yükseliyordu. Saate baktım, Jax beni bırakalı daha bir saat bile olmamıştı. Günün oldukça erken bir saatiydi ve civar taksiye binen, koşan veya bisiklet süren insanlarla doluydu. Baharın ılık havasının tadını çıkaran aileler parka doluşmuştu. Burada sihirli bir şey vardı, âdeta hayatın güzelliği beni sarhoş etmişti.

Gelip geçenleri izlerken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Etrafta koşuşturan çocuklar, satranç oynayan yaşlı adamlar ve patikada yürüyen çiftler sayesinde buraya Jax’le geldiğimi hatırladım. Sahi, neredeydi o? Hâlâ haber gelmemişti ve beni bırakalı iki saatten fazla olmuştu. Yani çıkış saatinde beni almaya yarım saat gecikmişti. Neredeydi? Bir anda endişeye kapıldım ve ona bir mesaj daha gönderdim.

Beş dakika bekledim ve cevap gelmeyince aradım. Arama sesli mesaja düşene kadar çaldırmaya devam ettim. Sonra kapatıp tekrar aradım. Cevap yoktu. Daha önce cevap vermediği hiç olmamıştı.

Dudaklarımı büzdüm, gerilmiştim. Artan panik hissimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım.

Derin nefes... Bir.

Derin nefes... İki.

Derin nefes... Üç.

Hastanede annemin ölüm haberiyle uyandığım ânın hissiyatı vücudumu ele geçirdi ve korku tüm vücudumu sardı. Bu düşünceleri kovup on beş dakika daha bekledim ve tekrar aradım. Beni bıraktığından bu yana iki buçuk saat geçmişti ve planladığımız saate göre bir saat gecikmişti.

Bu sefer paniğin beni ele geçirmesini engelleyemedim. Gelmiş olmalıydı, hiç değilse şimdiye kadar aramalarım dönmeliydi. Çaresizce ve öfkeyle homurdanmaya başladım.

Tamam, sakın ol. Sonuçta ünlüydü ve başına bir şey gelse anında haberlere düşerdi. Hızlıca tüm haber sitelerini aradım ama hiçbir şey bulamadım. Twitter'ı açıp adına oluşturulan *hashtag* tıklayınca nefesim kesildi.

Jax'in on dakika önce bir terasta Selena Patronne ve tanımadığım iki kişiyle çekilmiş fotoğrafları birbiri ardına ekranda belirdi. Gülümsediği, güldüğü, hayranlarıyla fotoğraf çektiği fotoğraflar.

Parmaklarım titredi ve telefonu elimden düşürdüm. Saniyeler önce içimi yakan panik hissi, yerini boş bir hayal kırıklığına bırakmıştı ve mideme bir bıçak gibi saplandı. Ağlamamak için gözlerimi hızla kırdım. Onun bir şekilde farklı olacağına inanmak benim hatamdı. Bu fotoğraflarda onu bu kadar meşgul eden şeylerden daha önemli olacağıma inanmak benim hatamdı. Parkta etrafıma bakıp gülümseyen yüzleri, oynayan çocukları, mutlu çiftleri gördüğümde öfke damarlarımdan buz gibi akmaya başladı. Beni hatırlamasını beklerken duvarlarımı yavaşça, tuğla tuğla en baştan ördüm.

Otuz İki JAX

Sid'e baktım, hâlâ pencereye dönük hâlde oturuyordu. Bedenini benden uzaklaştırmıştı.

Her şeyin içine ettim.

Ajansın ofisinde elime telefonu aldığımda aradan geçen zamana inanamadım. Bırakın iki saati, birkaç dakika geçmiş gibi hissetmiştim. Mesajlarını ve cevapsız aramaları görünce içime bir sıkıntı çöktü. Hemen onu aradım ve cevap verene kadar endişeyle telefonun çalışını bekledim. “Çok özür dilerim, Sid. Hemen geliyorum.” Bir müddet cevap vermedi, sonunda derin bir nefes aldı.

“Tamam, görüşürüz.”

Sidney'nin sesi garipti, hem çok sert hem de çok kırılgandı. Normalde benimle konuşurken takındığı o küstah ton yoktu. Onu almaya gittiğimde perişan olmuşum. Saçlarım defalarca kez karıştırdığım için darmadağındı ama Sid hiçbir şey söylemeden arabaya binip bana gülümsemekle yetindi. Mülakatını sor-

dum, heyecanlıydı. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmediğimi söylediğimde bana çok anlayışlı yaklaştı. Hem de fazlasıyla. *Siktir.*

Gözlerine bakmaya çalıştım ama yüzünü pencereye döndü. Yorgun bir hâli vardı, ben de eve çabucak gidebilmek için hızla sürdüm. Bu gece ona tapacak, nasıl söyleyeceğimi bilmediğim her şeyi hissettirecektim.

Eve vardığımızda arabadan ilk inen oydu ama beni bekledi. Gözlerimin içine bakmıyordu, nefesim kesilmişti. Elini uzattı, ben de odama kadar onu takip ettim. Sid yatağa oturmak yerine karşımda dikilip başını göğsüme yasladı. Kollarımda titriyordu, onu daha da sıkı sardım ve birbirimize tutunmamızı sağlamaya çalıştım. “Buradayım, Sidney. Konuş benimle.”

Elimi yanağına kaydırıp yüzünü nazikçe yukarı kaldırdım.

“Ben...” Nefesi kesildi. “Yapamam... Bunu sürdüremem.” Duruşunu dikleştirip geri çekildiğinde yüzünde sert bir ifade belirmişti. “Tam da bu yüzden dönem sonu bunu bitireceğimize dair söz vermiştik.”

Ondan uzaklaştım. “Birincisi, ben sana söz falan vermedim, özellikle de bunun için. İkincisi, hâlâ zamanımız var. Gerçek hislerin buysa bile kalan zamanımızı birlikte geçirmek istersin diye düşünmüştüm. Çünkü benim isteğim kesinlikle bu yönde.”

Göğsüm parçalanıyor gibiydi. Ellerimi hafifçe kollarına dolarken yalvarıyormuş gibi bir ses tonuyla, “Neye ihtiyacın var? Ne yapabilirim lütfen söyle. Ne dersen yapacağım, Sid. Kesinlikle yapacağım.”

Bunun gerçek olduğunu biliyordum. Sadece korkmuştum. Aramızdaki her şey fazla yoğundu ama buna değerd.

Derin bir nefes aldı, sessizce üçe kadar saydığını görebiliyordum. *Bir, iki, üç.* Sonra geri adım attı. Ellerim tereddütlüydü ama benden uzaklaşırken ellerimi çektim.

Avuçlarını yüzüne sürerek saçlarını karıştırdı ve yaşarmış gözleriyle bana baktı. Sesi çaresiz ama bir yandan da öfkeliydi. “Çok aptalım. Böyle olacağını biliyordum.” Hıçkırık sözlerini yarıda kesti.

“Sid, özür dilerim. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Bir daha olmayacak.”

Gülümsedi ama ortada gülünecek bir şey yoktu. “Jax, böyle olacağını biliyordum. Tıpkı tekrar olacağını bildiğim gibi. Bunu yapamam.”

İçimi bir panik dalgası kapladı. Nefes alamadım, sesim kısıldı. “Olmayacak. Söz veriyorum. Seni almayı unuttuğum için çok üzgünüm ama bir daha olmayacak. Söz.”

Burnunu çekti ve bir an için her şeyin yolunda olduğunu, hiçbir şeyin değişmediğini söyleyecek sandım ama sözleri beni mahvetti.

Gözlerinden yaşlar süzülüyor, dudakları titriyordu. “Beş numaralı kuralı çiğnedin. Onu milyonlarca parçaya ayırdın ve ben, hiçbirini bir araya getiremeyeceğim.”

Göğsüme bir kurşun yemişim gibi oradan bütün vücuduma yayılan bir acı hissettim. Sözlerini sindirmeye çalışırken ciğerlerim yanıyordu. Beni seviyordu. Gerçekten seviyordu. “Bunu telafi edebilirim.”

“Bunu telafi etmek sana düşmez. Bu, gücümüzle aşabileceğimiz bir şey değil. Yapabileceğimi sanmıştım. Belki...”

Yüreğim sözlerinde takılı kalmıştı, başka bir şey söylemesini umut ediyordum. “Belki yaparım diye düşünmüştüm... Ama yapamıyorum.”

Bunun aptalca oluşuna dair bir sürü neden zihnimde belirmişti. Tek seferlik bir hataydı, tekrarı olmayacaktı, daha dikkatli

davranacaktım. Geriye doğru bir adım daha attı ve cevap vermek için kendimi tuttum.

“Bu asla yeterli gelmeyecek, Jax. Hayatında harika şeyler olacak ama ben böyle bir hayat yaşamak istemiyorum.”

Anlaması için yanıp tutuşuyordum, hayal kırıklığı içinde başımı iki yana salladım. “Aynı şeyleri istiyoruz. Başarabiliriz. Deneyeceğini söylemiştin.” Yumruklarımı sıktım. “Anlamıyor musun? Zaten içimdesin... İçimin... En derinlerindesin. Göğüs kafesimde, ciğerlerimdesin. Kemiklerimin, kalbimin, ruhumun derinliklerindesin. Seni çok seviyorum, Sidney.”

Yüzünde acı bir ifade belirdi. “Ya gitmen gerekiyorsa? Ya bu bir aşk hikâyesi değil de bir trajedi ise?”

“Seni bırakmıyorum, Sid. Boston’a gidiyorum ama senin hayatından bir yere ayrılmıyorum. Bunu bitirmeye çalışan sensin.”

Gözlerimin içine baktı, gözleri yaşarmıştı ve yaşlar yüzüne dökülmek üzereydi ama beden dili kararlı tavrını ele veriyordu. “Bunu yürütmek için taviz vermeyeceğim. Geleceğim için ihtiyaç duyduğum birkaç şey var ve eve döndüğümde beni bekleyen birinin olması da bunlardan biri. Sezon boyunca ortada olmamanı sorun etmeyecek birçok kadın var ama bu şartlarda ben çok mutsuz olurum.”

Titreyen ellerini gizlemek için sıkıca birleştirdi. “Sevdiğin şeyi yaparken kendini suçlu hissetmene sebep olmayacağım.” Çenesini sıktı ve konuşmadan ne söyleyeceğini anlamıştım. “Bitti. Bittik. Temiz bir ayrılık olsun. Önümüzde bir tek Profesör Carter’ın final sınavı kaldı, ikimiz de sınava hazır olduğumuzu biliyoruz. Üzgünüm. Bunu bitirmemiz gerekiyor.”

Sözleri zihnimde yankılandı. Bu doğru değildi, olamazdı. Ona doğru bir adım attım. Sonra bir tane daha ve bir tane daha. Kıpırdamadı ama bana doğru yaklaştı da.

“Seninle mi yoksa ekibimle mi kalmalıyım, bunun kararını vermek kalbimi paramparça ediyor.” Onu duvara sıkıştırdım. “İkisini birden yapamam, birinden vazgeçme fikri de beni mahvediyor.” Yüzünün iki yanını avuçlayarak aç bir öpücükle dudaklarına yapıştım. Nefes nefese kalmış hâlde geri çekilirken acımı bastırmaya çalışıyordum. “Lanet olsun, Sidney, neden? Neden bir şans vermiyoruz? Neden ya hep ya hiç olmak zorunda? Bunu kabul edemem, kalbim buna izin vermez.” Parmaklarım teninde titriyordu. Dünyam başıma yıkılırken gözümü ondan ayırmadım.

Ama o bakışlarını kaçırdı. “Bu karar senin değil, benim kararım, Jax. Oyunla benim aramda seçim yapmana gerek yok. Beni bırakmalısın.” Sesi çatallaşmıştı ve cümlesi kalbimi delip geçti.

Ellerimi kollarından aşağı kaydırıp parmaklarımızı birbirine kenetledim. Alnımı alnına yasladım ve titrek nefesler aldım. Aldığım her nefes göğsüme saplanan bir hançer gibiydi. *Beni terk ediyor.* Çaresizce başka bir seçenek, bu gece olanları tersine çevirip hiçbir şey yaşanmamış gibi davranabileceğimiz bir yol aradım. Bir şekilde onu hayatımda tutmam gerekiyordu. Sonunda mutlu olabildiğim bu hisleri korumalıyım. Gözlerimi sıkıca kapatıp belki de son kez onun narenciye kokusunu içime çektim ve parmaklarını sıkıca tutup ona yalvardım. “Benimle gel.”

Kalbinin kırıldığını bakışlarından okuyabiliyordum. Ellerini bırakıp başparmaklarımla gözyaşlarını sildim ve yüzünü nazıkçe avuçladım.

“Lütfen...” Sesim çatallaştı.

Sid kaskatı kesildi, omuzları titreyince onu sakinleştirmeye çalışarak yüzünün yanına öpücükler kondurdum. Derin nefesler alıp verirken kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordum. İkimizin de aynı şeyleri hissettiğini biliyordum. Aramızdakinin ne kadar

özel olduğunun o da farkındaydı. Ayrılmanın bizim için işkence olacağını biliyordu ama yine de kollarımda kendini topladı.

Parmaklarını yüzümden kaydırды, başparmaklarıyla kaşlarımı düzeltti ve parmak eklemleri dudaklarımda gezdirdi. Bakışları her detayı ezberliyor gibiydi, ben de aynısını yaptım. Çillerinin desenlerini, yemyeşil gözlerini, dudaklarındaki hafif dolgunluğu zihnime kazıdım. Ona bakarken olacağını görebiliyordum. Bu defa bu işten sıyrılmama izin vermeyecekti. Artık istisna da merhamet de yoktu.

“Bu bir hataydı—”

Hayır, hayır, hayır. Dudaklarına yapışıp sözünü kestim. “Bu ister bir ömür, ister bir an olsun aramızdakiler asla bir hata değildi. Aşk anlık bir şeydir. Birlikte ne kadar zaman geçirdiğine bağlı değil. Ben seni çok seviyorum, Sidney. Canım çok ama çok acıyacak ama buna değer.”

Onu yeniden öperek dudaklarında kendimi kaybetmeye çalıştım. Sonraki cümlelerini silip süpürmek, her şeyini hissetmek istedim. Durmamak için elimden geleni yapıyordum. Beni öfkeyle öpüp ısırırken onu duvara doğru ittim. Beni kendine çekerek parmaklarını saçlarımdan geçirdi ve çaresizce tişörtüme uzanarak üzerimdekini çıkardı. Çılgınca öpüşüyor, durursak her şeyin sonsuza dek biteceğini biliyorduk. Bu düşünce karşısında donup kalmıştım, damarlarım buz kesmişti. Bitecekti, bitiyordu.

Titrek bir nefes alıp geri çekilerek gömleğini düzelttim. Bizi ayırmasını engelleyemeyeceğimi fark edince göğsüme bir sızı saplandı. Gidecek, muhteşem bir hayata başlayacaktı ve bir gün hayatı yollarda geçmeyen mükemmel eşikle tanışıp kendi çekirdek ailesini kuracak, merkezden uzak bir bölgedeki evlerinde yaşayacaktı. Bu hakkı ondan alamazdım. Beni mahvetse de mutlu olmayı hak ediyordu.

Başını ellerimle kavrayıp başparmaklarımla gözyaşlarını sildim, gözlerinin içine bakıp başka bir yol aradım. Bana bakarken o da benim kadar çaresiz görünüyordu. Ondan vazgeçmeliydim. Mutlu olmasına izin vermem için âdeta yalvarıyordu. Derin bir nefes aldım. “Tamam, Sidney. Tamam.” Sesim titriyordu ama devam etmeyi başardım. “Madem buna ihtiyacın var, sana baskı yapmayacağım ama fikrini değiştirmek için elimden geleni yapacağımı bil.”

Yaşlar yanaklarından süzülürken benden uzaklaştı, arkasını dönüp koşarak merdivenleri indi. Son basamakta neredeyse takılıp düşecekti. Onu tutmaya çalışarak hemen arkasından koştum ama çoktan kapıyı açmış ve dışarı fırlamıştı. Gözlerim bulanıklaşırken tanıdık bir yanma hissi gözlerimi ele geçirdi.

Hıçkırık sesini duyduğum anda kendini arabasına attı, peşinden gitmemek için saçlarımı çekiştirdim. Bunu istiyordu, ben de onun istediğini yapıyordum ama onu böyle görmek beni öldürüyordu. Direksiyonun üzerine yığıldı, omuzları titriyordu. Acısı, içimdeki sızının uzaklardaki yankısıydı.

Dayanamıyordum. Sürücü kapısını açtığım an gözlerimin içine baktı, acım ona yansımıştı. Bir başka hıçkırıkla sarsılmaya başladı.

“Şşt, her şey yolunda, güzelim. Şşt, sakin ol. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum, her şey yoluna girecek,” diye fısıldamaya devam ettim ve bir kolumu bacaklarının altına, diğerini sırtına nazikçe yerleştirdim.

Onu kucaklayıp arabadan çıkardım, kapıyı arkamdan kapatıp sırtımı arabaya dayadım. Popom yere değene kadar kaydım, sonra da onu kucağıma alıp arabaya yaslandım.

“Fikrimi değiştirmeyeceğim.”

Başının tepesine bir öpücük kondurdum. Beni mi yoksa kendini mi, kimi ikna etmeye çalıştığını anlayamamıştım. Nefes alış

verişleri sakinleşene kadar parmaklarımla sırtını nazikçe okşadım. “Biliyorum.”

Tekrar konuşabilmem uzun zaman aldı, sesim boğuktu. “Ya ben vazgeçersem? Boston’a gitmezsem?”

Sözlerim ona fiziksel acı veriyormuşçasına vücudu titredi. “Aşk böyle değildir. Birbirimizden özel bir şeyler koparıp birbirimizi mahvetmeden önce vazgeçmeliyiz.”

Haklıydı ama istediği her şey birbiriyle çelişiyormuş gibi peşişan bir hâli vardı. Bir nefes alıp hiç istemediğim ama onun duymaya ihtiyacı olduğunu bildiğim şeyler söyledim. “Kendi seçimini yapmakta özgürsün.”

Bana yaslandı ve parmaklarını gömleğime doladı. “Herkes benim aptal olduğumu düşünecek. Kahretsin, gülünç durumda olduğumun ben bile farkındayım.”

“Gülünç durumda falan değilsin.” Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı. Kafasını geriye doğru eğip ciddi olduğumu anlaması için yüzüne baktım. “Sadece uzak mesafe ilişkisi istemiyorsun. Bu da anlaşılabilir bir karar. Kendi hayallerin ve seni bekleyen parlak bir kariyerin var.” Yüzünü ellerimin arasına aldım ve daha samimi bir ses tonuyla konuşmaya çalıştım. “Sen harika şeyler başarmak için yaratılmışsın. Senatoyu fethedeceksin. Başlı başına bir güçsün, sana dikkat etmeleri gerek. Hayallerinin peşinden gitmen aptalca değil, kimsenin sana bunu söylemesine izin verme.”

Saçlarını okşayıp parmaklarımla arasından kayıp giden saç tellerini seyrettim. “Boston’a taşındığım için gülünç olduğumu düşünmüyorsun, değil mi?”

Gülerek “Çünkü ünlü olacaksın!” diye cevap verdi. Bakışlarında öfke kıvılcımları vardı. “Herkes senin gibi olmak istiyor. Tabii ki hayallerinin peşinden gitmelisin. Asıl gitmezsen aptal olursun.”

Başımı sallayıp “Yani haklıydım, peki neden? Para için mi? Şöhret için mi?” diye sordum. “Bunlar benim seçimimi seninkinden daha iyi yapmıyor. Yollarımızın başka olduğunu hep biliyorduk, sadece kabul etmek istemiyordum. Hayatımda olmanın nasıl bir his olduğunu anlamak için biraz inkâr gerekliydi.”

Acı kafa derimi kaplayana dek saçımı sertçe çektim. *Kahretsin, keşke kalabilseydim. Keşke seni hayatımda tutabilseydim.*

Yarım saat daha öylece oturduk ve o ânın hissini hafızama kazıdım, böylece çaresiz kaldığım anlarda bu ânı hatırlayıp onu hissedebilecektim. Sidney gözlerimin içine baktı, ben çoktan ona bakıyordum. Kayarak kollarımın arasından çıktı.

“Öyleyse rüyalarda buluşuruz.” Dudakları hafifçe titredi ama kendini tuttu. Tek yapabildiğim başımı sallamaktı. Konuşmaya cesaret edemedim. Arabanın kapısının önünden çekildim ve arabası uzaklaşana kadar arkasından uzun uzun baktım.

Yatağıma yığılırken tanıdık bir acı hissi vücudumu ele geçirmişti. Marcus öldükten sonra başka hiç kimsenin bana böyle hissettirebileceğini düşünmemiştim. Telefonum çaldı ama sesini kıstım. Konuşmak istediğim tek kişi az önce hayatımdan çıkıp gitmişti.

Otuz Üç SIDNEY

Yatağında uzanmış tavana bakarken bu gece olanları kafamda tekrar tekrar canlandırıyordum. Nefes almakta zorlanırken gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu. Göğüs kafesim, sanki bir mengeneyle sıkıştırılmış gibi her nefeste biraz daha daralıyordu. Beni unutmuştu. Tıpkı babamın söylediği gibi. Tıpkı daha önce *deneyimlediğim* gibi. Burnumdan nefes alarak gözyaşlarımı sildim ama boşuna çabalıyordum. Saatlerdir durmamıştı.

Onun farklı olduğunu, bizim farklı olduğumuzu sanmıştım ama değildik işte. Aşkın yeterli olmadığını kahretsin ki biliyordum. Bu yaşam tarzının yarışamayacağım kadar cazip olduğunu biliyordum. Öz babam bile beni değil o hayatı seçmişti. Acı göğsümü delip bıçak gibi keserken nefes alamıyordum.

Onun farklı olduğunu sanmıştım.

Beni kucağına alıp bana bakarken kolları titriyordu, yenilmişti. Kalbim bana olanları unutmamı, yalan söyleyip her şey yolunda dememi, böylece birkaç saat daha birlikte olabilmeyi haykırıyordu.

Ama hiçbir şey yolunda değildi, yürümeyecekti. İkimiz de birlikte olmanın imkânsızlığını konuşmaktan kaçınıyorduk. Profesyonel bir hokey oyuncusuyla çıkmak bir şeydi, farklı şehirlerde yaşamak ise bambaşka bir şeydi. Sezon boyunca sadece birkaç gün izin alabiliyordu. Birbirimize yakın yaşasak, hiç değilse kendi sahalarındaki maç günlerinde sabahları veya akşamları görüşebilirdik.

Eğer noktayı koymasam onun benden uzaklaşmasını seyreder, saatler geçtikçe kalbimin paramparça olduğunu hisseder ve artık geriye hiçbir şey kalmayana dek buna devam ederdik. Böyle bitirmek daha iyiydi.

O zaman neden canımı bu kadar yakıyor?

Kapım hafifçe çalınınca doğrulup kapıya döndüm. Mia başını içeri uzattı. “Bu gece evde olmanı beklemiyordum.” Ağladığımı görünce gelip yanıma oturdu. “İyi misin, tatlım?”

Sarsılarak bir nefes aldım ve sesimin titrememesi için mücadele ettim. “Hayır.”

Gözümünden yaşlar süzülüyordu ama durdurmak için elimden bir şey gelmezdi. Güçlü olabilmek için çok uğraşmıştım ama yıkılmıştım ve bir daha toparlanabileceğimden emin değildim.

“Bitirdim.”

Mia kaskatı kesildi, sonra beni kollarına çekip sırtımı okşadı. Ben sakinleşmeye çalışırken, “Ne olduğunu anlat,” dedi.

Mia, onu neden öylece bekleyemeyeceğimi çok iyi anlayan birkaç kişiden biriydi.

“Menajeriyle takılırken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiş. Beni almaya iki saat geç geldi.”

“Göt herif.”

Yüzüm yaşlardan ıslanmış bir hâlde gülerek, “Hayır, değil,” dedim. “Sadece *durum* bu.” Gözyaşlarım daha da hızlı akarken

kelimeler boğazımı yakıyordu. Bunu halledebilirim sanmıştım ama giderek daha da paramparça oluyordum. “Beni sevdiğini söyledi, ona inanıyorum.”

Mia hiçbir şey söylemeden duygularımı dışa vurmama izin verdi. “Belki...” Nefes aldım. “Belki farklı olurduk ama durum değişmeyecek.”

“Onu seninle gördükten sonra buna pek inanasım gelmiyor. Sana deli oluyor.”

Toparlanmaya çalışırken duruşumu dikleştirdim ama çenemi sıksam da dudaklarım titriyordu. “Bunun kasıtlı olmadığını biliyorum ama babam bir keresinde oyuncuların, birini oyundan daha fazla sevmesinin imkânsız olduğunu söylemişti. Ben de kendime bir süreliğine bu gerçeği unutma izni verdim.”

Kıyafetimin kolunu çekip gözlerimi sildim ve Mia’nın gözlerinin içine baktım. “Bunu bize yapamam. Anlıyor musun? Yarımıyla yetinemem. İkimiz de tamamını hak ediyoruz.”

Ses tonumu sabit tutmaya çalıştım. “Bu yüzden kendimi seçiyorum. Taviz verilecek kadar değerli biri olduğuna inanmam lazım ve bu, profesyonel bir sporcunun kaprislerine göre yaşamakla mümkün olmayacak.” Sonraki nefesimi alırken burnumu çektim. “Keşke bu kadar büyük bir kayıp olmasaydı. Neden tahmin ettiğim gibi bir pislik olmadı? Neden çok yanıldığımı kanıtlamak zorundaydı?”

Mia, dikkatimi tekrar ona verene kadar bekledi. “Mutluluk için bazı tavizler vermek normaldir, Sidney. Hayat hiçbir zaman siyah beyaz değildir. Onu bırakma sebebin kariyer değil. Ondan vazgeçiyorsun çünkü korkuyorsun.”

Korkmak kelimesi hafif kalırdı, dehşete kapılmıştım. Bu düşünceyle yüzleşmeye hazır değildim. “Bunu yürütmek için fedakârlık yapan tek ben olamam. Sürekli yalnız hissetmeyi

reddediyorum. Bir gün biri gelip benimle *olacak*. Bir gün biri hayatını benimkine uyduracak, ben de ona uyum sağlayacağım. Buna inanmak zorundayım.” Bunu söylerken bile bir daha aynı hisleri asla yaşayamayacağımı biliyordum. Jax’le aramızda olan şey hayatta yalnızca bir defa yaşanacak bir şeydi.

Beni kollarına alıp televizyonu açtı. “Bazen yollar ayrılır ama bu, o yollarda yürümemen gerektiği anlamına gelmez.”

“Ne zamandır bu kadar bilgesin?” dedim, sesim titriyordu.

Dudakları titrerken tebessüm etti, ben de ona daha yakından baktım. Gözleri çökmüş ve şişmişti. Ağlamış gibiydi. “Son birkaç ayda hata yapan tek kişi sen değilsin. Ben de ateşe çok yaklaştım ve yandım.”

“Alex’ten mi bahsediyorsun?” diye sorunca başını salladı. “Partide gözündeki morluk o yüzden miydi?”

Böyle söyleyince güldü, omuzları biraz rahatlamıştı. “Alex ve River’la aynı anda takılmak hataydı.”

“Ah, batırmışsın.” Bunu sindirmek bir saniye sürdü.

Burnunu çekerek, “Aynen öyle,” dedi ama yüz ifadesi değişmedi. “Aralarına girmekle haksızlık ettim. Lanet olsun, aslında aralarına girmek gibi bir *niyetim* yoktu. Sadece hislerime engel olamadım.” Bana anlaşılacak için yalvaran bakışlar attı.

Ellerimi önümde kaldırıp, “Seni yargılamıyorum, merak etme,” dedim. “Kalbin işleri berbat etmesi konusunda ben de uzman sayılırım.”

“Bitirmek zorundaydım. River, Alex’i suçladı. Her şey mahvoldu.”

Birkaç dakika ona sıkıca sarıldım, sonra kendimi toparlayıp yerimden kalktım. “Bir dakika.”

Mutfağa gidip iki bira aldım, ikisini de açıp birini ona uzattım. “İkisini de siktir et. Başarılı kadınlara içelim. Hiçbir erkek

bizi durduramaz.” Bu sözler ağızımda ekşi bir tat bırakmıştı ama yine de söylemeden edemedim.

“Siktir et!” diye bağırdı ve şişelerimizi tokuşturduk.

Otuz Dört SIDNEY

Bir Hafta Sonra

Jax, etrafındaki kaostan bihaber hâlde gri renkli valizinin üzerine oturmuş, saçlarını çekiştiriyordu. Detaylı inceleyebilmek için ona fazla uzaktım ama normalden daha solgun görünüyordu ve iki gündür aynı kıyafetleri giyiyor gibiydi. Onun bu hâli kalbimi acıtıyordu ve koşup ona sarılmak için can atıyordum ama ayaklarım yerinden kıpırdamıyor, vücudum caddenin karşısındaki evin arkasında saklanıyordu. Gözümü üzerinde gezdirerek onu son görüşümün farkındalığıyla her ayrıntıyı aklıma kazıdım. Bu düşünce göğsüme bir bıçak gibi saplandı. Hıçkırıklarımı bastırıp gözyaşlarımı kolumun ucuyla hızla sildim.

Bahçe karman çormandı. Takım arkadaşları eve girip çıkıyor, eşyalarını nakliye kamyonuna taşıyorlardı. Dördü de bahar kampına gidiyordu.

“Burada ne arıyorsun, Sid?” Arkamda Alex’in sert sesini duyunca yerimden sıçradım ve bir çığlık attım.

“Tanrım, Alex. Beni korkuttun.” Elimi kalbime götürdüm, neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Başıyla Jax’in olduğu yönü işaret etti. “Git onunla konuş. Seni görmek isteyecektir. Geldiğini bilmesini istiyorum.”

“Yapamam.” Kelimelerim boğazımda düğümlemişti. “Bu her şeyi daha da berbat eder.”

Omuzlarımı geri çekip tebessüm ettim. “Artık sadece bir hayranıyım. Uzaktan seyredeceğim.”

Alex başını iki yana salladı, ellerini omzuma koyup beni hafifçe sarstı. Sesi alçaktı ama ciddi çıkıyordu. “Sen asla *sadece* bir hayran olamazsın. Asla. Bunu bil. Senin için her şeyi verirdi.”

Alex geri adım attı ve yüzündeki tebessüm, konuşmanın yoğunluğunu biraz olsun dağıttı. “Mia nerede? Seninle geldiğini sanıyordum.” Alex’in gözleri, Mia’nın saklandığı yeri bulmak için sokağı taradı.

Sonraki sözlerimin onu kıracağını bildiğimden sesim kısıldı. “Gelmedi.”

Ben hazırlanırken Mia durup beni izlemişti ama yakınlarda olmayı reddetmişti.

Alex’in gülümsemesi kayboldu, başını sallayıp derin bir nefes aldı ve bana bakarak birkaç kez başını aşağı yukarı salladı. Vücudu kaskatı kesilmişti, sonra elindeki kahveyi duvara fırlattı. Sıçrayarak geri çekilince Alex, sanki orada olduğumu unutmuş gibi şoke olmuş bir hâlde bana baktı.

“Kahretsin, özür dilerim.” Son bir kez etrafına baktı, sonra beni kucaklayıp havaya kaldırdı. “Umarım bu bir veda değildir ve sonra tekrar görüşürüz.”

Eve doğru koştu, ben de kalabalıkta son bir kez Jax’i aradım ama gitmişti. Gözlerim yaşlarla dolmuştu ve ellerimi iki yanıma sarkıtarak son kez o iki kelimeyi söyledim. “Seni seviyorum.”

Arkamı döndüm ve istesem sahip olabileceğim hayalime bir kez daha bakmayı reddettim.

Otuz Beş Jax

İki Hafta Sonra

Paka vurdum ve kalecinin bacaklarının arasından geçip gol olduğunu gördüm. Galibiyet golü kalabalığı çılgına çevirdi. Boston'ın forvet oyuncusu Erikson, kaskımın üstüne hafifçe vurup, "Aferin, evlat," dedi.

Gururdan göğsüm kabarırken gözüm piste kayarak orada olmayacağını bildiğim birini aradı. Kalbimi bir sızı kaplamıştı ve bu hissi bastırmak zorunda kaldım. Her şeyi bitirdiğinden beri ona dair ne varsa derinlere gömmüş, paramparça olmamak için etrafıma buzdan bir duvar örmüştüm.

Soyunma odasında takım gevezelik yarışına girmiş gibiydi. Karamsar ruh hâlimi kendime saklamaya çalıştım ama kutlamanın tadını kaçırdığımı anlayabiliyordum. Hızlıca üstümü değiştirip arkadaşlarımla beraber yaşadığımız yeni eve döndüm. Eski evimizden pek bir farkı yoktu.

“Selam, dostum.” Lucas benden önce eve gelmişti, fısılda-
yarak telefonda konuşuyordu. “Ben de seni seviyorum. Hafta
sonunu iple çekiyorum, otele rezervasyon yaptırdım.”

Maçtan sonra Sid’i arayıp ona her şeyi anlattığımı hayal
edince içimi keskin bir acı sardı. Neden bize bir şans vermemişti
ki? Bunu hak etmiştim. Başarabilirdik. Lucas telefonu kapatıp
bana döndü.

“Dinle, dostum. Bu senin hayatın ve kimsenin fikrini duy-
mak istemiyorsun, biliyorum ama Sidney ile aranızdakiler ger-
çekti. Ben Piper’a nasıl bakıyorsam sen de ona öyle bakıyordun.”

“İpleri o kopardı.” Sesimdeki hayal kırıklığı beni ele geçirmişti.

“Evet ama sen farklı bir şey yaptın mı? Onun seni beklemek
istememesine takılıp kaldın ama onun için fedakârlık yapmayı
hiç düşündün mü?”

“Takımı bırakmak gibi mi? Gerçekten ya hep ya hiç mi ol-
mak zorunda?”

“Hayır dostum, takımı bırak demiyorum.” Bana ne yapa-
cağımı bilemezmiş gibi başını salladı. “Ona senin için önem-
li olduğunu, her şeyin kariyerinle ilgili olmadığını gösterecek
bir şey yap. Her zaman senin için ilk sırada olduğunu göster.”
Elini sinirli bir şekilde saçlarında gezdirdi. “Bak dostum, kızlar
çok büyük fedakârlıklar yapıyor. İşimiz fazla göz önünde ama
bize güvenmek zorundalar. Kalplerini ortaya koyuyorlar ve sen,
bunu mahvetmeyeceğine inanması için ona hiçbir geçerli sebep
vermiyorsun.” Uzun bir nefes verdi.

“Ona onu sevdiğimi söyledim ama yine de beni terk etti.”

“Bunu onu almayı unuttuktan sonra mı söyledin?” Sesi o ka-
dar keskin çıkmıştı ki neredeyse beni azarlıyordu.

“Hata ettim.” Lucas’ı orada, bana hâlâ öfkeyle bakarken bı-
rakıp gittim.

O gece yatakta uzanırken Lucas'ın sözleri kafamda yankılandı ve öfke bedenimi ele geçirdi. Yeterince çaba göstermediğimi söylediği için ona lanet okudum. Karşısında savunmasız kalmış, onu sevdiğimi söylemiştim. Ama istememişti. Gözlerimi kapattım ama uykuya dalmadan önce fotoğrafını açmaktan kendimi alamadım. Bir mesaj yazdım ama göndermeden durdum. Kimi kandırıyordum? İsteddiği buydu, onu unutmam gerekiyordu.

SIDNEY

Yatak odamın kapısı çalınınca yataktan fırladım. Mia başını içeri uzatıp “Sidney, bugün mezuniyet günü,” dedi. “Toparlan da gidip bu işi bitirelim.” Sesi neşeli çıksın diye kendini zorluyordu ama bakışlarından endişeli olduğunu anlayabiliyordum. Jax'i görmeyeli haftalar olmuştu ve içimdeki acı hâlâ geçmemişti.

Odadan neredeyse hiç çıkmıyordum, nadiren çıktığımda da dondurma yiyip berbat reality şovlar izliyordum. İçimde kocaman bir boşluk vardı ve bunun sebebi bendim. Her şey Jax'le ilişki yaşamanın kötü bir fikir olduğunu söylerken bizi bir araya getiren güç, benden çok da kuvvetliydi. Duyguların işin içine karışmayacağını düşünmek en hafif tabiriyle nahiflikti. Kalbimin kırılmasını önlemek için kendimi paramparça etmiştim. Şüphe, ilk andan itibaren içime sızmıştı. İhtiyacım olan bir şey nasıl olur da bu kadar acı verirdi?

İlişkiyi bitirmek, hayatımda yaptığım en zor şeydi. Bir gün geriye dönüp baktığımda, büyük olasılıkla kocam akşam yemeğini hazırlarken, ben de bu esnada çocukların peşinde koşarken bunu yapmak zorunda olduğumu anlayacaktım. Çocuklarımın yanında olacak bir baba istemiştim. İş için seyahat eden, yoklu-

ğunu daima hissettiren bir babayla büyümek çok zordu ve hokey oyuncularının en az altı ayı yollarda geçerdi.

Aramızdakine bir son vermemi gerektiren mantıklı sebeplerin hepsinin farkındaydım. Haftalar önce, ilişkimizi mahvettikten sonra beni sakinleştirene kadar bana sarıldığı o geceden beri bunları tekrar tekrar kendime hatırlatıyordum.

Ama gardım düştüğünde, içimden cılız bir ses, *Neden denemedik? Neden uzlaşmanın bir yolunu bulamadım?* diye soruyordu. Mazoşist biri gibi hissettiğimde, onun babam gibi olmadığını bana kanıtladığı tüm anları düşünüyordum. Yorgun olacağımı bilip kahve ve en sevdiğim yiyeceği almasından tutun en yakın arkadaşının evlilik teklifini benim için ertelemesi ve benim de yanlarında olmam gerektiğini düşündüğünden yaptığı fedakârlıklar... Ben de gruplarının bir parçası olmuştum. İkimiz bir takımdık.

Acı kalbimi paramparça ederken avucumu göğsümdeki acıya sertçe bastırdım. Onu kendimden uzaklaştırmıştım. Ama beni en çok korkutan, çok daha derin ve karanlık olan şey bunu gelecekteki mutluluğumu korumak için mi yoksa ilişkiyi kaybetmekten korktuğum için mi bitirdiğimdi. Her halükârda kaybeden bendim ve kendime onu geri istemediğimi anlatmaya çalışıyordum.

Giyinip odamdan çıktım, Mia beni bekliyordu. Anlayışlı bir hâli vardı ve bana yaralı bir hayvan görmüş gibi bakıyordu. Durum bu kadar trajik olmasa komik sayılırdı.

“Her şey yoluna girecek. Her aşk sonsuza dek sürmez.” Sesi yatıştırıcıydı ama cümleleri canımı yakıyordu. Kendime kaç kez söylersen söyleyeyim aynı noktaya varıyordum. *Keşke sonsuza dek sürseydi.* Keşke bir yol bulabilseydik. Keşke babam beni bu kadar incitmeseydi. Yorgun olduğumda bencillik edip benimle

kalmasını, cinsiyet normlarını yıkıp benim kariyerimi ön plana koymasını diliyordum ama bunu ondan bekleyemezdim. Jax'in hayallerinden vazgeçmesi benim hayallerimden vazgeçmem kadar kötü bir seçenektir ve bu yüzden bu hâldeydim. Kalbim kırılmıştı.

Tören uzun sürmüştü, babam da beklediği gibi gelmeyi unutmuştu ama yine de gururluydum. *Başardım*. Bu yola bir hedefle çıkmıştım ve hedefime ulaşmıştım, şimdi sıra ikinci aşamadaydı.

Jax'i aramak, beni tebrik edişini duymak için can atıyordum ama ne yaşadığımı çok iyi anlayan kişi maalesef bir yandan da ikimizi de inciteceği için ulaşamayacağım kişiydi. Şu anda nerede olduğunu düşündüm ve onu takım arkadaşlarıyla buzda kayarken hayal edip gülümsedim. Bunu hak etmişti. Her şeyi hak ediyordu. Harika biriydi ve o da kendi çevresinden, onun- kine benzer bir yaşam tarzı olan bir oyuncu veya model bulup bizim olamadığımız kadar mutlu olacaktı. Bu düşünce karşısında kıskançlığa kapılınca gözlerim yaşardı ama ağlamamak için mücadele verdim. Sonunda başarmıştım.

Telefonum titredi.

Jax: Tebrikler, Sidney. Seninle gurur duyuyorum.

Bugün ondan haber almak istediğimi bilmesi kalp atışlarımı hızlandırmıştı ama bu mesaj beni paramparça etmişti. Ekrandaki yazıyı okuduktan sonra bir cevap yazdım.

Başardık. En büyük hayallerimizin peşinden gittik ve bir şekilde başardık.

Yüzümden yaşlar süzülürken vazgeçtiğim şeyin acısı canımı yaktı. Duruşumu dikleştirip gözyaşlarımı sildim ve Mia'yı bulmaya gittim. Bu gece kutlama yapacaktık. Ya da en azından her şeyi unutacak kadar sarhoş olacaktım.

Otuz Altı SIDNEY

Bir Ay Sonra

Yeni iş arkadaşlarımla birkaç kadeh içki içtikten sonra evime girdim ve ortalığın hâlini görünce iç çektim. Taşınalı bir hafta olmuştu ve yerler hâlâ açılmayı bekleyen kutularla doluydu.

Hiçbir şeyi yerleştirecek enerjim yoktu. Yanlış anlaşılmasın, ekibim çok iyiydi ama eve geldiğimde tek istediğim Jax'i arayıp günü anlatmak olmuştu. 80'lerin rap müziğini dinlemekten hoşlanan iş arkadaşşımdan ve şarkıları öğrenmeye başladığımdan bahsetmek, mükemmel bir tatlıcı bulduğumu, parkı gören küçük bir penceresi olan ofisimi anlatmak istiyordum. Öyle iyi çikolatalı kruvasanlar yapıyordu ki her seferinde bana onu hatırlatıyordu.

Ancak hiçbirini yapamayacağımdan kanepeye uzanıp sipariş ettiğim yemeği yiyerek Netflix'te bir şeyler izledim. Hayatımın en güzel anları sayılmazdı. İçime bir hüznün çöktüğünde Instagram'daki paylaşımlarında gezerek onu görmek için çaba-

ladım. Her paylaşımı canımı yakıyordu, mazoşist eğilimlerim olduğunu yeni yeni keşfediyordum.

Görüntülü konuşmamızda Mia'nın sesi gecikmeli geliyordu. Çoktan sınıfının birincisi olduğu için heyecanlıydı. *Bundan bir an bile şüphe etmemiştim.*

Mutluydu, rahatlayınca omuzlarım gevşedi. Alex ve River arasında olanları hiç anlatmamıştı ama aylardır yüzünde gerçek bir gülümseme görmüyordum. Yeni işime başlamadan önce geceleri ağladığını duyuyordum ama sabah kalktığında hep inkâr ediyordu.

Acı paylaşıldıkça azalırdı ama ne olursa olsun arkadaşımın bu acıyı aşmasına sevinmiştim. Yine de kendim için aynı şeyi söyleyemezdim. Aradan iki ay geçmesine rağmen acım azalmıyordu. Onu giderek daha fazla aramak istiyordum. Uyku tutmadığında, gece geç saatlerde biraz daha cesur davransam her şeyin ne kadar farklı olabileceğini düşünüyordum.

Maçında sürpriz yapmak için uçağa bindiğimi, beni gördüğünde kocaman gülümsediğini ve yüzünde beliren gamzeleri hayal ettim. Kollarının sıcaklığını hayal edip odunsu kokusunu anımsamaya çalıştım.

Bu, giderek özel bir işkence türüne dönüşüyordu.

JAX

River yanımdaki kanepeye çöktü. “Ara şu kızı, dostum.”

Homurdandım. “Yapamayacağımı biliyorsun.” Dirseklerimi dizlerimin üzerine koyup başımı ellerimin arasına aldım.

“Hayır, *yapmayacağını* biliyorum.”

Alex’le neredeyse hiç konuşmuyorken bana böyle çıkışması tam bir iki yüzlülüktü.

“Akıl vermek sana mı kaldı?” diyerek onu tersledim. “Sen neden seninkini aramıyorsun?”

Kimin hakkında konuştuğumu gayet iyi biliyordu. Sid’le aramızda olanlara o kadar dalmıştım ki Alex, River ve Mia arasında neler yaşandığını tamamen gözden kaçırmıştım.

“Çünkü beni seçmedi, *aptal*.” Sesi keskindi, vücudu kaskatı kesildi.

Gülümsedim. “Emin misin?”

River bana öfke dolu bir bakış attı. Güzel. Hiç değilse bana tavsiye vermeye çalışmayı bırakacaktı.

Otuz Yedi

JAX

İki Ay Sonra

Sportsnet muhabiri, “Bu yılın en çok beklenen çaylak oyuncusu olarak anılmak nasıl bir duygu, Ryder?” diye sordu. Jared hoş görünümü, sert çene hatları ve gamsız gülümsemesiyle şüphesiz eski sporcuların bir efsanesiydi. Çocukluğumdan beri onu televizyonda izleyip tam da bu ânı hayal ederdim. Sayısız sporcu yıllar boyunca bu masada oturmuş, ağzından çıkacakları bekleyen hevesli gazetecilerin doldurduğu bir odada milyonlarca soru yanıtlamıştı. Kendimi bu masada, sayamayacağım kadar çok kez hayal etmiştim.

Bunu bir hayalin gerçekleşmesi olarak adlandırmalıydım ama soru beni rahatsız etmişti çünkü bir hafta önce herkes bana böyle hitap etmeye başladığından beri aynı soruyu en az yüz kez almıştım. Ancak tabii ki o cevabı veremezdim, bu fazla basit olurdu. Bu soruyu her cevapladığımda yalan söylediğim için kendimden nefret ediyordum.

Bir kez daha muhabire gülümsedim ve soğukkanlı maskemi düşürmemeye özen gösterdim. “Beni daha mutlu edecek hiçbir şey yok, Jared. Bu, hayatımda başıma gelen en güzel şey.”

Muhabir bana samimi bir şekilde gülümseyip standart sorularını yöneltmeye devam etti. Bu basın toplantısının aslında benimle ilgisi yoktu, yeni koçumuz açıklanana kadar boşluğu doldurmak için buraya gönderilmiştim. Bana kalırsa bu kadar gizlilik çok saçmaydı. Burada pembe dizi çekmiyor, hokey oynuyorduk ama anlaşılan lig, Bruins’ın yeni koçunu canlı yayında açıklayacağı için olayları daha çarpıcı bir şekilde sunuyordu. Ben de o gelene kadar yayın süresini doldurmak için seçilmiş şanslı bir piçtim.

Sorulara otomatik pilotta yanıtlar verdim; kimse genç, heyecanlı bir hokey oyuncusu gibi görünmek için taktığım maskenin saçmalıktan ibaret olduğunu anlamadı.

“Bunun için çok çalıştığını biliyorum, Ryder. Tüm oyuncular gibi sen de çok fedakârlık yaptın. Biraz bunlardan bahsetsene.”

Siktir, sözleri canımı yakmıştı. Umursamaz görünmeye çalışırken çenemdeki kaslar gerildi. Sezonun en çok beklenen oyuncusu seçilmiştim, buna heyecanlanmayacak bir çaylak olamazdı. Ama Jared doğru bir noktaya parmak basmıştı. Buraya gelebilmek için bir fedakârlık yapmıştım ve her gün buna gerçekten değip değmediğini sorguluyordum çünkü böyle anlarda değmediğine yemin edebilirdim.

Yutkundum ve kendimi cevap vermeye zorladım. “Herkeste olduğu gibi işte. Geç saatlere kadar çalışmalar, sabahın erken saatlerinde antrenmanlar. Acıyı alt etmeyi yıllar önce öğrendim.”

Yalanın tadı asit gibiydi ve boğazımı yakıp mideme ilerledi. Avuçlarımı yüzümde gezdirirken bu hâlimin kalp kırıklığından ziyade antrenman sonrası yorgunluğuna yorulmasını umut et-

tim. Daha teknik sorular sormasını bekliyordum yoksa burada kendimi kaybedebilirdim.

Gelişimi anons eden kadın sahneye çıkıp mikrofona iki kez vurdu. Üzerinde siyah bir ceket ve ona uygun bir kalem etek vardı. Seksi olduğuna şüphe yoktu ama önemsizdi. Lanet olası Alex, bana da tıpkı kendisi gibi teselliye kadınlarda bulmamı önermişti ama hiç ilgimi çekmiyordu. İstedğim tek kişi beni istemiyordu, onun dışında kimse umurumda değildi.

Kadın mikrofona tekrar vurdu ve salon tamamen sessizleşti. Gülümsedi. “Yeni koçumuzun geldiğini ve birazdan sizinle tanışmak için burada olacağını duyurmak isterim.”

Kalabalıkta heyecanlı bir uğultu başladı, gazeteciler de bunun kim olabileceğini tahmin etmekle meşgul oldukları için dikkatleri benden uzaklaşmıştı. Koçumuzun kim olduğunu umursamalıyım, sonuçta birlikte çok zaman geçirecektik ancak hiç mi hiç umurumda değildi, bir gün olur muydu onu bile bilmiyordum.

Söz konusu adam, arkamdaki kapıdan içeri girdi, dev gibiydi. Çok geçmeden Seahawks’ın koçu olduğunu fark ettim. Bana yaklaşp elimi sıkıca tuttuğunda oldukça iyi birine benziyordu. “Tanıştığımıza memnun oldum, evlat.”

Gözlerine baktığımda cevabım boğazımda düğümlendi. Gözlerinin ela rengi fazla tanıdıktı ve orta kısımları yeşildi. O an zemin altımdan kaydı ve beynim Sidney’nin gözlerinin aynı olduğunu idrak ederken çok yanlış bir yerdeymişim gibi hissetmeye başladım.

Kadın adını söyleyince tüm parçalar yerine oturdu. “Boston Bruins’in yeni koçu Mark King’i tanıtmaktan onur duyuyum.”

Siktir. İçimde alevlenen öfkeyi bastırmaya çalıştım ve hayatımda tanıştığım en muhteşem kızı terk edip giden bu pislik herife bakarken elini daha da sıkı tuttum.

“Sen Sidney’nin babası mısın?” diye sorduğumda öfkeme hâkim olamamıştım.

Yeni koçum elini çekerek garip tokalaşmamıza bir son verdi ve bana dik dik bakmaya başladı. “Demek o delikanlı sensin.”

“Evet, benim.” Kan beynime sıçramıştı. İkisi birbirine çok benziyordu, adam onun fazla erkeksi bir versiyonu gibiydi ve sonunda Sidney’nin bana babasının koç olduğundan bahsetmediği aklıma geldi.

Kafa karışıklığımı anlamış olacak ki basın mensupları konuştuklarımızı duymasın diye fısıltıyla konuştu. Böylece dışarıdan bakanlar durumu yalnızca bir koç ile oyuncusunun tanışması olarak yorumlayacaktı. “Benden bahsetmemesine şaşırmadım. Şöhretten de şöhretin getirdiklerinden de hiç hoşlanmaz.”

Bu sözleri düşüncelerimi doğruladı. *Bu göt herif Sid’in babasıydı.*

Omuzlarımın etrafını saran gerginliğimi fark etmedi. “Onu çok göremediğim için bana kızgın ama profesyonel hokey hayatı böyledir. Anlatmama gerek yok, sen de çok iyi anlarsın. Kim evine dönecek vakit bulabiliyor ki?”

Siktir ulan.

Bunca zaman, Sidney’nin bilinmezlikten korktuğu için turneler başladığında benimle olmak istemediğini düşünmüştüm ama şimdi neden korktuğunu tam olarak anlamıştım. Öfke bedenimi ele geçiriyordu.

“Hayır, anladığım falan yok. Kızın *muhteşem* biri. Senin derdin ne böyle?” Her kelimemde öfkemi dışa vurmuştum.

Sid’in babası, *o alçak adam*, omuz silkti. “Sen bu işlerde daha çok yenisin, evlat. Güven bana, çok yakında anlayacaksın.” Elini koluma koyunca irkildim. “Farkına bile varmadan, bir milyon insan seni bir milyon farklı yöne çekecek. Herkes senden bir

parçanı isteyecek. Ben, kızlar, hayranlar, basın... Genç oyuncular her zaman normal bir hayat sürmeyi başarabileceklerini zannederler ama bu mümkün değildir.” Omzuma hafifçe vurdu. “Yalnız kurtlar olarak çok daha iyiyiz.”

Elini ittim ve kendimi tutmaya çalışırken vücudum kaskattı kesildi. Yalnız bir kurt olmak falan istemiyordum. Sid’in bu camiadan ölesiye nefret etmesine şaşmamalıydı. Babasının ona nasıl bir tablo çizdiği ortadaydı.

“Sid muhteşem biri,” diye bağırdım, sesim odada yankılandı. Öfkeden gözüm dönene dek bize kulak kesilmiş basını fark edemedim. “Seni seviyor ama sen onu görmeye zaman ayıramıyorsun, ha? Bir hafta sonu bile mi vaktin yok?”

Ses tonum karşısında kaşlarını kaldırdı. “Kariyerini mahvetmek üzeresin, evlat. Hiçbir kız buna değmez.”

“O senin öz kızın, ulan.” Yumruklarımı sıktım. “Değmez ha? Neyi kaçırdığının farkında bile değilsin.”

“Hata yapıyorsun, Ryder.” Yaptığı şeyden pişmanlık duymuyordu, pislik herif bana kendini beğenmiş bakışlar atıyordu. Öfkeme hâkim olamadım ve onu iterek yere düşürdüm. Dengesini kaybetmesinden yararlanarak suratına bir yumruk indirdim, kemiğinin çatlama sesini duymak hoşuma gitmişti. “Tek hatam onu seçmemektir.”

Gözümü babasından ayırdığımda odada bir gürültü patlak verdi. Tüm muhabirler kameraları bana çevirmiş, heyecanla mikrofonlarına konuşuyordu.

Sid’in babasına son bir bakış attım, yerden bana dik dik bakıyordu. “*Adi herif.*” Üzerinden atlardım, odadan çıkıp hemen menajerimi aradım.

Telefonu hemen açtı. “Ne halt ettin, Jax? Kariyerini mahvettin.”

“Senators’un menajeriyle bir görüşme ayarla,” deyip telefonu kapattım. Sidney hazır olsa iyi ederdi çünkü peşinden gidiyordum ve bu defa pes etmeyecektim.

SIDNEY

Mia: 5 dakikalığına FaceTime.

Şu an bir işle meşgulüm.

Söz konusu “iş”in cumartesi gecesini arka arkaya *reality* şov izlemek olduğu kimin umurundaydı ki? Hayatımın ne kadar acınası bir noktaya geldiğini bilmelerine gerek yoktu. FaceTime aramasının tiz sesi ile dizüstü bilgisayarımın ekranında bir pencere açılırken şov yarıda kesildi. Reddet tuşuna basmak üzereyken Anthony’dan bir mesaj geldi.

Anthony: Aç şunu, Çöreğim. Bunu görmek isteyeceksin.

Merakıma yenik düşmüştüm. Cevap ver düğmesine bastığımda karşımda ikisinin neşeli yüzü belirdi.

“Umarım güzel bir haberdur.”

“Hayal bile edemezsin.” Anthony, sohbete bir şeyler yazarken ağzı kulaklarına varacak kadar gülümsüyordu. “Linki gönderdim.”

Biraz fazla tereddüt edince Mia homurdandı. “Tıkla.”

Bağlantı beni bir spor haber sitesine götürmüştü ve içimde bir endişe belirdi. En yakın arkadaşlarımın yüzü karşımdaydı. “Çocuklar, onun hakkında hiçbir şey duymak istemiyorum.”

Mia, “Tatlım, bunu kesinlikle görmek isteyeceksin,” diye ısrar edince oynata bastım.

Haber spikeri duraklatılmış bir videonun önünde konuşuyordu ama ben Jax’in hareketsiz görüntüsüne o kadar odaklanmıştım ki spikerin söylediklerini algılayamıyordum. Hoştu, saçları her zamanki gibi dağınıktı ve sevimli gamzeleriyle gülümsüyordu. Onun yeni hayatını görmek hem güzel hem de acı vericiydi. Ayrılmak canımı ne kadar yaksa da onunla gurur duyuyordum.

Haber spikeri videoyu oynattığında nefesimi tuttum. Jax’in toplantı odasına giren bir adamın yanında durduğu görüntü ekrana geldi. Babam Jax’in elini tutunca derin bir nefes aldım. Kahretsin.

Atılan başlığı görmeye çalıştım, ekranda kalın harflerle “Boston Bruins’in Yeni Koçu Bu Yılın Yıldız Çaylağıyla Tanıştı” yazıyordu. Oksijen ciğerlerimi yakmaya başlamıştı ve nefesimi vermek zorunda kaldım. “Burada neler oluyor böyle?”

“İzlemeye devam et.” Anthony’nin sesi gelince ürktüm, orada olduklarını unutmuştum.

Babam ve Jax birbirine gayet yakın bir vaziyette mikrofonların duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler konuşuyordu. Ne dediğini anlayamasam da Jax’in giderek gerildiğini görebiliyordum. Boynundaki kaslar gerilmiş, ellerini yumruk yapmıştı. Konuştukları şey neyse Jax’in hiç ama hiç hoşuna gitmemişti.

Babam geri çekilip elini Jax’in omzuna koyarak konuşmaya devam etti. Rahat bir hâli vardı, belli ki Jax’in yüzündeki öfkeyi fark etmemişti.

“*Sid muhteşem bir kız.*” Jax’ın sesi odada yankılandı. Tanrım. Benim hakkımda konuşuyorlardı. Jax’ın babamı geri itiş i saniyeler sürmüş gibiydi, nefesimi tutarak onları izledim. Jax babamla kavga ediyordu. Jax *benim için* babamla kavga ediyordu!

Babama bir yumruk atıp onu yere serdiğ iğinde nefesim kesildi. “*Tek hatam onu seçmemekti.*”

Ona yumruk attı. Babama yumruk attı. Kalbim duracak gibi oldu, sonra son sözleri kafama dank edince iki kat hızlı çarpmaya başladı. Yaptığı şey bende hem büyük bir minnet hem de devasa bir dehşet uyandırmış tı. Az önce herkesin önünde kariyerini mahvetmiş ti. Bunu da babamın canımı ne kadar yaktığını bildiğ inden yapmış tı. Artık Bruins’te oynayamazdı. Kalbime bir bıçak saplanmış gibi oldu ve gözlerim yaşardı. Bunu yapmasına izin veremezdim.

“Bu ne zaman oldu?” diye sordum, kimin cevap vereceğ i umurumda değ ildi.

“İki saat önce,” diye cevapladı Mia. “Sidney, bu hâlin ne? Ne yapacaksın?”

Kararlılık bütün vücudumu ele geçirmiş ti. “Bu iş i düzelteceğ im.”

Onlarla konuşmayı kapatıp hemen babamı aradım. Birkaç denemeden sonra nihayet aç tı, yüzünün hâlini görünce nefesim kesildi. Burnuna birkaç bandaj sarılıydı ve gözlerinin altı morarmaya başlamış tı. Yarın iki göz ü de mor bir rakuna dönecekti.

“Sidney, arkadaşını savunmak için arıyorsan hiç zahmet etme. Onu çoktan takımdan attım.”

“O zaman geri al.”

“Ne? İş ler böyle mi yürüyor sanıyorsun? Oyuncuların beni dövmesine göz mü yumacağ ım? Aklını baş ına topla.”

Haklı olduğunu biliyordum ama umurumda değildi. “Bana borçlusun. Kaçırdığın her doğum günü ve unuttuğun her akşam yemeği için bunu bana borçlusun.” Yılların öfkesi içimden akarken sesim her kelimemde daha da yükseliyordu.

“Beni göreceğine söz verip gelmediğin her sefer için. Seni beklediğim her saat, gözümden akan her yaş için.” Bir nefes alıp daha net konuşmaya çalıştım. “Bana bunu borçlusun. Medyaya bunun bir yanlış anlaşılma ya da bir tür reklam stratejisi olduğunu açıkla ve onu takımdan atma.”

Babam birkaç saniye boyunca şaşkınlıkla bana baktı, sonra iç çekerek, “Tamam, Sidney,” dedi. “Ne yapabileceğime bir bakacağım.”

“Baksan iyi olur baba çünkü bunu düzeltmezsen bir daha seninle konuşmam.”

Otuz Sekiz SIDNEY

İki Buçuk Ay Sonra

“Geliyorum! Bir saniye, hemen açtım.” Kapıyı açmak için acele ederken ayağım henüz açmadığım kutulardan birinin köşesine takıldı. Bir çığlık atıp ayak parmağımı ele geçiren acıyla tek ayak üstünde zıpladım. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Kapı tekrar çaldı ve açmadan önceki son birkaç adımda kendimi topladım. Çin restoranından gelen kuryeyi görmeyi bekleyerek kapıyı açtım ama anında nefesim kesildi. Gözümü her açıp kapattığımda gözümün önüne gelen yüzü bana bakıyordu. Titreyen parmaklarım hiç düşünmeden göğsüne uzandı, o ise tutkulu bakışlarıyla her detayımı inceleyerek beni tepeden tırnağa süzdü.

Onu en son basın toplantısında görmüştüm. “Babamı yumrukladın.”

“Tabii ki yumruklayacaktım. O pislik bunu hak etti.” Söylediklerine karşı çıkamadım. Jax’in ona vurmasını seyretmek

normalden daha fazla zevk vermişti. Jax elimi tutup parmaklarımı birbirine doladı ama içeri adımını atmadı. “Söylediklerinin farkındayım ve burada olmamam gerektiğini düşündüğünü de biliyorum ama bunu yapmazsam içim rahat etmeyecekti.” Elini saçlarında gezdirip saç telleri havaya kalkana dek çekiştirmesini izledim.

Sert bir ses tonuyla, “Babanla tanıştığında, Sid...” dedi. “Nihayet seni daha iyi anladım ama yanıyorsun. Sürekli seni bırakıp giden pislik bir hokey oyuncusuyla yıllar geçirdiğini anlıyorum. Narsist biriyle yaşamak çok korkunç olurdu, sana hak veriyorum.” Bana yaklaşarak bir eliyle boynumu tuttu ve başımı nazikçe geriye doğru çekerek göz göze gelene dek çenemi okşadı. “Ama benim öyle biri olmadığımı bilmelisin. Bunu çok derinden deneyimlediğinin farkındayım ama ben öyle değilim.”

Göğsümde bir sıcaklık hissettim, çok geçmeden bütün vücuduma yayıldı ve sözlerinin etkisine girmiş bir hâlde vücudum hafif bir uğultuyla titremeye başladı. Sesim çıkmayınca Jax bunu devam etme izni olarak aldı ve ekledi. “Şimdi daha iyi anlıyorum. Kafanda benim önceliğim olmadığın fikri var. Onun gibi seni terk edeceğimden korkuyorsun. Ama bu beni korkutmuyor çünkü böyle bir şeyin asla olmayacağını biliyorum. Kariyerim asla senden önemli olmayacak. Hokey bir parçam, evet ama bunun için Boston’da olmaktan vazgeçebilirim. Seni önceliğim yapmak benim için zor değil, buna bütün kalbimle hazırım. Bütün kalbimle, Sid.”

Titrek bir nefes aldı ama gözlerini benden ayırmıyordu. “Anlamak biraz zamanımı aldı ama duymam gereken bir şey var.” Kulağıma yaklaştı. “Sen buna değersin.” Nefesim kesilmişti ama durmadı. “Seninle tanıştığında çok karanlık bir dönemimdedim. Marcus’un başardıklarını başarabilmenin yükünün altında

eziliyordum ama sen beni yeterli olduğuma ikna ettin. O yükü omuzlarımdan aldın. Kimse görmezken sen beni gördün. Seni asla ikinci sıraya koyamam.”

Nefes alırken cılız bir ses çıkardım, biraz hıçkırığı biraz da çığlığı andırıyordu. Başparmağıyla yanağımı okşadı ve gülümsedi. “Ottawa’ya taşınıyorum.”

“Ne?” Midemde berbat bir his oluştu ve sersemliğimi alıp götürdü. Benim için hayalinden vazgeçmesini istememiştim, buna izin veremezdim. “Ama babam seni takıma geri alacağını söylemişti.”

“Onu reddettim.”

“Olmaz.”

“Oldu bile.” Gülümsedi ve yanağındaki gamze giderek büyüdü. “Haftaya Ottawa Senators’ta oynamaya başlıyorum.”

Sözleri beni sersemletmişti. Onu son gördüğümde babama yumruk atıyordu ve profesyonel sporlar hakkında biraz olsun bilgim varsa, koçunu yumruklamak transfer bakımından hiç iyi bir şey değildi.

Cevabından endişe ederek, “Nasıl?” diye sordum ama gülümsemesini koruyunca endişelerim biraz olsun kayboldu.

“Jaxton Ryder olduğumu unuttun mu yoksa? Hani bizim ligin en iyi oyuncusu olan Ryder. Yeni bir takım bulamayacağımı mı sandın?”

Gözlerimi devirdim ve nefesimi verirken hayatıma yeniden giren bu alaycı ses tonu, beni hem öfkeliendirmiş hem de heyecanlandırmıştı. “Biraz ciddi ol, Jax. Kara listeye alınmış olmalıydın.”

Gri gözleri bakışlarımı delip geçti ve alaycı bir şekilde gülmeye başladı. “Anlaşılan Senators’ın menajerinin bizim yaşlarda bir kızı varmış. Röportajımı dinleyince babanın bunu hak ettiğini düşünmüş. Siktir, bu yıl babana yüklenirlerse hiç şaşırmam.”

Sözleri kafamda dönüp duruyor, yavaşça taşlar yerine oturuyordu. “Bunu benim için mi yaptın?”

“Sid, senin için yapmayacağım hiçbir şey yok.” Beni daha sıkı tutup hafifçe salladı, heyecanı yüzünden okunuyordu. “Bir gün çocuklarımız olduğunda onların da hayatımın en önemli parçası olacağına inan. İkimizin de önünde kariyerimizi inşa edecek uzun yıllar var ama bir aile kurmaya hazır hissettiğinde yanında olacağım, Sidney. Seni sevmek bir fedakârlık olamaz. Aksine, bir ayrıcalık.”

Şaşkınlıktan donup kalmıştım. *Bir gün çocuklarımız olduğunda.*

Az önce ne söylediğini fark edince bana utangaç bir şekilde gülümsedi. “Yani... Sen de çocuk istersen tabii.” Başparmağıyla yanağımı okşayıp akıp gittiğini fark etmediğim gözyaşlarımı sildi.

Az önce söylediği her şeyi sindirmek bir saniyemi almıştı. Beni terk etmiyordu. Beni önceliği yapmıştı. Asla babam gibi olmayacaktı. Ottawa’ya taşınıyordu.

“Yani yanıma, buraya taşınmak mı istiyorsun?” Sesim fısıltı gibi çıkmıştı, kollarını belime doladı.

Kendinden emin bir şekilde, “Tabii ki istiyorum. Bundan nasıl şüphe edebildin?” dedi.

“Boston’da oynamamayı önemsemiyor musun yani?”

Bir kahkaha patlattı. “Hiç mi hiç önemsemiyorum.” Eliyle ensemini kavrayıp başını yukarı kaldırdı. “Bize gerçek bir şans verecek misin, Sid? Baban gibi olmamdan korktuğunu biliyorum ama sana her gün yanıldığını kanıtlayacağıma söz veriyorum. Sen farkına bile varmadan bu endişelerin yok olup gidecek ama bunu kanıtlamama izin vermen gerek. Seni terk etmeyeceğim. Seni her zaman ilk sıraya koyacağım. Hayatlarımızı birleştirelim.”

“Hayatlarımız,” diye tekrarladım.

“Seni seviyorum derken bunların hepsini kastetmiştim ama aşkın gerçek anlamını bilmediğinin farkında değildim. Aşkın ne olabileceğini bilmiyorsun. Aşk bir duygudan ibaret değil, aynı zamanda o kişiye verdiğin önemdir. Aşk, diğerinin ihtiyaçlarını önemsemektir ve ben de tam olarak bunu yapıyorum. Sen benim için önemlisin.”

Ağlarken dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı ve başını eğip alnını alnıma yasladı. “Sen buna değersin. Bundan çok daha değerlisin. Pişman olmayacağız.” Derin bir nefesle göğüs kafesinin genişlemesini izledim. Ufak bir tereddütten sonra, “Peki ben buna değer miyim, Sid?” diye sordu.

Yüzünde kararlı bir ifade vardı, cevabımı etkilememeye çalışıyordu. Kollarımı ona doladığımda endişe yerini umuda bıraktı.

“Değersin,” dedim.

Yüzünde bir gülümseme belirdi ve beni kaldırıp havada döndürdü. İçimi yoğun bir şekilde *sıcak* bir *yuva* hissi kaplamıştı. Ben buraya aittim. Onsuz yaşayabileceğimi düşündüğüme inanamıyordum. Sonunda durup beni yere indirdiğinde ellerimle yanaklarını tutup gözlerimiz aynı hizaya gelene kadar onu kendime doğru çektim. Gözleri yaşarmıştı ama ona öyle kocaman gülümsedim ki yanaklarım acıdı. “Seni seviyorum, Jaxton Ryder.”

Kollarını bana sıkıca sararken beni öptü. “Tanrım, bunu duymayı milyonlarca kez hayal etmiştim ama senden duymak kadar tatlısı yok.” Parmaklarıyla yüzümdeki saçları düzelitti. “Tekrar söyle.”

“Seni seviyorum.”

Sid'in saçlarını okşarken üzerimde uzanmış hâlde derin nefesler alıp vermesini dinledim. Bütün hafta sonu evinden çıkmamış, son birkaç ayı telafi etmek için her saniyeyi birlikte geçirmiştik. Ayrı kaldığımız süre ikimizi de doyumsuz hâle getirmişti ama bu evde onu sıkıştırmadığım tek bir santim bile kalmadığından emindim. Kollarını bana daha da sıkı doladı ve göğsümde bir şeyler mırıldandı.

Sıkı tutunsa iyi ederdi çünkü onu asla bırakmayacaktım.

Otuz Dokuz SIDNEY

Dört Yıl Sonra

Ekranımda Jax'ın yüzü belirdi, kocaman gülümsemesi gamzelerini ortaya çıkarmıştı. “Merhaba bebeğim, çok güzel görünüyorsun.”

Gülerek, “Yüzümü tam göremiyorsun bile,” dedim.

“Görmeme gerek yok. Biliyorum.” Sırıttığı muzip bir hâl alınca kızarmamak için kendimi zor tuttum.

Evimizde koştururken Mia'yla buluşmaya geç kalmıştım, bir yandan çantamı ve ceketimi alırken ona gittiği yerle ilgili sorular sordum. Bugün, seçimlerde aday olma kararımı kutlayacaktık. Şaşırtıcı bir şekilde Jax bu konuda fazla bir şey söylememişti ama kararımı verdiğimden beri her gün bana bir buket çiçek göndermeyi ihmal etmemişti. Son dört yıl inişli çıkışlıydı ama o sözünden bir an bile dönmemişti. Yoğun iş hayatımıza rağmen birbirimize zaman ayırmayı başarmıştık ve şehir dışındayken

bile her zaman yanımdaydı. Bu gibi anları FaceTime üzerinden paylaşmaya alışmak biraz zamanımı almıştı ama sonunda işe yaramıştı ve buna kesinlikle değerdı.

Kapı çalındı. Kahretsin, geç kalacaktım. “Geliyorum.”

Jax ekrandan beni izliyordu ama kamera yüzüne çok yakın olduğu için nerede olduğunu anlayamadım. “Kapıyı açmam lazım. Bekle.”

Kapıyı açar açmaz hemen güçlü, kaslı kollara sarıldım.

İçimi bir sıcaklık kaplarken gözlerim yaşardı. “Gelmişsin.”

“Elbette geleceğim.” Beni öpüp bir adım geri çekildi. “Bunu hayatta kaçırmazdım.”

İçimi büyük bir sevinç kapladı. “Seni seviyorum, Jax.”

“Seni çok seviyorum ve sana buna layık olduğunu kanıtlamaya devam edeceğim.”

TEŞEKKÜR

Beş Numaralı Kural'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederim. Bu kitabı beğendiyseniz ve Mia, Alex ve River'ın hikâyesini de okumak isterseniz yorum yazmayı unutmayın. Kitabın puanlarını takip ederek onların hikâyesini kaleme alıp almamaya karar vereceğim.

Merak etmeyin, bir aşk üçgeni söz konusu değil. Eski tarzıma döneceğim ve Mia, ikisiyle birden aşk yaşayacak.

Zamanınızı ayırıp destek vermeniz benim için çok değerli.

Her zaman beni dinleyen Emily'ye ve tüm beta okuyucularıma teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız bunların hiçbirini başaramazdım.

Kate King'e çok teşekkür ederim. Son iki yılda birlikte yazarken çıkardığımız dersler bugün bu kitabı mümkün kıldı. Acemi yazarlardan ABD'nin çoksatan yazarlarına dönüştük ve bunun için sana sonsuza kadar minnettar olacağım, ayrıca bazı projelere geri dönmek için sabırsızlanıyorum.

İLETİŞİMDE KALALIM!

Jessa'nın sosyal medya hesapları:

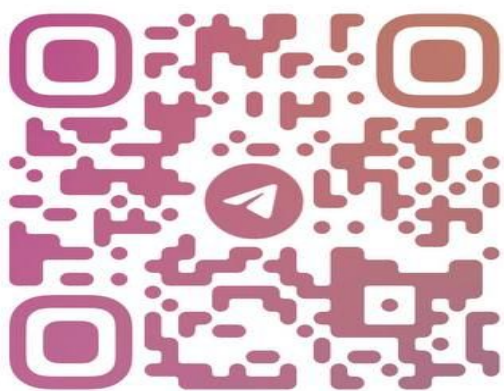
TikTok: Jesswilderauthor

Instagram: Jessicawilderauthor

Internet sitesi: jessawilder.com

Ayısıgı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP